

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 98

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera Sessió Plenària núm. 45

Primera reunió
tinguda el dia 20 de maig de 1982

SUMARI

La sessió s'obre a les onze i set minuts del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El primer punt de l'ordre del dia és la **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982**. L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances fa la presentació de la iniciativa del Consell Executiu (p. 2829).*

*El Diputat H. Sr. Armet defensa l'**esmena a la totalitat** del G. Socialista (p. 2836). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra (p. 2839). Per fixar la posició del Grup corresponent prenen la paraula els Diputats I. Srs. Hortalà, d'Esquerra Republicana (p. 2841), Pedrós, de Centristes (p. 2842), i Lucchetti, del PSUC (p. 2844). Posada a votació l'**esmena**, es rebutja per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 2846).*

*L'**article 1** és afectat per una esmena transaccional, presentada pels G. p. de Convergència i Unió i Centristes, que proposa de transaccionar l'**esmena 212**, del PSUC, amb l'addició d'una nova Disposició Transitòria i de nous apartats als **articles 1, 2 i 4**, esmena que no accepta el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2846). Per sengles qüestions d'ordre prenen la paraula els Diputats I. Srs. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2846), Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2846), Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2846), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2846), i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2846). L'H. Sr. President diu que s'ajorna la discussió de l'article (p. 2847).*

*Havent retirat el Diputat I. Sr. Lucchetti l'**esmena núm. 8**, a la lletra d) de l'apartat 3 de l'article 3, del PSUC (p. 2847), es posen a votació els **articles 2 i 3**, que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2847).*

*El Diputat H. Sr. Armet defensa l'**esmena núm. 9**, de modificació de l'article 4, del G. Socialista (p. 2847). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2847). Posada l'**esmena** a votació, es rebutja per 33 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions (p. 2848). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2848). Posats a votació la **introducció i l'apartat a)** de l'article 4, s'aproven per 83 vots a favor, 32 en contra*

i cap abstenció (p. 2848). Posats a votació l'**apartat c)** de l'**article 4** i els **articles 5 i 6**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2848).

El Diputat I. Sr. García defensa l'**esmena núm. 16**, de modificació i d'addició a l'**article 7**, del G. Socialista (p. 2848). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2849). Posada l'**esmena** a votació, es rebutja per 50 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2849). Posat a votació l'**article 7**, s'aprova per 70 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions (p. 2849).

El Diputat I. Sr. Prats defensa l'**esmena núm. 18**, de modificació de l'**article 8**, del G. Socialista (p. 2849). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2850). El Diputat I. Sr. Prats fa una precisió a les paraules de l'I. Sr. Subirà i Claus (p. 2850). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2851) i l'H. Sr. President li respon (p. 2851). Posada a votació l'**esmena**, es rebutja per 51 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2851). El Diputat I. Sr. Martín i Toval intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2851). Posats a votació el **paràgraf 1** i el primer incís del **paràgraf 2** de l'**article 8**, s'aproven per unanimitat (p. 2851). Posada a votació la resta de l'**article**, s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 2851).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una **esmena transaccional** del G. p. de Centristes als **vots particulars** del G. p. de Convergència i Unió de supressió als **articles 9 i 10** (p. 2851). El Diputat I. Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, diu que si és admesa retirarà aquests vots particulars (p. 2851). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, s'oposa a admetre a tràmit l'**esmena transaccional** (p. 2851) i el Diputat I. Sr. Alavedra defensa els dos vots particulars (p. 2851). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Prats, del G. Socialista (p. 2853). Posat a votació el **vot particular** a l'**article 9**, s'aprova per 69 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 2854). Posat a votació el **vot particular** a l'**article 10**, s'aprova per 69 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 2854).

La sessió se suspèn a dos quarts i cinc minuts de tres del migdia i es reprèn a tres quarts i set minuts de sis de la tarda.

El Diputat H. Sr. Armet defensa l'**esmena núm. 23**, de modificació de l'**apartat 1** de l'**article 11**, del G. Socialista (p. 2854). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2856). L'H. Sr. Armet defensa l'**esmena núm. 26**, de modificació de l'**apartat 2**, del G. Socialista (p. 2857). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Vallvé (p. 2857). El Diputat I. Sr. Vives defensa, juntament amb l'**esmena núm. 29** —de modificació de l'**apartat 3**—, l'**esmena núm. 28**, d'addició a l'**apartat 2**, del G. p. del PSUC (p. 2857). Per a un torn en contra intervé l'I. Sr. Vallvé (p. 2858). L'H. Sr. Armet defensa el **vot particular** de supressió de l'**apartat 5**, del G. Socialista (p. 2860). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 2861). Posada a votació l'**esmena núm. 23**, es rebutja per 41 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2861). Posada a votació l'**esmena núm. 26**, es rebutja per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2861). Posada a votació l'**esmena núm. 28**, es rebutja per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2861). Posada a votació l'**esmena núm. 29**, es rebutja per 15 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions (p. 2861). L'I. Sr. Vives retira una part de l'**esmena núm. 30** (p. 2861). Posada a votació la resta de l'**esmena**, es rebutja per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2862). Posat a votació el **vot particular**, es rebutja per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2862). Posat a votació l'**apartat 1** del Dictamen, s'aprova per 68 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció (p. 2862). L'I. Sr. Martín i Toval intervé per una qüestió d'ordre (p. 2862). Posats a votació els **apartats 2, 3, 4 i 5**, s'aproven per 69 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció (p. 2862). Posats a votació l'**apartat 6** i l'**article 12**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2862).

El Diputat H. Sr. Armet defensa l'**esmena núm. 37**, de modificació de l'**apartat 1** de l'**article 13**, del G. Socialista (p. 2862). Per a una qüestió d'ordre intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2863). El Diputat I. Sr. Lucchetti defensa l'**esmena núm. 38**, de modificació d'aquest mateix apartat, del G. p. del PSUC (p. 2863). L'I. Sr. Subirà i Claus intervé per a un torn en contra de totes dues esmenes (p. 2863). Posada a votació l'**esmena núm. 37**, es rebutja per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2864). Posada a votació l'**esmena núm. 38**, es rebutja per 43 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2864). Posat a votació l'**apartat 1** de l'**article 13** segons el Dictamen, s'aprova per 65 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 2864). Posat a votació l'**apartat 2**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2864).

El Diputat I. Sr. García defensa l'**esmena núm. 39**, d'addició d'un **article 13 bis**, del G. Socialista (p. 2864). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2866). Posada a votació l'**esmena**, es rebutja per 43 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2867).

Posats a votació els **articles 14 i 15**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2867).

Per a una qüestió d'ordre relativa a l'**article 16** fan diverses intervencions els Diputats I. Srs. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2867), i Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2867), i l'H. Sr. President diu que la Mesa s'hi ha de pronunciar.

La sessió se suspèn a dos quarts i quatre minuts de vuit del vestre i es reprèn a un quart i cinc de nou.

L'H. Sr. President comunica la decisió de la Mesa respecte a la qüestió d'ordre plantejada (p. 2867). Per a una qüestió d'ordre intervenen els Diputats I. Srs. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2868), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2868), i Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2869).

El Diputat H. Sr. Armet explica i retira el vot particular de supressió dels **apartats 3 i 4** de l'**article 16**, del G. Socialista (p. 2870). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 2872). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus defensa el **vot particular** de supressió d'un incís de l'**apartat 5**, del G. p. de Convergència i Unió. Posat a votació el **vot particular**, s'aprova per 67 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 2872). Posat a votació tot l'**article**, s'aprova per 67 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 2872). Per a explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 2872), i Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2872).

Posades a votació les **Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2872).

El Diputat I. Sr. Hortalà defensa l'esmena núm. 44, de supressió de la **Disposició Addicional Quarta**, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2872). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2873). Posada l'esmena a votació, s'aprova per 65 vots a favor, 30 en contra i 13 abstencions (p. 2874).

El Diputat H. Sr. Armet defensa l'esmena núm. 51, de supressió d'un incís de l'apartat 3 de la **Disposició Addicional Cinquena**, del G. Socialista (p. 2874). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2874). Posada l'esmena a votació, es rebutja per 43 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2875). Posats a votació els apartats 1 i 2 de la **Disposició Addicional Cinquena**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2875). Posat a votació l'apartat 3, s'aprova per 65 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 2875). Posats a votació l'apartat 4 i la **Disposició Addicional Sisena**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2875).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus retira el vot particular de supressió dels paràgrafs 2 i 3 de la **Disposició Addicional Setena**, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2875).

Posades a votació les **Disposicions Addicionals Setena, Vuitena, Novena i Desena**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2875).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval retira l'esmena núm. 55, de supressió i d'addició a la **Disposició Addicional Onzena** (p. 2875).

Posades a votació les **Disposicions Addicionals Onzena i Dotzena**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2875).

El Diputat I. Sr. Clotas defensa l'esmena núm. 56, d'addició d'una disposició addicional nova, del G. Socialista (p. 2875). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2876). Posada a votació l'esmena, es rebutja per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2877).

La Diputada I. Sra. Mata defensa l'esmena núm. 57, d'addició d'una disposició addicional nova, del G. Socialista (p. 2877). Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2878). Posada l'esmena a votació, es rebutja per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2878).

El Diputat I. Sr. Terradellas defensa l'esmena núm. 58, d'addició d'una disposició addicional nova, del G. Socialista (p. 2878). Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2879). Posada l'esmena a votació, es rebutja per 38 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2880).

La sessió se suspèn a tres quarts i tres minuts de deu del vespre.

S'obre la sessió a les deu i cinc minuts del matí, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i l'Oidor de Comptes, Sr. Portabella. Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Senyores i senyors Diputats, primerament jo voldria excusar el fet que aquesta sessió comenci amb retard, i no per culpa dels senyors Diputats, sinó per culpa de la Mesa. La discussió del Pressupost és una discussió complexa que planteja tota una sèrie de problemes, i alguns d'aquests problemes suscitats a darrera hora hem intentat de resoldre'ls en una reunió prèvia de la Mesa, i aquest ha estat el motiu del retard, del qual, doncs, repeteixo, prego que ens excusin.

Bé, anem a començar amb el primer punt de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i les seves entitats autònomes per a l'any 1982. D'acord amb el que disposa el Reglament, el debat en el Ple pot començar per la presentació de la iniciativa

del Consell Executiu feta per un membre d'aquest.

Té la paraula per a fer aquesta presentació l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que d'acord amb un costum que el Reglament permet, segons ha dit el senyor President del Parlament, entrem a l'inici del debat amb una exposició del Conseller d'Economia i Finances, que destacarà el que creu que és més interessant des del punt de vista polític d'aquests pressupostos, que, com els senyors Diputats han pogut apreciar, tenen ja una complexitat i un volum que farien impossible entrar en cada un dels seus aspectes separatament.

En primer lloc, doncs, jo voldria dir que els pressupostos per a l'any 82 de la Generalitat varen ésser presentats el dia 16 de desembre de l'any 81 i s'aprovaran, amb una mica de sort, cinc mesos fora de termini. L'any passat també varen ésser aprovats amb retard. Això no és bo, perquè en l'interval que corre entre el 31 de desembre de l'any anterior en què acaben els pressupostos precedents i la data de l'eventual aprovació del pressupost següent s'ha de treballar amb un pressupost prorrogat que ni en els seus ingressos ni en les seves despeses no correspon a la situació real. De tota manera, no es veu com es podrà fer altrament, donat que la gran major part dels ingressos de la Generalitat són transferències que es reben amb càrrec als pressupostos Generals de l'Estat. I, com si això fos poc, una sèrie de variables, com per exemple l'augment de sou dels funcionaris, es veuen fortament influïdes pel que acorda el Parlament espanyol en relació amb aquestes. I, com és sabut, tota aquesta informació que ens ve de Madrid no és disponible, i encara a mitges, fins a final de novembre de cada any. Jo crec que caldria que les comunitats autònomes aprovessin els seus pressupostos amb vigència el primer d'abril de

cada any d'una manera legal i sistemàtica. És cert que ara per ara la LOFCA, article 21, número 1, ens imposa un mateix període pressupostari a tots els nivells, però crec que a Madrid, on són conscients de les nostres dificultats, trobaríem suport per a modificar la legislació vigent en la línia indicada. Més problemes presenta, certament, el fet que si els nostres pressupostos entraven en vigor el primer d'abril i els de l'Estat el primer de gener, no resultarien homogenis a efectes estadístics i podrien dificultar les mesures de política econòmica. De tota manera, alguna solució s'haurà de buscar, perquè el que és clar és que el Govern de la Generalitat no podrà presentar el Projecte anual de la Llei de Pressupostos fins a la primera quinzena del mes de desembre anterior, i, per tant, d'una manera crònica, no podran ser aprovats dintre de l'any natural.

Ara voldria dir quelcom sobre el volum del nostre pressupost de l'any 82. El pressupost que presenta el Consell puja a la respectable quantitat de 239.456 milions de pessetes. L'any passat, el volum total del pressupost de la Generalitat no passava de 91.675 milions de pessetes. L'exercici del 1980 fou un compost del pressupost pre-autònom prorrogat de l'any 79 i de suplementos de crèdits i crèdits extraordinaris de la nostra col·lecta pròpia per a l'any 80. En conjunt sumaven les despeses públiques de la Generalitat per al 1980, primer any autonòmic a mitges, la quantitat de 6.971 milions de pessetes. L'any 79, últim any pre-autonòmic, érem a 925 milions de pessetes. Crec que tot això demostra una gran capacitat de gestió i d'iniciativa de la Generalitat, tant en la política de traspasos de serveis com en les infraestructures de despesa corrent i d'inversions.

Les quantitats esmentades, si s'expressen en pessetes constants de l'any 79, confirmen que el creixement real del nostre autogovern és un fet. L'any 79 hi havia els referits 925 milions de pessetes. L'any 80 —ara vaig posant totes les xifres en valors actuals de l'any 79—, l'anys 80 això representava 6.029 milions. L'any 81, 69.240 milions. I l'any 82, 161.467 milions. De manera que el creixement és real i no és un creixement que es pugui imputar a la devaluació de la moneda. S'ha de tenir en compte —d'altra banda potser és una curiositat, però és una curiositat que pot ser útil per al dia de demà— que els traspasos efectuats representen aproximadament el 75% del total previst en l'Estatut, i nosaltres pensem que la valoració del 25% restant, en pessetes, del 82, pot pujar uns 29.000 milions de pessetes addicionals. També la infraestructura haurà d'augmentar quelcom, de manera que, sense cap compromís, crec que per a l'any 83 es pot parlar d'uns pressupostos de la Generalitat de 300.000 milions de pessetes, en pessetes de l'any 82.

Enfocada aquesta anàlisi global des del punt de vista dels funcionaris, els números són igualment alligonadors. El total de persones que treballaven i treballen, o es preveu que treballaran enguany per a la Generalitat, és el següent: l'any 79, 1.507; l'any 80, 4.967; l'any 81, 35.390; l'any 82, 74.599. Cal recordar, per fi, que el volum total del pressupost ha estat augmentat, sembla, per la Comissió de Pressupostos fins a 245.969 milions, amb el finançament obtingut de les valoracions de serveis traspasats. Sense entrar en possibles valoracions tècniques, jo haig de dir que, tant per la destinació dels fons com pel seu origen, hi estem d'acord, sempre que es confirmessin les valoracions com jo espero que ha de ser i sobre la

qual cosa diré quelcom més endavant.

I ara em permetreu que digui quelcom sobre el marc econòmic en què es desenvolupa aquest pressupost, retardat en la seva aprovació, amb un volum considerable i que, naturalment, ha d'encaixar en la situació econòmica per poder ésser valorat adequadament. Per al 1982, l'OCDE preveu una reducció de la inflació a la majoria dels països de la seva àrea, deguda a la fixació estable dels preus del petroli per tot l'any. Pel que fa a Espanya, aquest organisme preveu el manteniment dels signes de recuperació del segon semestre de l'any passat, així com una modesta desacceleració en el creixement de l'atur total. El creixement del PIB a preus de mercat serà d'un 2,5%. Jo crec que bona part dels economistes d'aquest país pensen que la crisi mundial ha estat més dura i ha fet més impacte a casa nostra que en altres llocs. Potser perquè la nostra industrialització és jove i estava poc capitalitzada, o perquè les nostres empreses sobreprotegides eren poc àgils a l'hora d'adaptar-se al canvi que exigeix aquest moment tan difícil i també, no cal dir-ho, perquè el sector públic espanyol creix, al meu judici, excessivament en volum i, sobretot, en intensitat d'intervenció, sense iniciar al mateix temps la reforma que aquesta intervenció requiriria de l'Administració pública i perquè, al mateix temps, veiem com la política econòmica que s'endega a nivell d'Estat és vacillant i sense una posada en marxa prou flexible. Com de costum, doncs, massa tard, massa poc i massa feixuc. Els observadors internacionals descarten per a Espanya els anys vuitanta, creixements com els dels anys seixanta. Però, tanmateix, hi ha centres d'estudi estrangers que no són del tot pessimistes. El creixement mitjà anual del PIB espanyol per sobre del 3% no els sembla impossible. Es basarà en un augment de la inversió pública i privada i les exportacions sembla que tenen bones perspectives. Tanmateix, un creixement considerable del nostre endeutament exterior apareix com a inevitable. La política fiscal i la despesa pública s'hauran de liberalitzar. De tota manera, si la política expansiva s'exagera, es pot tornar a una espiral inflacionària, que ja coneixem de l'any 77, i a un dèficit de la nostra balança de pagaments, encara més greu del que ja tenim en aquest moment. Aleshores s'hauria de repetir la política d'estabilització en l'estil de l'alternança dels *stops* i dels *goes* que tots recordem amb mal regust de boca.

Molt important, per totes aquestes aproximacions, és que els preus del petroli no pugin o, almenys, que el nostre consum d'energia petroliera deixi de créixer i, si pot ser, baixi tant o més que als altres països industrials, cosa que fins ara no ha succeït. I aquesta sí que és una política en què, com veurem, la Generalitat pot intentar actuar o influir. A Espanya, entre 1970 i 1979, el producte interior brut que es pot produir amb una tona de petroli ha disminuït en un 16%, i al Japó ha augmentat un 14%. Crec que aquesta tendència ha de canviar i que a poc a poc hem d'arribar a un punt en què per cada tona de petroli puguem augmentar considerablement el producte interior brut produït per tona. A Catalunya, concretament, els darrers mesos, es detecten unes actituds, pel que sembla, més optimistes en els medis industrials, si bé amb importants diferències entre els diversos subsectors. Segons la darrera enquesta conjunta de les Cambres catalanes, la producció industrial es manté estable el darrer trimestre del 81, mentre les vendes milloraven lleugerament, la qual cosa per-

meté alleugerir una mica els estocs dels productes elaborats. Aquesta millora, que s'observa en els ambients empresarials, almenys fins al mes de març del 82, no es reflectia del tot en l'evolució dels indicadors característics d'activitat. Així, els indicadors de conjuntura que permeten fer comparacions entre Catalunya i Espanya semblen confirmar la tendència cap a un major impacte de la crisi al nostre país. La pèrdua de pes relatiu del PIB català sobre el PIB espanyol en el període 73-80, passant d'un 22,2% al 18,27%, probablement continuarà. El consum d'energia elèctrica, el consum de ciment, la matriculació de vehicles i l'atur han tingut tots ells una evolució més desfavorable a Catalunya que fora de Catalunya. És cert que el consum d'energia elèctrica no és avui dia tan bon indicador d'activitat perquè les empreses intenten estalviar-la i substituir-la. En tot cas, l'atur ha continuat augmentant de forma considerable, situant-se el quart trimestre en un índex del 17%, 390.800 aturats sobre la població activa a Catalunya, i un 15% en la mateixa situació a Espanya. Un elevat percentatge d'empreses, un 70%, consideren encara limitada la seva activitat per la debilitat de la demanda, la qual cosa suggereix que la recuperació de l'activitat industrial a Catalunya serà lenta i difícil. Com a nota positiva, i pel que fa a la situació en els nostres mercats d'ocupació, durant l'any 81 s'ha enregistrat una reducció significativa en el ritme de destrucció de llocs de treball. Així, en el sector industrial sembla que ja s'ha tocat fons pel que fa a la xifra del nombre d'ocupats, ja que s'ha arribat a unes taxes anuals de reducció de l'ocupació industrial, sense serveis i construcció, situades al voltant del 0%. Gràcies a això, la reducció de l'ocupació no agrària s'ha pogut contenir en unes taxes de l'ordre de -1,7%, malgrat la important disminució de l'ocupació en el sector de la construcció i l'estancament del creixement ocupacional del sector serveis. Cal tenir present, doncs, que el ritme de reducció de l'ocupació agrària el 1980 era pitjor que el de 1981, ja que fou de l'ordre de -3,3%. En aquest punt de l'atur, tan angoixós com complex, convindria parlar no solament del creixement de les taxes d'atur, sinó també de les evolucions de la quantitat de llocs de treball creats al mateix temps, ja que la creació de llocs de treball pot no absorbir totalment l'augment dels aturats, però, si és positiva, demostra una capacitat de reacció del nostre sistema productiu. I aquí haig de dir que la població ocupada a Catalunya disminueix, certament, a mesura que augmenta l'atur, però disminueix d'una manera cada vegada més reduïda. De l'any 79 al 1980, la gent ocupada —no parlo ara dels no ocupats, sinó dels ocupats— disminueix de 76.500 persones; de l'any 80 al 81, de 34.900, i hi ha la impressió que això tornarà a baixar sensiblement del 81 al 82.

L'evolució esperada del PIB de la població activa i de la productivitat de Catalunya, malgrat les últimes dades que he presentat, no fa que puguem ésser optimistes respecte a la resolució del problema de l'atur al nostre país en un futur immediat. Un estudi recent sobre l'economia espanyola assenyalava que per a mantenir constants el nombre de llocs de treball, o dient-ho d'una altra forma, per a compensar els llocs de treball que el procés tecnològic i l'augment de la productivitat fan necessaris, la taxa del creixement anual del PIB hauria de situar-se en un 4,6%. Tot valor per sota d'aquestes xifres significa una pèrdua de llocs de treball. En el cas de Catalunya, la situació no és pas millor. El manteniment dels llocs de treball també

ens obligaria a assolir unes taxes d'increment del PIB superiors al 4%. A més a més, ens trobem que l'estructura demogràfica a Catalunya fa que els grups d'edat que cada any entren a l'edat activa tinguin un pes més alt que a Espanya. Entre el primer trimestre del 80 i el primer del 81, la població de setze o més anys a Catalunya augmentà un 1,8%, enfront d'un 1,2% per a tot Espanya. Si tenim en compte que la taxa d'activitat catalana se situa per sobre de la mitjana espanyola, queda clar que l'absorció de les noves generacions de treballadors que entren en l'edat activa és un problema més gran a Catalunya que a la resta d'Espanya.

Davant d'aquesta situació, els pressupostos de la Generalitat, tal com veurem després, plantegen amb preferència la qüestió de les inversions i la influència d'aquestes sobre l'atur. I ara, amb el seu permís, tornarem als pressupostos que dins d'aquest esquema econòmic tan general es poden, crec jo, tanmateix situar amb més precisió.

En primer lloc, algunes consideracions d'ordre general. Els pressupostos de la Generalitat per a l'any 1982 representen aproximadament el 6,6% del producte interior brut de Catalunya. És molt menys que a Espanya, perquè, lògicament, moltes competències públiques no són nostres. De tota manera, és una magnitud important, però no tan gran en quantitat perquè pugui pesar decisivament en el curs de la nostra economia. En segon lloc, no es pot analitzar l'economia catalana com si fos tancada políticament, a l'estil de l'economia d'un estat. Ni les competències de la Generalitat —ja és ben sabut— permeten de fer una acció decisiva sobre la conjuntura, com és conegut de tots i com hem experimental en temps anteriors. Això no vol dir que les característiques catalanes no permetin una acció, i sobretot una anàlisi diferenciada. Crec, per exemple, que l'economia catalana és més gran que la seva població i, per tant, les seves relacions econòmiques amb l'estranger i amb la resta d'Espanya són totalment decisives.

Ens detindrem un moment en aquest punt. En definitiva, i com a trets més característics de la balança de pagaments de Catalunya amb la resta d'Espanya i amb l'estranger, ens trobem amb la situació següent: un fort dèficit en la balança de béns i serveis amb l'estranger; un superàvit en la balança de béns i serveis amb les altres regions espanyoles que, de tota manera, no compesa el dèficit amb l'estranger; un molt fort dèficit en les transferències públiques internacionals que representa una sortida neta de recursos públics per a Catalunya important; una molt forta entrada de capitals, procedents d'altres regions, i una entrada més moderada de capital estranger, per tal de compensar els dèficits amb les altres partides de la balança de pagaments.

Catalunya, doncs, aguanta aquesta situació globalment deficitària a base de la importació de capitals que ens ve de l'estranger, o de la resta d'Espanya. I això és políticament dolent, perquè transfereix la propietat dels mitjans de producció catalans a fora de Catalunya, però s'ha d'admetre que en aquest moment ens permet de finançar el dèficit, i això ens resulta imprescindible a curt termini. Ara bé, perquè els capitals de fora de Catalunya, tant estrangers com espanyols, arribin a resoldre el nostre dèficit de balança de pagaments, és necessari que la localització a Catalunya els resulti atractiva econòmicament. El primer escull és la productivitat. Hem perdut terreny en relació amb la mitjana espanyola. L'any 55 la productivitat

aparent de l'economia catalana era superior en un 39% a l'espanyola. Aquesta superioritat ja només era del 19% l'any 75, i l'any 80 només era del 6%. Curiosament, doncs, a Catalunya la productivitat baixa malgrat que l'atur puja, o almenys creix menys de pressa que a la resta d'Espanya.

Certament no podem quedar al marge de les noves tècniques i els empresaris han de fer un esforç d'imaginació. Cal consumir menys, estalviar més, i invertir. Malgrat tot, els nous mètodes augmentaran la productivitat i acomiadaran gent; hem d'acudir als serveis públics i privats, però, sobretot, hem d'ampliar la nostra quota del mercat mundial i del mercat espanyol per a assolir la competitivitat i, al mateix temps, absorbir atur.

Cal exportar, costi el que costi. Una estratègia de desenvolupament adequada que, en gran part, passa per la potenciació de les nostres infraestructures físiques essencials i per la renovació i millor aprofitament de la nostra base de serveis, tant en l'àrea de l'estalvi i de la iniciativa privada, com en el foment de les infraestructures, com en el foment dels serveis privats i públics, és a dir, en les inversions de tota mena.

Dins d'aquest marc, examinant els pressupostos de la Generalitat amb detall trobarem ajut a les corporacions locals, intent d'equilibrar territorialment Catalunya i solucions energètiques i hidràuliques, modernització agrícola, foment de la parcialització del nostre sistema productiu, del nostre comerç i del nostre turisme, així com de la reconversió industrial, capitalització dels nostres ciutadans a través de l'ensenyament, de la cultura i de la salut, la defensa de l'empresa i la creació d'infraestructures.

Qui s'hagi pres la molèstia de repassar els nostres pressupostos haurà vist que, dintre les limitacions que ens imposa la legislació, intentem emprendre totes aquestes vies. Així, per exemple, augmentem les migrades inversions de l'Estat, millorant i augmentant la nostra xarxa de carreteres. Al mateix temps, fem, en matèria d'obres hidràuliques i abastament d'aigües, i Sanitat gastará prop de 4.000 milions en construccions hospitalàries que, d'altra banda, augmentaran la demanda induïda del sector i, possiblement, ajudaran a frenar l'atur; orientació professional i empresarial des del comerç i des de l'ensenyament es troben consignats en els pressupostos; no increment de la pressió, si escau —és una política general—, i finançament i orientació de les empreses petites a mitjanes.

A través dels pressupostos —com veurem amb més detall tot seguit, i dintre sempre de les nostres conegudes limitacions d'acció, segons l'Estatut— es destaca, crec jo, una gran coherència amb una política econòmica, d'una part moderna, d'una altra l'única possible, crec jo, avui, a la Catalunya estatutària.

I ara, algunes característiques singulars dels pressupostos. Jo voldria destacar aquí dues novetats importants que signifiquen aquests pressupostos.

La primera fa referència als ingressos, i la segona a la incorporació de la Seguretat Social.

És ben sabut que, així com les partides de despeses són màxims d'una total precisió, els ingressos són simples estimacions. Els pressupostos per a enguany es presentaven el 16 de desembre últim, i les primeres valoracions dels serveis transferits encara no s'havien assolit. En conseqüència, vàrem fer una estimació d'ingressos amb les dades disponibles en aquell

moment, com a simple recordatori i consigna, perquè em penso que el Parlament, més o menys, n'està imposat, que els ingressos per impostos i taxes pujaven 36.972 milions; les transferències corrents de l'Estat, 156.546; els ingressos patrimonials, 1, i les transferències de capital, de l'Estat i també de la Seguretat Social, 35.932, per donar el total, al qual abans m'he referit, de 229.456 milions, o sigui, 229.456 milions d'ingressos, i, donat que les despeses totals sumaven 239.456, vàrem preveure una emissió de deute públic de 10.000 milions de pessetes per a equilibrar els pressupostos.

Des d'aquells primers dies fins ara han succeït coses importants en aquesta matèria, tal com vaig tenir l'honor d'exposar en la Comissió d'Economia i Pressupostos fa poques setmanes, al Ple de la Comissió Mixta paritària Estat-Generalitat, reunida el 25 de febrer proppassat, que va acordar la valoració dels serveis traspasats fins al 30 de juny de l'any 81. La LOFCA obliga que les valoracions acordades per la Comissió Mixta es materialitzin per llei, i el dia 30 de març el Govern envià el corresponent Projecte al Parlament perquè passés en tràmit d'urgència. Jo crec que els acords de la Comissió Mixta no poden ésser alterats perquè és un tracte bilateral previst en l'Estatut i emparat per la Constitució, i el tràmit de passar pel Parlament espanyol no és més que pel motiu que sols una llei pot disposar de productes tributaris de l'Estat. En aquest moment tenim, doncs, que hi ha unes xifres més que fundades del que podrem disposar per a finançar els nostres pressupostos, i puc dir que, per sort, la quantitat global és superior en més d'un 40% a l'establerta en els Decrets de traspàs de serveis, i ens permet de finançar gairebé del tot els nostres pressupostos per al 1982, incloses les infraestructures.

Reduint les transferències de la Seguretat Social, que vénen per compte a part i que han de seguir un curs distint, que sumen 109.325 milions, ens queden 130.131 milions dels nostres pressupostos a finançar amb les valoracions i amb transferències per a serveis transferits posteriorment al 30 de juny del 81. El dèficit pressupostari quedaria, d'aquesta manera, reduït a 2.448 milions, xifra perfectament acceptable i fàcilment finançable amb deute públic.

La Comissió ha augmentat el pressupost en 6.513 milions de pessetes, per la qual cosa el dèficit pressupostari s'ha incrementat amb aquest import, que serà finançat amb deute. La major despesa que es destina a equipaments socials dels ajuntaments a mi em sembla bé, i faig cas omís de problemes tècnics que pugui plantejar. Em sembla bé per la seva destinació, sobretot, i el que sí que em prenc és la llibertat, en aquest moment, de recordar als senyors Diputats i a les senyores Diputades que no sempre un govern és en situació de presentar un superàvit fiscal.

Haig d'afegir també que amb aquesta xifra es financen les nostres despeses d'infraestructura que, com es veu pels documents pressupostaris, pugen 34.323 milions, i encara que no afectin directament aquests pressupostos, he de dir que, per a l'any 81, i en forma retroactiva, ens corresponen, a través de la Comissió Mixta, 11.020 milions de pessetes, per sobre del que ja s'ha rebut. O sigui, el Parlament recordà que el pressupost de l'any passat tenia una despesa d'infraestructura de 6.431 milions que queda coberta amb escreix, car es reben 4.589 milions de més d'ingrés, sobre la despesa abans indicada.

Abans de deixar endarrera les valoracions, voldria recordar

al Parlament algunes coses.

Primera: aquestes valoracions signifiquen una xifra adequada per a Catalunya, i només adequada. Què vol dir això? És la xifra que fa falta perquè els traspassos es puguin desenvolupar d'una manera correcta, però ni un cèntim més. Aquesta xifra no significa cap privilegi perquè serà aplicada a totes les comunitats de l'Estat espanyol. El Parlament de Madrid no ha aprovat la Llei i, a pesar del que he dit abans, no es pot dir blat al sac fins que no sigui ben lligat. De tota manera, crec que, per primera vegada, anem a trobar les nostres despeses trepitant en terreny de finançament ferm. Sabem que ens podem finançar amb dignitat i eficàcia; sabem que ho podem fer amb diners que Catalunya havia enviat prèviament als pressupostos generals de l'Estat i, per tant, sabem que podem procedir sense augmentar la pressió fiscal catalana.

I ara, un parell de punts sobre la Seguretat Social, i crec que els haig d'esmentar com més temes d'aquests millor en matèria d'ingressos de la Seguretat Social, perquè, per primera vegada, ingressos i despeses figuren als nostres pressupostos.

En aquest tema es posen de manifest tota classe de discrepàncies polítiques i m'atreveixo a dir que, també, d'alguna inconseqüència. Els qui clamen per la sanitat i els serveis socials com a prerrogativa del sector públic i, per tant, de l'Estat, un cop eliminat el sector privat, volen fugir del control públic i crear tota classe d'organismes autònoms que donin als seus gestors una llibertat d'acció que potser no els donaria l'empresa privada, ni tampoc l'Administració pública, i que es justifica, jo crec que seriosament, pel fet d'una major habilitat administrativa. Els qui ens critiquen que els nostres projectes de llei segueixen servilment la legislació de l'Estat, com ha fet sovint la premsa, una vegada que ens volem apropar als països moderns, deixant de banda una legislació espanyola arcaica que a Madrid abandonarien, si poguessin, ens recriminen d'apartar-nos d'un sistema ineficaç i certament desacreditat.

El Govern de la Generalitat vol el control del Parlament, i es proposa incloure els pressupostos de la Seguretat Social en els de la Generalitat, perquè el Parlament els pugui examinar amb el mateix detall i garantia, i estima que amb un pressupost-resum, acompanyat com a annex, no n'hi ha prou per a exercir aquest control. El Govern, se l'ha de seguir meticulosament des del Parlament, i amb la Seguretat Social, que controla la meitat de la despesa pública, s'ha de fer el mateix. No oblidin que els pressupostos-resum no baixen, en el seu detall, més enllà dels articles, mentre que els pressupostos de la Generalitat arriben als conceptes i això, a efectes d'informació i de control, és com de la nit al dia. Cal recordar, però, que la Seguretat Social no pot fer front a les seves obligacions amb els seus ingressos propis, i cada vegada més ha demanat ajut a l'Estat. Així, per exemple, a Espanya, les transferències de l'Estat a la Seguretat Social han sofert la següent evolució: el 1975, el 4,35% dels pressupostos de la Seguretat Social era finançat per l'Estat; el 1977, el 2,48%; el 1979, el 9,31%; el 1981, el 10,69%; el 1982, el 15,35%, i això segueix una línia ascendent perquè, realment, les fonts de finançament pròpies de la Seguretat Social es demostren impotents davant dels compromisos enormes d'aquesta institució.

I, davant d'aquesta situació, és natural que l'Estat, cada dia més, vulgui conèixer i intervenir en la Seguretat Social, i també s'ha d'entendre que, si l'Estat desitja fer-ho, no veiem

per què Catalunya no ha de voler fer el mateix. Es diu que la Llei General Pressupostària parla d'acompanyar els pressupostos de la Seguretat Social per annex. Ja hem dit que això sostreu al control parlamentari els comptes de la Seguretat en el seu detall suficient, però ha de quedar clar que la Llei del 77, en aquesta matèria, no es estableix una desiderata, sinó que fa un pas apartant-se de l'autonomia total de l'època anterior i en direcció al finançament predominant i, per tant, control efectiu de l'Estat, tant en l'aspecte executiu com legislatiu. El dret comparat no s'ha d'aprofitar més que per a allò que té de bo. Copiar el que ha demostrat el seu arcaisme i la seva ineficàcia ens semblaria un gran error, i això ho dic jo, cosa que no tindria més importància, però ho diu també el professor de la Universitat de Madrid senyor Barea, en dictamen formal que molts senyors Diputats coneixen. I no oblidem que el senyor Barea és l'autor intel·lectual d'aquella Llei General Pressupostària que ara s'invoca per a poder tornar al passat. Tots sabem, segurament, per què ell va proposar fa anys l'article 51 de la Llei General Pressupostària, i sabem per què això no val per als pressupostos catalans. Són casos i coses diferents, i ell, que ha fet el dictamen, i va fer la Llei, ho sap.

En tot cas, si la Llei General Pressupostària pot ser de subsidiària aplicació, segons la Transitòria Segona de l'Estatut, això no és així quan l'Estatut és prou clar, i l'article 49 de l'Estatut ens mana fer un pressupost únic. És el que jo he fet, és el que ha fet el Consell, ni més ni menys. I hi ha, per fi, que a Madrid disposen de dues entitats gestores de la Seguretat Social —INSALUD i INSERSO— que nosaltres encara no tenim, malgrat que hem presentat al Parlament el Projecte de Llei creant-les. Crec que, a part de totes les altres consideracions, fins que no hi hagi aquestes institucions, no es pot dir que rebi diners quelcom que encara no existeix.

Per tant, aquesta és la situació: serveis separats de la Seguretat Social a l'Estat de Despeses dels Pressupostos de la Generalitat, i apartat específic i separat a l'Estat d'Ingressos, però pressupost únic. De tota manera, som molt sensibles als arguments d'alguns. Comprens les seves preocupacions, que em semblen ben argumentades i, àdhuc, avalades per l'experiència fora de Catalunya, no perquè en un mal moment tinguem la temptació de fer servir diners de la Seguretat Social per a altres objectius pressupostaris, però em sembla bé que es prenguin precaucions. Em temo més, a pesar de tot, que amb diners d'altres partides del pressupost em vegi obligat a córrer en auxili de la Seguretat Social, i també aquí valen les precaucions. I hem de reconèixer que la Seguretat Social de l'Estat espanyol es troba en greus dificultats, no té diners per a atendre els seus compromisos. En les seves dificultats de tresoreria hi ha tendència a enviar els diners de la Generalitat en últim lloc, perquè així es pot dir als beneficiaris que no és culpa de la Seguretat Social general, sinó de la Generalitat. Els diners vénen ara amb comptagotes, i mai no tenim un romanent en favor nostre; al contrari, des del traspàs efectiu de la Seguretat Social fins al dia d'avui, aquesta ha tingut amb la caixa de la Generalitat un dèficit mig de més de 1.000 milions de pessetes. Si el Ministeri d'Hisenda ens enviés els diners amb la mateixa parsimònia que la Seguretat Social, hi ha dies que ni els Consellers ni els parlamentaris, ni molta gent potser més estratègicament situada que nosaltres no podrien cobrar les seves remuneracions.

En relació amb la tresoreria, que és on es veu el moviment de cada dia dels comptes, el Decret 369 del 1981, del primer d'octubre, crea una tresoreria adjunta amb la finalitat que, sense desfer la unitat de caixa ni el pressupost únic, es posin a la vista del Consell i del Parlament tots i cada un dels moviments, des del més ínfim, al més mínim, al més recòndit detall de la tresoreria de la Seguretat Social. Per tant, jo no m'oposaria a unes disposicions en l'articulat dels pressupostos, o on fos, que prohibissin tot trasllat de despesa dels serveis de Seguretat Social a un altre concepte qualsevol, ni de cap Secció a la de la Seguretat Social, en contrapartida, bo i refermant el caràcter estrictament finalista dels ingressos que ens vénen per la Seguretat Social i que els pressupostos separen degudament. Admeto també que s'especifiqui que tot eventual romanent passi en l'exercici següent al mateix concepte pressupostari de l'any anterior, i també que s'arbitri una solució transitòria si, durant la vigència d'aquest pressupost, es creessin pel Parlament entitats gestores de la Seguretat Social.

I ara uns mots sobre l'ordenació quantitativa i qualitativa dels pressupostos. Els principals Departaments que generen despeses són els següents: Sanitat —amb Seguretat Social i sanitat pròpiament dita— se'n va al 50,6% del total; Ensenyament, el 28,4; la Política Territorial, el 10,1; la Presidència —que inclou Joventut, Esports i altres Departaments importants— el 2,2; Agricultura, Ramaderia i Pesca, 1,8; Cultura, 1,4; Treball 1,3. Aquests set Departaments de la Generalitat agrupen el 96% de la despesa total. La seva evolució de l'any 81 al 82 fou: la Sanitat, que augmenta en un 1.00,2%, per la incorporació de la Seguretat Social; Ensenyament, el 31,6% d'augment d'un any a l'altre; Política Territorial, 43%; Presidència, que, en realitat, vol dir tot això que dèiem, Esports, Joventut, etc., en un 190%; Agricultura, el 49%, Cultura, el 133, i Treball, el 141.

Aquesta distribució normalment serveix per a calibrar l'orientació política del Govern. Prefereix, per exemple, cultura; prefereix ensenyament; prefereix mesures econòmiques; prefereix alta sanitat, etc. Això, aquí no és tan revelador, perquè moltes d'aquestes preferències ens vénen condicionades des de Madrid, en forma de traspassos, i potser és en l'Estatut on ja es va establir un ordre de preferències dels catalans. Però allà on sí que es pot veure el que el Govern desitja amb preferència és en les despeses d'infraestructura, perquè allà sí que tenim una certa llibertat, i aquí ens trobem que la política territorial s'emporta el 32%, no necessàriament perquè siguem uns grans afeccionats a les obres públiques, que també són importants i necessàries, sinó perquè aquestes obres públiques representen inversions reals que a l'hora de la veritat disminueixen l'atur i, per això també, van rebent una atenció possiblement superior a la que l'estricta interès d'obra civil podria comportar. D'altra banda, esport, el 8%; la joventut, el 2%; ensenyament, el 10%; cultura, el 7,3. Per exemple, doncs, a diferència del total de despeses públiques, on hi ha un 1,4 per a cultura, en els d'infraestructura això passa a ser un 7,3; Governació, un 7; treball, un 7; sanitat, un 7; agricultura, un 5. És a dir, totes aquestes, o gairebé totes aquestes despeses tenen un pes relatiu en les despeses d'infraestructura, de mitjanament lliure —per dir-ho així— disposició de la Generalitat, que revelen les preocupacions del Consell.

Però ara aquí hi ha un punt que em sembla que té bastant

interès, que és el de la classificació econòmica de la despesa. La classificació econòmica de la despesa té dos grans grups: un, que es diu «despeses corrents o consultives», i un altre que es diu —com els senyors Diputats saben sobrerament— «d'inversions reals». I sí que val la pena de dir un parell de coses sobre alguns aspectes de cara a un d'aquests dos grans grups. En primer lloc, les remuneracions de personal, i després, una referència a les inversions.

Recordem, això sí que en primer lloc, com he dit, parlarem dels sous. Els sous de la Generalitat han augmentat, del 1981 al 1982, en un 8,5% més un 0,5 per l'homogeneïtzació de retribucions més baixes, que és exactament el mateix que ha succeït amb els funcionaris de l'Estat. Quan als Consellers se'ls proposa un augment del 8%, si es té en compte que fa dos anys que no es toquen, representa un 4% anyal. I, a efectes comparatius, em permeto de donar algunes dades sobre els sous que paguen diferents institucions públiques, ja que sobre això s'ha parlat molt, i convé aclarir les coses. Però el que jo diré no s'ha d'entendre malament. De totes formes, jo considero que els sous de les persones que treballen per al sector públic, sigui quina sigui la institució, són baixos, i penso que s'han de millorar. Les activitats del sector públic són d'una gran responsabilitat, d'una gran professionalitat, i, per tant, jo vull situar el problema de la Generalitat, però no per a criticar altres institucions, si es guanya més o menys. Crec que tots guanyen massa poc, i això un dia o altre s'haurà de corregir. De totes formes, convé conèixer la situació, a veure com queda. Si comparem els càrrecs en règim de plena dedicació a la Diputació de Barcelona i a la Generalitat, veurem que els primers es remuneren millor que els segons.

Així, un cap d'àrea de la Diputació guanya 418.975 pessetes més que el director general de la Generalitat. Un cap d'unitat de la Diputació guanya 817.852 pessetes més que un cap de serveis de la Generalitat, i així successivament. Per exemple, un cap de negociat guanya 181.104 pessetes més; un col·laborador tècnic guanya 66.962 més; un tècnic de serveis especials guanya 293.244 més; un administratiu guanya 188.930 pessetes més, i un subaltern, 125.792. Però això no és tot. A l'Ajuntament de Barcelona, un cap d'àrea guanya més que l'equivalent de la Diputació i 568.275 pessetes anuals més que un director general de la Generalitat. En tota l'escala de la funció pública, els funcionaris municipals guanyen més que a la Generalitat i també més que a la Diputació, i em permeto citar, per exemple: cap de secció, 583.376 més que a la Generalitat, i, en fi, no els vull cansar, cap de negociat, 574.080; col·laborador tècnic, 292.281..., en definitiva, els faig notar que 292.281 més que la Generalitat, i 66.962 més que a la Diputació, i un subaltern, per arribar al final de l'escala, guanya a l'Ajuntament 304.002 pessetes més que a la Generalitat.

Queda ara l'Estat. La gent dirà «potser sí, això són peculiaritats de Catalunya, etc.». Queda l'Estat. S'ha de dir que l'Estat és una mica, per dir-ho així, més modest en les seves retribucions, però, de totes formes, se situa clarament per sobre de la Generalitat. Un cap de secció, equivalent a un cap de subunitat, guanya 219.639 més; un cap de negociat, 157.542; un col·laborador tècnic, 96.985; un tècnic de serveis especials, 184.000; un administratiu, 134.078, i només el subaltern, que guanya 740.145, se situa per sota de la Generalitat en 6.293 pessetes anuals. Queden per sota de les nostres remuneraci-

ons, a l'Estat, els directors generals i els caps de serveis, que guanyen 318.000 i 245.000 pessetes respectivament menys que els nostres, però no oblidem que el concepte 251/01 dels pressupostos de l'Estat preveu 183.313 milions per a atencions i despeses a favor dels alts càrrecs, i alguna altra partida que permet interpretacions similars, no és que permeti interpretacions, sinó que és expressa, però n'hi ha alguna altra que sembla complementària. De manera que aquests dos tipus d'alts càrrecs queden compensats per les altres vies i no parlo, doncs, de presència en organismes autònoms, etc.

Al País Basc un conseller guanya més que a Catalunya; a Alemanya també (*remor de veus*) i potser a Itàlia una mica menys. Perdonin que m'hagi allargat tant, però em sembla que era un punt que convenia aclarir d'una vegada per totes. Pensin que aquestes comparacions no es fan a la babalà; els sous de la Generalitat són els dels pressupostos que tenen vostès a la vista; els de la Diputació consten en la llista oficial de retribucions per al 1982; els de l'Ajuntament són les retribucions oficials del 81, augmentades en un 8% per a aquest any, i els de l'Estat són la mitjana entre màxims i mínims per categories, de 1981, augmentats en un 8%. Jo crec que, a la vista del que he dit, no es pot dir que els funcionaris de la Generalitat estan més ben tractats que els altres. Crec que és el contrari. Es pot dir que els funcionaris i els polítics de la Generalitat gaudeixen del privilegi dubtós d'ésser els servidors públics més mal pagats de Catalunya, d'Espanya i d'Europa, i si continuem per aquest camí, aviat no podran fer política en aquest país més que els rics.

De totes maneres, torno a insistir en el que he dit abans. Tots aquests sous que jo he citat —crec que objectivament, perquè les coses quedin situades— no ens han de fer oblidar que tota aquesta gent, tots, guanyen molt menys que en el sector privat. I que això s'ha de corregir, perquè, en definitiva, no hi ha cap motiu per a pensar que el sector privat sigui qualitativament més important, professionalment, que el sector públic. Potser diria, si hem de triar, que és al revés. Per tant, situar el problema, sí; això és el que he fet. Però que quedi clar que no em queixo que uns guanyin massa, sinó que d'altres guanyin massa poc. Afortunadament s'ha de dir que a tots aquests nivells, la gent compensa amb entusiasme la mancança econòmica.

I, encara, continuant per un moment... En fi, voldria parlar-los ara, per no allargar-me massa —que ja ho estic fent sobrerament—, voldria parlar-los un moment de les inversions. Cada inversió fa referència a capital públic fix en els pressupostos, i s'ha de jutjar segons la demanda social que manifesti l'electorat: escoles, hospitals, carreteres..., no es pot fer tot; hem d'escollir. De totes maneres, el Govern de la Generalitat ha tingut molt present que les inversions tinguessin el màxim efecte sobre l'atur, tant per la seva capacitat de generar directament llocs de treball, com per a crear-los de manera induïda o indirecta. No és fàcil fer aquests càlculs. Els economistes que hi ha en aquesta Cambra ho saben, però per aquí van les nostres estimacions.

D'entrada, podríem aventurar que la incidència de l'actuació inversora de la Generalitat crearà, aproximadament, un nombre de llocs de treball equivalent al 50% de l'augment de l'atur previst per al 1982. L'augment de l'atur previst per al 1982, nosaltres esperem que quedarà reduït a la seva meitat

gràcies als llocs de treball creats per l'acció de la Generalitat.

Els càlculs que es poden fer giren, sobretot, al voltant de les inversions en construcció i obres, tenint en compte els llocs de treball creats directament per la inversió, i aquells creats de forma derivada en el sector privat gràcies a la demanda addicional que suposa aquesta inversió.

El Capítol VI del pressupost, o sigui, les inversions reals, es pot desglossar de la manera següent: 7.396 milions en compres d'edificis, a base d'immobles; en obres, 12.779, i en ocupació comunitària semblant, 2.000 milions amb un total de 22.175 milions. Una hipòtesi és que cada lloc de treball necessita 2,3 milions anuals de facturació. Cada lloc de treball de creació directa, en crea 2,2 d'induits o indirectes. Per tant, 22.175 milions d'inversions en obres i construccions creen directament 8.772 llocs de treball, i en creen 19.298 d'indirectes. En total, 28.070 llocs de treball, als quals s'han d'afegir els 2.000 d'ocupació comunitària per a arribar a un total de 30.000 llocs de treball. Com que ja hem dit abans quin era l'augment que hi hauria previst en l'atur, nosaltres calculem que això supleix la meitat d'aquest augment previst. I diem també que aquesta xifra és mínima perquè aquí no s'inclouen els efectes de la despesa pública consumptiva, que també té un cert efecte multiplicador inferior al de les inversions, però que s'ha d'afegir a aquestes xifres que hem donat. Per tant, jo diria que aquests 36.000 llocs de treball que depenen de l'acció de la Generalitat són una estimació prudent.

I abans d'acabar amb les inversions, voldria afegir-hi quelcom. Convé, en relació amb l'atur, establir una correlació positiva entre les nostres comarques més afectades per l'atur; es tracta d'invertir més allà on geogràficament hi ha més atur. És clar que aquesta relació positiva, més atur més inversions, no es pot afinar del tot en un sol any, perquè moltes inversions són indivisibles, s'han de fer on s'han de fer, i a vegades durant una temporada donen un percentatge excessiu per a una comarca determinada. De tota manera, crec que els pressupostos fan un autèntic esforç per invertir realment més allà on hi ha proporcionalment una relació positiva, contrària, és a dir, compensadora de l'atur, o sigui, més atur on menys nivell de vida.

Barcelona, amb la segona renda per càpita de Catalunya, quasi igual que Girona, rep 3.098 pessetes per persona, en inversions; Girona, 6.229; Tarragona, que té una renda de 206.000, o sigui, que està en tercer lloc, en rep 6.820, i Lleida, amb la renda per càpita més baixa de Catalunya, rep 7.013 pessetes per persona, en inversions. Això, evidentment, és una mesura una mica rudimentària, però demostra que a pesar de tot hi ha una relació entre les zones poc afectades per l'atur, i per tant amb una certa renda alta, i les inversions. A més renda menys inversions per persona.

No tenim dades sobre les comarques, espero poder-les presentar pròximament al Parlament —estem intentant elaborar-les—, però algunes dades parcials em permeten dir que les inversions per persona a les comarques segueixen, a grans trets i amb excepcions —amb algunes excepcions considerables a causa del que acabo de dir—, aquest criteri de reequilibri a través de les inversions.

I, finalment, els voldria dir que s'ha dit que hauríem d'augmentar el deute públic. Jo, sobre això, crec que no s'ha d'estar en contra per una qüestió de principi, apriorística, d'un

augment raonable del nostre endeutament, sempre, crec jo, que sigui per a finançar inversions reals de rendibilitat econòmica i social comprovada. Ara, no sóc partidari de finançar la Generalitat amb dèficits crònics, excessius i creixents, que al final no tenen més que dues solucions: anar amb la gorra a Madrid a buscar diners, o augmentar la pressió fiscal dels catalans. I per això el nostre deute, en aquests pressupostos, era simplement de 10.000 milions de pessetes, que era més una presència simbòlica en el mercat financer, que és necessària per si un dia això s'ha d'augmentar, que no pas perquè tinguéssim un criteri d'endeutar-nos fortament; aquests 10.000 milions, com els de l'any passat, es poden absorbir tranquil·lament i estan previstos en la seva amortització, pagaments d'interessos, en els pressupostos ordinaris de la Generalitat, i per tant no ofereixen cap preocupació. Bé, probablement augmentar-los d'una forma pensada i meditada tampoc no crearia problemes, però el que no podem fer és entrar en l'alegria de l'endeutament, perquè l'endeutament s'ha de pagar, i l'han de pagar les institucions públiques igualment com les persones privades.

I amb això, certament, ja els he cansat prou per avui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: És que la Comissió ha designat algun membre per a presentar el Dictamen? (Pausa.) No. Aleshores, en aquest cas podem passar directament al debat de les esmenes a la totalitat.

Hi ha una sola esmena a la totalitat que hagi estat reservada, que és l'esmena del Grup Socialista, que demana el retorn del projecte al Govern. Per a la seva defensa, té la paraula el Diputat senyor Armet. Recordaré que l'esmena a la totalitat està subjecta a un torn a favor de quinze minuts, pot ser objecte d'un torn en contra, també de quinze minuts, i després tots els altres Grups poden fixar la seva posició en una intervenció de deu minuts com a màxim.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb quinze minuts, hauré de ser breu, telegràfic, i em sap greu no poder tenir un debat amb profunditat, especialment amb el Conseller d'Economia i Finances, que avui ens ha presentat el pressupost, i que a bastament ha donat tot un conjunt d'informacions complementàries o de judicis —en algun cas— de valors en la seva exposició.

En primer lloc, aclariments previs. Aquest pressupost podria haver-se aprovat molt més aviat; té una quantitat de partides ampliables previstes en ell mateix; podia, per tant, fer-se un esforç temporal que permetés la seva aprovació amb molta més rapidesa. En segon lloc, si aquest pressupost no s'ha aprovat amb la mínima celeritat, ha estat com a conseqüència d'uns difícils pactes polítics que s'han anat desenvolupant enmig de períodes i de tensions o d'una situació d'un *ars amatoria* una mica estranya, que ha fet que finalment conflússin els partits que donen habitualment suport al Consell Executiu. I, especialment, podem dir que el pressupost era de la minoria de Convergència i Unió, i en aquests moments el pressupost és de Convergència i Unió, de Centristes i, lògicament, bàsicament, també d'Esquerra Republicana. Vull dir molt clarament que la memòria que es presenta és una memòria tècnicament pobre; no es parla de les dificultats de liquidació del pressupost, sobre el *gap* que es produeix entre les parti-

des pressupostàries i l'autoritzat, malgrat que hi hagi la justificació dels ingressos; no es parla de la necessitat de l'establiment de serveis nous, ni de tots els canvis pressupostaris que s'hi introdueixen —pensem que en aquests moments la quantitat de serveis nous no es justifica mai en una memòria explicativa, només es fan ratios i estàndards tècnics numèrics, estrictament, però no s'aprofundeix sobre la necessitat de creació de serveis nous—; no es parla de la plantilla dotada i el grau de provisió de places que es va fent, ni de la justificació del perquè d'aquesta plantilla aprovada; no es parla de qui són els beneficiaris de la política de subvencions i de transferències de capital; no es parla, en cap moment, de la política de territorialitat de la inversió —i, si recordem, va haver-hi un debat sobre política territorial que obligava que al pressupost de 1982 les inversions vindrien convenientment comarcalitzades, obligació fonamental—; no es parla tampoc en la memòria —i avui s'ha volgut posar en relleu— de la incidència del pressupost en l'economia catalana. La memòria no contempla aquest tema, de la mateixa manera que el pressupost tampoc no contempla tot el conjunt d'inversió pública que es desenvolupa a Catalunya, i això fou una resolució del programa d'actuació econòmica, que calia tenir damunt la taula, veure els diferents agents inversors, i veure quina era la inversió pública i fer la valoració econòmica d'aquesta incidència pressupostària. Tot això no consta a la memòria.

Vull dir un cosa molt clara en relació amb els temes de pressió fiscal o no pressió fiscal en relació amb aquest pressupost i de cara al futur. Aquest pressupost té unes despeses de serveis propis o d'infraestructures, com ha dit el Molt Honorable Conseller, molt importants, a causa d'una aplicació dels principis legals vigents —en aquest sentit ens hem de sentir orgullosos que hi hagi hagut una aplicació no solament positiva, sinó que dóna unes dotacions amb escreix per al desenvolupament autonòmic—, però vull dir molt clarament en aquesta Cambra que si no es produeix simultàniament la reforma de l'Administració de l'Estat que produeix una sistemàtica amortització de places, el procés autonòmic entrarà en fallida a termini mitjà, perquè aquesta reforma de l'Estat no es produeix. Fer un plantejament unidireccional dient que no es produeix per pressió fiscal a curt, es pot produir pressió fiscal a mitjà si realment no tots els Grups parlamentaris lluitem de forma decidida per la reforma de l'Administració de l'Estat. Els 7.500 milions de pessetes que pressuposa la nova contractació, extrapolat en el conjunt espanyol, suposant el funcionament autonòmic sense que això correspongui a una baixa equivalent de tot el que és la funció pública a nivell central, indubtablement... tindrem pressió fiscal a termini mitjà si no lluitem per aquesta reforma en profunditat de l'Estat.

Filosofia bàsica del nostre pressupost: reduir despeses corrents per a passar-les a inversió, filosofia bàsica. Per què? Per tenir una burocràcia al menys costosa possible, al més àgil possible i al més eficient possible. Fonamentalment, per què, també? Perquè el tema fonamental que travessa l'economia catalana és el tema de l'atur i convenia que el pressupost de la Generalitat fes tots els màxims esforços possibles per potenciar la inversió pública. Des d'aquesta perspectiva, nosaltres presentàvem tot un seguit d'esmenes i consideracions d'intentar reduir partides de funció pública destinades a inversió, de la mateixa manera que parlàvem de l'increment del límit d'emis-

sió de deute públic que era perfectament possible —d'això, en parlarem en el tema de l'esmena que nosaltres demanem a l'increment del deute públic i veurem les raons per què és difícil en aquests moments plantejar-se un increment del deute públic.

Aspectes molt concrets, i no em puc estendre pel temps. En el Capítol de Personal hi ha un increment quantitatiu, com tots vostès saben, de 1.600 noves contractacions. S'observa una extraordinària concentració d'aquestes contractacions en els Caps de Servei, Caps de Secció i Caps de Negociat. La Generalitat està absolutament compactada, valgui l'expressió, d'una quantitat enorme de Caps que fa que de les noves contractacions fetes hi hagi una relació d'aproximadament un Cap per dos no-Caps, per entendre'ns. Aquesta *ratio* i aquesta compactació molt jerarquizada fan que en aquests moments tota l'estructura de la Generalitat estigui absolutament desenvolupada, quan tenim en aquests moments un 85% dels serveis traspassats al Govern autònom. Això fa que la filosofia política de la mateixa Administració de la Generalitat s'hagi basat en un centralisme, no hagi previst gens ni mica un desenvolupament de serveis territorials. I en aquests moments podem tenir l'excusa que no tenim la Llei d'Organització Territorial, però sí que podem dir que la concentració de Caps de Servei, Caps de Secció i Caps de Negociat bàsicament s'ha centrat a l'epicentre de la vida política catalana, és a dir, a Barcelona. Amb independència que podríem entrar en cadascuna de les *ratios*, en cadascun dels Departaments, no tenim més temps per a fer-ho.

En el Capítol II observem tot un conjunt de partides que ens preocupen extraordinàriament, algunes d'elles molt importants: és tota la proliferació de la política d'estudis i dictàmens, de 347 milions de pessetes, tot un conjunt de política de lloguers, manteniments, que va molt lligada amb la política de noves inversions d'immobles de la Generalitat. No sabem el que ens costa el metre quadrat de la política d'immobles, no sabem exactament quin criteri segueixen els serveis centrals de la Generalitat, no entenem per què els 300 milions de l'any passat de Governació han passat finalment a comprar el Palau Robert sense que aquest Parlament ni se n'hagi assabentat, no hi ha manera d'escatir què ens costa el metre quadrat i quins sistemes de contractació es fan en la política d'immobles. Però no solament és un tema de política general d'infraestructura física de la Generalitat, sinó també de procediment de com es desenvolupa aquesta infraestructura física.

En el tema del Capítol IV, que és el tema de subvencions, i el Capítol VII. El Capítol IV i el Capítol VII tenen una extraordinària importància, perquè la política de subvencions, si no és clara, transparent, i si no se'n coneixen els beneficiaris, evidentment és una política que pot ser considerada, jo no diria de clientelisme, però sí d'una orientació política determinada en relació amb la política de subvencions. I tant en la política de subvencions com en la política de transferències de capitals, observem una palesa discriminació, molt clara —i això volem dir-ho, i tenim totes les xifres aquí i les *ratios* calculades—, pel que és la política de subvencions i de transferències de capitals dirigits a ens territorials. En l'Administració pública de Catalunya, la responsabilitat de la Generalitat ha de ser intentar sumar esforços dispersos de tots els agents de creació de serveis públics i d'inversió pública. Tota la política de coordinació

i col·laboració amb l'Administració pública de Catalunya, i en aquest cas amb els ajuntaments, feta amb objectivitat, feta a partir de les federacions o associacions de municipis realment reconegudes, permetria una política que dotaria d'una major potència de servei públic i inversora, sense cap mena de dubte.

Jo voldria dir també que aquí s'observen principis de privatització, i ens referirem amb molt més de detall a aquest tema. Quan, per exemple, es veu la política que se segueix en el tema del CARIC i del primer aval, quan, per exemple, s'observa tota la política de finançament d'habitatges, quan s'observa tota la política —que venia obligada també per un debat que vam tenir aquí en el Parlament— de la utilització dels coeficients públics de les Caixes d'Estalvis i els seus beneficiaris, s'observa, d'una forma o d'una altra —i a això em referiré en altres esmenes—, una política de privatització de l'Administració. L'Administració no té la distància necessària amb el sector privat, i s'hi roben unes responsabilitats que correspondrien sempre a entitats interposades, encara que aquestes entitats interposades fossin amb participació de capital públic. A aquest tema ens referirem, i ens hi referirem extensament.

Tema important d'aquest pressupost: aquest pressupost no lluita contra l'atur. I això no és una entelèquia. Aquí tenim nosaltres tot el conjunt de Resolucions que ha aprovat aquest Parlament de Catalunya, algunes Resolucions realment aprovades per unanimitat i d'una duresa i contundència que obligaven a direccionar aquest pressupost en relació amb aquest objectiu que havia aprovat el Ple. Una d'elles deia: «El Parlament exigeix la presentació d'un Pla de Mesures Urgents que desenvolupi totes les possibilitats per a fer front, com a objectiu prioritari, a l'atur.» «Totes les possibilitats», no els 2.000 milions del Conseller de Treball. I quan parlo d'atur em miro sempre el Govern, i especialment el President de la Generalitat, i no el Conseller de Treball, perquè el terreny del Conseller de Treball al terreny dels boscos o dels 2.000 milions és situar el tema de l'atur en la marginalitat, malgrat que això sigui una política subsectorial que es pugui contemplar com una política positiva.

Altres resolucions en relació amb els debats parlamentaris. Es diu clarament també que el Parlament constata que les accions empreses pel Consell Executiu, pel que fa referència a la lluita contra l'atur, no han complert els criteris acordats pel Parlament, i no han assolit els objectius previstos, i que són necessaris, en conseqüència, un canvi i una reorientació en la política econòmica del Govern que doni compliment als acords parlamentaris de fer prioritari l'objectiu de l'ocupació en la determinació de les inversions públiques. Es demanava en el debat d'acció política del Govern un canvi en la política econòmica, i aquí hi hauria responsabilitats de tot el Govern, especialment del Conseller d'Economia i Finances, per a fer aquesta reorientació en el canvi de la política econòmica. Aquí no s'observa cap reorientació en el canvi de la política econòmica. Podríem anar llegint tot un conjunt de declaracions.

Preocupació nostra: aquest pressupost presenta des de 50.000 milions de pessetes en Capítols VI i VII. Pregunta que nosaltres ens fem: el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, vol portar una política de concertació econòmica social, o no? ¿O vol situar la política de concertació a uns terrenys de marginalitat situant els diversos elements afectats, empresaris i sindicats, en el marc de la Conselleria de Treball, i se-

guint aquesta política de paternalisme amb pocs mitjans, amb pocs mitjans, per fer front a aquesta política de concertació, de corresponsabilització davant d'un problema col·lectiu que preocupa tota la població de Catalunya sense cap mena de dubte, i especialment els partits que representem els interessos de les classes populars?

Dir molt clarament, que els 7.000 milions de pessetes que s'han aprovat en el Dictamen de Comissió que presenten Centristes seran exactament igual executats que els 10.000 milions que es van aprovar del Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya. Perquè a vostès no els escaparà, senyors Diputats, que aquests 10.000 milions, que eren una gran política de la Generalitat, no van passar per aquest Ple del Parlament. No els escaparà que el Consell Executiu va fer el que va poder. I no els escaparà que tinc aquí totes les modificacions que va fer el Consell Executiu recollint totes les esmenes Centristes en el Pla dels 10.000 milions de pessetes, recollint-les totes, i per tant aquest Pla dels 10.000 milions de pessetes, evidentment, no té en compte, no solament cap criteri d'atur, sinó cap criteri de territorialitat. I tenim perfectament calculada la inversió comarcalitzada, i en la diferència entre la zona que té el 80% d'atur a Catalunya i altres zones del país hi ha una *ratio* d'1 a 10 en relació amb la inversió. I això realment és preocupant, i això realment és greu. I aquí no es parla ni del control parlamentari dels 7.000 milions de pessetes, vol dir xec en blanc; quan poden recordar vostès que hi havia una proposta d'aquest Parlament de presentar una Llei de Foment de l'Ocupació, la qual cosa volia dir que havia d'anar a aquest Ple, i d'aquests 7.000 milions de pessetes es diu al Govern, lliure disposició, vostès faran.

En relació amb el tema del deute públic. No es pot incrementar la partida del deute públic? Vostès l'han abaixat ara a 9.000 milions de pessetes, amb els retocs pressupostaris que s'han fet en Comissió. Nosaltres aquí demanem un increment d'11.000 milions de pessetes més, i, per tant, el que tindríem nosaltres és un potencial inversor del 20% més per a la Generalitat de Catalunya en el seu conjunt i perquè sigui executat pel Consell Executiu.

El tema del Fons d'Inversió per a l'Ocupació, o qualsevol tipus de política que comprometi la participació, prèvia consulta, la corresponsabilització amb un programa d'atur de les parts afectades i que permeti que aquest Ple del Parlament doni suport a una política dirigida per l'atur. Avui se'ns ha parlat de *ratios* absolutament discutibles, i aquí podríem estendre'ns moltíssim sobre quines són les inversions creadores de llocs de treball. Se'ns ha parlat de la distribució, en aquest cas diguem-ne provincialitzada. Podríem nosaltres parlar de la inversió comarcalitzada del pressupost del 81, que deuen recordar vostès que en el que era l'Àrea Metropolitana de Barcelona, més ben dit, en la zona més petita hi havia una proporció d'1 a 10 amb altres zones, que és la zona on es concentra fonamentalment l'atur. Podríem, per tant, fer tota una extensió amb relació a aquest tema. La nostra preocupació és que quan creem un fons, una lògica, la preocupació sigui l'atur, que no caiguem en aquesta lògica neoliberal de dir: tota inversió crea llocs de treball, recollim dels calaixos diverses inversions, en el voluntarisme de fer moltes actuacions i aquest voluntarisme dispers vol dir que és la política d'atur que fa el Consell Executiu; i deixem que el Conseller de Treball es baralli amb les

centrals sindicals, procurant que estiguin una mica enfadades, que no acabin de fer el pacte Foment-Centrals Sindicals, i que vagin fent i de tant en tant ens fem la fotografia en el tema dels boscos. Això no pot ser, senyors Diputats. Això no és una política rigorosa, això no és una política correcta des del punt de vista dels acords d'aquest Ple del Parlament. No és una posició socialista. Situem l'atur o no el situem? O, si us plau, parlem en aquest Parlament clarament. Per a nosaltres l'atur són inversions polítiques i farem les necessàries.

El deute públic. Farem el que puguem fer. Jo continuaré fent el paper de propagandista, i si hem de col·locar-lo o se l'han de quedar les institucions, és clar ja no se'l poden quedar més i, per tant, aquest any no en puc col·locar més. És a dir, però parlem clar tots plegats. Parlem clar, perquè serà la manera d'entendre'ns. Serà la manera de diferenciar d'una vegada el que són prioritats polítiques en el si d'aquest Parlament, o almenys no tinguem aquelles clàssiques actituds de dir que estem pel planejament de les necessitats i també estem per una política que prioritzi la lluita contra l'atur, quan després aquesta política no es concreta en el document bàsic, que és el document pressupostari.

No volia referir-me a tots els temes de localització, que ja sortiran en esmenes concretes, de localització de les inversions. Només dir que hi ha tot un seguit d'aspectes pressupostaris que no tenen present aquesta localització, i un altre element molt més important, que no corresponen a una anàlisi prèvia dels dèficits existents. És a dir, una política de govern significa que en un aspecte sectorial concret s'analitzen els dèficits i la política es dirigeix en aquests dèficits. Voldria dir molt clarament que hi ha alguna Conselleria que sí que ho ha fet —i saben vostès que hi ha raonament quan una cosa es fa amb criteris de racionalitat—, que s'ha plantejat on són els vells de Catalunya, per exemple, la Conselleria de Sanitat, i ha fet una política racional, per posar un exemple que ara jo recordi. Altres Conselleries també han desenvolupat aquesta política. Sovint es fa una política que es van portant uns contactes aïllats, en algun cas diguem-ne molt direccionats en un sentit determinat, i aquesta política no correspon a una política d'anàlisi dels dèficits existents a nivell de Catalunya.

Voldria dir per sintetitzar clarament quina és la nostra posició en relació amb aquest pressupost.

Aquest pressupost és un pressupost suficient, és un pressupost que pot millorar sens dubte la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, és un pressupost que permetria prioritats sectorials, és un pressupost que permetria prioritats territorials lligades a la política d'atur, és a dir, on estan situades les bosses d'atur a Catalunya. Aquests objectius serien perfectament compatibles entre si i haurien d'haver assignat un aspecte prioritari a la memòria que aquí se'ns presenta. A la memòria no hi ha cap tipus de referència de com aquests pressupostos incideixen en la política de l'atur o en la política dels declivis territorials. I això són aspectes, diguem-ne, molt concrets, molt concrets, que creiem nosaltres que són de cabdal importància en aquest moment de la història de Catalunya. Dir clarament que en aquest pressupost es podia fer un esforç significatiu de tenir més diners per a inversió. Nosaltres calculem que s'hauria pogut fer l'esforç d'obtenir uns 15.000 milions més de pessetes de pressupost, era perfectament assolible aquest objectiu. No s'ha volgut fer, per la qual cosa és un pressupost

limitatiu des del punt de vista de les extraordinàries potencialitats que ja avui dia presenta el pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Aquest pressupost havia d'ajudar a una clarificació del que és la inversió pública a Catalunya. Ahir tinguérem un debat, i s'hi parlava, per exemple, que els 13.648 milions del Fons de Compensació Interterritorial s'havien d'aplicar a l'interior, en funció dels criteris de desequilibris territorials de l'interior de Catalunya. Nosaltres sempre hem dit que això ha d'anar per a les comarques deprimides i per a les zones deprimides industrials de Catalunya. Això no solament no es contempla, sinó que ni s'ha valorat aquest tipus d'elements del que podia significar almenys un paquet de la inversió, que per a nosaltres havia de ser tota la consideració global de la inversió dirigida amb relació a aquestes finalitats.

I també caldria una clarificació de quin és el nivell de la inversió pública a Catalunya. Ahir estàvem discutint 13.000 milions de pessetes però en aquest pressupost als Capítols VII VII tenim 52.000 milions de pessetes. La Llei de Valoració ens ha estat una llei favorable, com sap el senyor Conseller, pel càlcul de *ratios*, ho sap perfectament, que en aquest cas la LOFCA ens ha beneficiat extraordinàriament. Diguem-ho, i és positiu que beneficiï tothom extraordinàriament. El difícil serà que l'Estat pugui donar de baixa i que això no presenti una pressió fiscal addicional. Hem de lluitar perquè això no sigui possible. Només això serà possible, evidentment, dient la veritat i amb una lluita molt decidida per la reforma de l'Administració de l'Estat.

Aquest pressupost no contribueix a la necessària reconstrucció nacional de Catalunya, entesa Catalunya, no com una entelèquia, com un principi, com una història estrictament, sinó entesa com un projecte de futur, com uns ciutadans que viuen i treballen a Catalunya, uns ciutadans que tenen uns problemes de dèficits acumulats, en alguns casos amb situacions personals dramàtiques, i situats en unes zones geogràfiques determinades. Des d'aquesta perspectiva social —i alhora la perspectiva social sempre es lliga amb una perspectiva cultural global de crear els sentiments de solidaritat que permeten una cohesió nacional en un país—, se'ns dubte, aquest pressupost no contribueix a la reconstrucció nacional de Catalunya. Perquè és excloent políticament, però aquest pressupost també, senyores i senyors Diputats, és i ha estat excloent socialment perquè no s'ha partit de situar el problema de l'atur i la necessitat de concertació, i d'una forma o d'una altra el Govern de la Generalitat, encapçalant amb el suport del Parlament una política de concertació a nivell de Catalunya que vinculi les parts socials i econòmiques en relació amb el que és el principal problema de Catalunya, és a dir, el de la crisi econòmica...

Gràcies senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El SR. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la capacitat d'improvisació del Diputat senyor Armet és ben coneguda dels senyors Diputats i avui ens n'acaba de fer una demostració. Però a aquest Diputat que els parla li sembla que en un debat d'una cosa tan important com és el pressupost i més encara en una esmena a la totalitat, el rigor

—perquè, senyor Armet, ningú no té l'exclusiva del rigor ni de la racionalitat— ha de prevaler pel damunt de la brillantor. Per tant, em dedicaré bàsicament a rebatre els arguments de l'esmena a la totalitat que apareixen en el *Butlletí del Parlament*, ja que infereixo que aquells deuen ser els importants i seriosos, o almenys més importants i més seriosos que els improvisats.

Vegem-ne el primer. Existència, diu el primer, de finançaments incerts o no definitivament acordats. Els recordaré breument quin és l'esquema de finançament d'aquest Pressupost: recaptació de tributs cedits, 36.400 milions de pessetes; transferències del pressupost de l'Estat per serveis traspasats, 58.900 milions de pessetes; transferències del pressupost de l'Estat per a despeses d'infraestructura, 24.300 milions de pessetes; majors transferències derivades de l'acord de la Comissió Mixta de 25 de febrer de 1982, 7.500 milions de pessetes, i emissió de deute públic, 8.900 milions de pessetes en xifres rondones; serveis traspasats en la Seguretat Social, 109.000 milions de pessetes, que fa un total de 245.000 milions de pessetes.

Senyores i senyors Diputats, cap d'aquestes partides, si exceptuem la recaptació de tributs cedits, que és una estimació, com totes les estimacions que es fan en l'estat d'ingressos dels pressupostos d'arreu de món, cap de les altres partides no és ni més ni menys incerta que un acord ferm d'una Comissió Mixta de valoració, i esperem que ben aviat pugui ser ni més ni menys incerta que una llei de l'Estat. En tot cas, es pot dir que quan el pressupost es va presentar, i en presentar per tant les esmenes, i les esmenes a la totalitat, l'acord de la Comissió Mixta no s'havia produït. Això sí que és cert. Tampoc no s'havia produït l'acord de la Comissió Mixta quan vam debatre els pressupostos de l'any passat, i també hi havia unes estimacions a transferències de l'Estat. Però d'això, no se'n pot acusar ningú, evidentment, sobretot veient el resultat adequat, que és el qualificatiu que ha fet servir l'Honorable Conseller, de la negociació. No insistiré més, doncs, en aquest punt, em sembla que queda prou clar, encara que aquest tenia per a mi un atractiu molt especial. Perquè almenys era un punt concret, i no com els altres cinc que queden de l'esmena a la totalitat, que evidentment són d'unes característiques de difusió, exactament, que els fan fàcils de defensar i difícils de rebatre.

El segon punt fa referència a la manca de programes sectorials d'inversió que responguin als dèficits existents. Com es pot dir això? La inversió pressupostada puja a uns 40.500 milions de pessetes, dels quals 7.000 corresponen a un Pla d'Equipaments Socials introduït en el debat de Comissió a través d'una esmena centrista i del qual parlarem segurament al llarg del debat. Però, si ens ajustem al pressupost inicial, el conegut pels Grups esmenants en el moment de presentar l'esmena, per al Grup esmenant Socialista, les inversions pujaven a 33.500 milions de pessetes, i els seus principals capítols eren els següents: Ensenyament, 7.287; Sanitat, 8.808, i Política Territorial i Obres Públiques, 13.039. D'aquestes xifres, se'n dedueix d'una forma clara i diàfana que les prioritats inversores contingudes en el Projecte corresponen a les àrees on se situen els dèficits d'equipaments més importants en el nostre país. I crec que és molt important també remarcar que dels 8.800 milions de pessetes d'inversió en Sanitat, n'hi ha 3.300 —i això, hi insisteixo, és molt important— destinats a l'acabament i a l'equipament de centres hospitalaris transferits i

encara no acabats, i es pot calcular en uns 6.000 milions de pessetes més la inversió ja feta, però encara no productiva, encara improductiva socialment, que d'aquesta manera començarà a donar serveis als ciutadans.

Si ens endinsem en les transferències de capital, veiem que les més importants són les que els diré a continuació: 2.300 milions per a la realització d'instal·lacions esportives per ajuntaments i per ens sense ànim de lucre; 700 milions de pessetes d'inversions en la seguretat de les escoles, a realitzar també pels ajuntaments; 1.020 milions de pessetes programades d'ajut del Fons d'Assistència Social; 1.436 milions de pessetes d'aportació al pressupost de capital dels Ferrocarrils de la Generalitat ultra una inversió directa de 2.000 milions en ferrocarrils també i en el Metropolità; 1.000 milions de pessetes per ajuts a la compra d'habitatges, i 800 milions de pessetes per actuacions en el medi rural, sense comptar el que el Pla d'Equipaments Socials hi pugui destinar si és aprovat definitivament. I, finalment, 2.000 milions de pessetes per al Foment de l'Ocupació a través dels ajuntaments. Crec, senyores i senyors Diputats, que aquestes consignacions que jo he resumit en grans xifres mostren i demostren una política, no només feta de paraules, en relació ben clara i diàfana amb els dèficits existents a Catalunya.

En aquesta línia de respondre a les paraules amb xifres, contestaré també al punt tercer. Manca de territorialització, es diu. D'acord amb el criteri segon, recollit en l'article 53 de la Llei General Pressupostària, s'ha acompanyat el Projecte de Pressupost d'un annex d'inversions, que especifica el projecte a realitzar i l'espai territorial on se situarà, sempre que, evidentment, això sigui determinable a priori. Doncs bé, en aquest annex es territorialitza un total d'un 74% de la inversió, quan en els pressupostos generals de l'Estat, que corresponen a una Administració molt més estabilitzada per raons absolutament òbvies, s'arriba a una territorialització d'un punt més, d'un 75%. Quant a la cooperació amb els ens locals —també n'ha parlat el senyor Armet, el Diputat senyor Armet—, consignava crèdits —sense comptar de nou amb el Pla d'Equipaments Socials— per a aquells ens locals per un import de 5.800 milions, exactament un 322% més que el que consignaven els pressupostos de 1981.

Senyor Armet, digui que vostè voldria que la Generalitat actués només a través dels ajuntaments, amb totes les implicacions polítiques i pràctiques que això comporta, però no ens digui que no hi ha territorialització o que no hi ha cooperació amb els ens locals. El Pla d'Obres i Serveis, perquè els senyors Diputats tinguin una idea de les proporcions, es mou al voltant de 520 milions de pessetes, o sigui, que hi ha onze vegades més cooperació que la que contempla el Pla d'Obres i Serveis, i ho dic, hi torno a insistir, per tenir una idea de la proporció.

Crisi econòmica i atur. No m'hi estendré massa —l'Honorable Conseller d'Economia i Finances n'ha fet una exposició molt clara—, en l'esforç que queda reflectit en el Projecte de Pressupost, i tampoc no repetiré els càlculs dels efectes que aquestes inversions poden tenir sobre l'ocupació. Penso, en canvi, que per complementar el que ja ha dit, i molt bé, per altra part, l'Honorable Conseller, cal parlar un moment de l'estricta coherència entre els plantejaments continguts en el Projecte de Pressupost i els que el Consell Executiu va sotmetre a la consideració d'aquest Parlament en el debat sobre el

programa de govern i el programa d'actuació econòmica. Recordin que en aquells debats es van definir quatre eixos d'actuació.

En primer lloc, la lluita contra l'atur, sobre la qual, com he dit, no tinc res més a afegir al que ha dit l'Honorable Conseller.

En segon lloc —era el segon eix— incidir en la resolució d'estrangulaments bàsics de l'economia catalana. Concretament, es parlava d'aigua. Per exemple, aigua. Bo i que encara no s'han produït els traspassos de serveis en matèria hidràulica —i això és conegut de totes les senyores i senyors Diputats—, el programa d'inversions relatiu a la infraestructura per abastament d'aigua, millora d'aprofitaments i ampliació de regadius, puja, en aquest Projecte de Pressupost, a 1.283 milions de pessetes. Suavització de desequilibris territorials, programes de xarxa viària, 4.960 milions; programes d'habitatge, 3.076 milions; programes de planejament urbanístic, 213 milions; programes d'inversions en ports, per exemple, 191 milions. A aquesta anàlisi es pot, evidentment, adjuntar el que ha fet l'Honorable Conseller en termes d'inversió per persona al llarg i a l'ample del territori català, i no ho repetiré.

El tercer eix d'actuació era la potenciació de la base econòmica i la reorientació i estímul de l'activitat productiva. En aquest terreny tenim l'actuació en diversos programes de reforma d'estructures agràries, d'acció sobre el medi rural per a la seva millora, per un total aproximat de 1.000 milions de pessetes. Tenim també, en aquest terreny, la política d'aval que, directament o a través de societats de garantia recíproca, han estat aprovats en Comissió per un total de 5.500 milions de pessetes. I, finalment, per a la reforma d'estructures comercials, hi ha previstos programes que pugen a un total de 385 milions de pessetes.

El quart punt, i darrer eix, d'aquell debat sobre orientació econòmica era la dotació d'una base de serveis adequada a Catalunya. Donaré xifres. Per funcions: a la funció ensenyament es destinen en aquest pressupost 67.900 milions de pessetes, dels quals 7.300 són d'inversió; a la funció sanitat es destinen 112.400 milions de pessetes, als quals ja m'he referit abans, entre els quals n'hi ha 8.800 d'inversió; a la funció esport es destinen 3.600 milions de pessetes, amb 2.300 d'inversió; a la funció cultura, 3.400 milions de pessetes, i a joventut, 950 milions de pessetes, per citar les xifres més importants. Per tant, creiem que, efectivament, hi ha una clara coherència entre les prioritats del programa de govern i el plantejament pressupostari.

Parlem ara de la pretesa inflació de personal. El Projecte de Pressupost planteja un augment de personal de 1.607 persones, i en el debat de Comissió s'ha fet una reducció que nosaltres considerem molt important, ja que s'ha arribat a disminuir al voltant d'un 15%. Sabem que aquesta disminució significarà estretors i dificultats, però també sabem, com deia un Diputat del meu Grup parlamentari citant un famós entrenador de futbol, que de vegades es juga millor amb deu jugadors que amb onze, la diferència és que l'Executiu haurà de sortir al camp amb deu jugadors. Bé, creiem que és possible, que la necessària contenció de la despesa ho exigeixi. Ara bé, aleshores no es poden discutir tampoc coses com les hores extra, que ja sortiran a les esmenes de l'estat de despeses.

Entrem, però, una mica més en les xifres concretes relatives a personal. De l'augment que resulta del Dictamen de la Co-

missió, els apartats més importants no es refereixen a personal administratiu, sinó a personal necessari per a serveis directes i concrets. Específicament es proposen 194 mossos d'esquadra, 400 professors de català i 201 bombers. Aquests col·lectius que he esmentat absorbeixen, aproximadament, el 36% de l'augment global. Continuem. Per donar dues xifres comparatives, vull fer notar als senyors Diputats que la relació entre la infraestructura i el personal transferit és, després del debat en Comissió, d'un 4,4%, quan, a l'Estat, la relació comparable, que és la de personal de serveis centrals respecte a perifèrics —evidentment excloent exterior, defensa i interior—, és d'un 12%. De tal manera que es pot dir que som tres vegades més austers, aproximadament. Un altre bon indicador de la responsabilitat de gestió d'una Administració és la relació inversió real per funcionari. En el nostre cas, aquesta relació, inversió real per funcionari, se situa al voltant de 14 milions de pessetes per funcionari. En el cas de l'Estat, la relació és de 4 milions de pessetes per funcionari. Que no es digui, doncs, que hi ha inflació, que no es digui que hi ha descompensació entre despesa corrent i inversió. Que encara es pot fer millor? Segurament, segurament que sí sobre el paper i, sobretot, des de l'oposició.

Finalment, en les motivacions de l'esmena a la totalitat hi ha un punt sisè que per mi és el paradigma de la vaguetat. Cito: «Manca de criteris polítics pel que fa a les accions de govern, a l'àmbit genèric dels serveis als ciutadans que suposin una reorientació positiva d'anteriors polítiques.» És clar, segons com ho llegeixo em sembla que ja ho he rebutjat, en els punts anteriors, i segons com ho llegeixo em sembla que vol dir que no s'està d'acord amb la política del Consell Executiu, i que se'n voldria fer una altra, i aleshores, en lloc de dir-ho així, es podria dir de la manera que ho diré: «aquesta política no ens agrada; nosaltres faríem aquella altra», que, és clar, és entenedor, és legítim i és bo, ja que aquesta és la funció de l'oposició en democràcia. És a dir, es diu que manquen criteris polítics, es parla també de l'àmbit genèric dels serveis, o es proposa una reorientació positiva. Nosaltres pensem que no cal una reorientació, perquè l'orientació ja ens sembla positiva. I l'orientació ens sembla positiva per a la reconstrucció de Catalunya, senyor Armet. I el que cal, en tot cas, és continuar aprofundint en uns criteris polítics que creiem adequats i que han configurat aquest pressupost.

Per acabar, em referiré a dos dels arguments que ha esgrimit el senyor Armet, improvisadament. Ha dit: «Si l'Estat no pren les mesures adients per a la reestructuració de la funció pública, el plantejament que ha fet la Generalitat implicarà un augment de la pressió fiscal.» Bé, d'acord, però qui té la responsabilitat de fer l'adequació d'una Administració que es va creant d'acord amb la legislació vigent?, o bé aquesta reorganització l'ha de fer l'antiga Administració central, que s'ha d'anar adequant a l'Estat de les autonomies? Només que l'Estat contingui el creixement anual de la seva estructura, que creix al voltant de 30.000 funcionaris per any, el tema podria quedar resolt en un termini de dos o tres anys.

Un altre —i amb aquest acabo. S'ha parlat d'una cosa de l'any passat, s'ha parlat del Pla d'Obres de 10.000 milions de pessetes de l'any passat. Senyor Armet, no va passar al Ple perquè el mateix Ple va delegar la facultat legislativa a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. És la cosa més natural del món que no passi al Ple, si el Ple delega la seva capaci-

tat legislativa a la Comissió. I si el debat de la Comissió va ser molt breu, ho va ser perquè a vostès els faltava un Diputat a l'hora de votar la primera esmena.

Bé, per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que el Projecte de Pressupostos és adequat i ens oposem, naturalment, i els demanem el vot en contra, a l'esmena a la totalitat de devolució.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara expressar la seva posició els altres Grups parlamentaris que no han intervingut en el debat. En primer lloc, el d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres votarem no a aquesta esmena sobre la totalitat, a aquesta esmena de retorn del pressupost. Nosaltres entenem que el pressupost és el substrat bàsic per a endegar les accions del Govern, i, evidentment, una esmena a la totalitat impossibilita aquestes accions de govern, ve a ser com una mena de moció de censura, i a nosaltres, que en la mesura que puguem, i volem, també cerquem el rigor i la racionalitat, ens sembla que això no és bo ara per a Catalunya, que no és bo crear inestabilitat, que el Govern ha de governar, degudament controlat pel Parlament i, evidentment, fent la política que al seu moment va exposar als seus electors i que l'ha portat on és.

Ara bé, el pressupost que presenta el Govern, el Govern de Convergència i Unió, el Govern de Catalunya, però abonat substantivament pel Partit de Convergència i Unió, no és, òbviament —i això jo vaig dir-ho en ocasió d'un debat d'aquesta naturalesa l'any passat—, el pressupost que hauria presentat el Grup o el Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però no per això volem crear inestabilitat. I ens hem dedicat a una tasca més discreta, més humil, però que entenem positiva: la tasca d'esmenar tot allò que considerem fora de lloc, exagerat, poc rigorós o irracional, per anar utilitzant les paraules que, sembla, tant agraden al senyor Armet. I, evidentment, hem fet esmenes, moltes esmenes, partint d'una filosofia de la qual ja hi haurà ocasió d'anar parlant al llarg d'aquest llarg debat que durant aquests dies tindrem sobre els pressupostos. Esmenes que han pretès, d'un costat, reduir al màxim possible la despesa improductiva, limitar fins als seus justos límits el nivell d'endeutament, donar més opcions i, per tant, més recursos al Govern i, en concret, a la Conselleria de Treball perquè pugui endegar una veritable política dins del marc estatutari, una veritable política, amb eficàcia, de lluita contra l'atur. I, evidentment, aquest seguit d'esmenes puntuals ha tingut una plasmació important en tota la política de personal, en la política de la despesa corrent, que bé ens preocupa a nosaltres; també preocupa al Grup d'Esquerra Republicana quina és la dicotomia entre lloguers i propietat a l'hora de tenir una sèrie d'immobles per a exercir les tasques administratives del Govern i de l'Administració autonòmica.

Hem fet esmenes de clarificació relatives a les subvencions, tant per la despesa corrent referida al Capítol IV com per les inversions o transferències de capitals, de fet indirectes, del Capítol VII. Hem buscat clarificació a la inversió específica del Capítol VI, i de tot això, de tot això, resulta, senyores i senyors Diputats, que hem tingut un ampli acolliment. Nosaltres no ens hem volgut caracteritzar com a protagonistes d'un pressupost que no és el nostre, però que és el pressupost del Govern de

Catalunya. I les esmenes que, d'aquesta manera més humil, més discreta, hem presentat en la seva immensa majoria ens han estat acceptades.

Per tant, el senyor Armet deia que aquest és un pressupost dels partits de Convergència i Unió, de Centristes i, bàsicament, òbviament, bàsicament —ha dit—, d'Esquerra Republicana. Doncs, sí, perquè les esmenes, a aquest nivell que les hem presentades, han estat admeses, i nosaltres, a qui agrada parlar clar —el senyor Armet reclama les coses clares, les coses clares per a tots, també per als socialistes—, diem aquí ben orgullosos que estem satisfets d'aquesta tasca, de la que s'ha fet en Comissió, i esperem estar-ho també de la que es farà al llarg d'aquest debat. Perquè, dins d'aquesta línia d'actuació —ho repeteixo una vegada més— discreta i humil, hem buscat l'eficàcia i hem preferit optar per quelcom positiu. Perquè partim del principi de l'opció de l'estabilitat —en els moments actuals— del Govern, hem buscat que les nostres aportacions, que les nostres crítiques, fossin crítiques constructives, no crítiques buides de contingut, que, a l'hora de la veritat, no porten a res més que a un verbalisme sense contingut, sense incidència i, en cert sentit, allargador d'un debat innecessàriament llarg ja pel que ha estat a la Comissió.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari de Centristes fixarà la seva posició respecte a la votació d'aquesta esmena a la totalitat que hi ha plantejada pel Grup Socialista en els Pressupostos de la Generalitat, en tres línies d'aproximació. En primer terme, fent tres consideracions prèvies; en segon lloc, especificant aquelles de les nostres aportacions recollides en aquest Dictamen de la Comissió de Pressupostos que ja són a disposició de tots els senyors Diputats, i, en darrer terme, fent jo diria que un vot de preocupació de com ha vingut, de com surt, i del retard amb què s'ha aprovat aquest pressupost.

Quant a les consideracions prèvies, hem de dir que nosaltres, a l'hora de la Comissió, ens vàrem abstenir quan es va plantejar la votació de les esmenes a la totalitat, però és realment clar que ens vam abstenir en aquell moment mitjançant una argumentació que tenia en compte una limitació formal, que nosaltres crèiem molt important, respecte a la temàtica de si s'havien o no de barrejar els recursos procedents de la Seguretat Social i els del pressupost.

Pel que sigui, donat que, en primer lloc, sembla que hi ha unes línies de solució en aquest tema, i es van plantejar aquestes línies en el si de la Comissió, encara que no són incorporades, en aquest moment, en el Dictamen d'aquesta, i donat que, en aquest moment, només estem considerant l'esmena a la totalitat del Grup parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, que no planteja aquest tema, nosaltres, a aquesta esmena a la totalitat, hi votarem en contra. I hi votarem en contra —dins d'aquesta argumentació prèvia— perquè, en bona part, aquest pressupost —i ho hem dit per boca de l'Il·lustre Diputat senyor Armet, i hem tingut una forta incidència— ens agrada molt més que el pressupost que va arribar en el seu estat original. Per exemple, nosaltres vàrem presentar cent noranta-dues esmenes, de les quals,

donat que se n'han guanyat, transaccionat o pactat moltes, només en restablim set, set de les cent noranta-dues, perquè les altres cent vuitanta-cinc les considerem satisfactòriament incorporades, explícitament o implícitament, en el contingut del document pressupostari.

Hi ha un altre punt previ a posar a la consideració d'aquesta Cambra, que el Diputat que els parla va posar de manifest en la sessió de Comissió, en el moment en què vàrem estudiar el debat de les esmenes a la totalitat, i que després ha estat difícil de resoldre però, darrerament, s'ha incorporat en el pressupost, que és que els resultats de les negociacions de la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat havien donat, posteriorment a la data de presentació del document pressupostari en aquest Parlament, uns resultats molt satisfactoris, produint un augment respecte a 119.000 milions de pessetes, 7.500 milions de pessetes més, i, aleshores, era lògic que aquesta major valoració que té la mateixa qualitat formal que la resta dels 119.000 milions, és tant fix als 119.000 com als 7.500 —en definitiva, el fix, que és el que ha aprovat, és el global, la xifra de 126.000 milions de pessetes. Era estrictament necessari que això s'incorporés en el document pressupostari, perquè aquests són els recursos de què de debò disposa la Generalitat i no els més reduïts, que, a l'hora d'elaborar el Projecte, el Consell Executiu va presentar en aquest punt.

Passant a la segona part de la nostra exposició, hem fet una tria de quines coses creiem que són més importants dintre de les nostres aportacions en el pressupost de la Generalitat per a l'any 82. En primer lloc, i n'han parlat ja dos dels tres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula aquesta mateix dia, hi ha el Pla d'Equipaments Socials. El Pla d'Equipaments Socials, que recull el Dictamen de la Comissió en el seu article 16, significa un esforç important, concret, sostingut, en la línia del que vàrem fer l'any passat, però millorat tècnicament, millorat en termes de definició sectorial, millorat en termes de control parlamentari, millorat, definitivament, amb el nostre propòsit d'oferir un seguiment concret, puntual i rigorós del compliment del mateix Pla d'Equipaments Socials.

Aquest Pla d'Equipaments Socials, que preferentment està dissenyat per a complementar allò que no fa el Pla d'Obres i Serveis, el fixem per ajudar a resoldre desequilibris intraterritòrials dins de Catalunya, prestant atenció preferent tant a la millora —tema molt important— de la infraestructura viària rural com a fer obres que permetin resoldre dèficits en equipaments socials tan importants com són residències per a la tercera edat, guarderies i ensenyament primari. Tot això, que és el que apareix aquí, a més d'atenció a la creació de casals de cultura en capçaleres de comarca, etc., fixa la nostra preocupació doble —de l'atur i dels dèficits d'equipaments socials— tant per la banda que, mitjançant les construccions dels equipaments socials que falten, resoldrem d'una vegada per totes molts d'aquests dèficits..., sinó que, a més, amb l'activitat constructora conduent a resoldre aquests dèficits, estem ajudant a combatre l'atur d'una manera molt important.

En segon terme, hem fet una aportació important en el tema de l'austeritat. Aquí es parla molt de les plantilles, es parla molt de la reforma de l'Administració de l'Estat, i aquí hi voldria fer unes breus pinzellades. El conjunt de les nostres esmenes transaccionades en el si de la Comissió representa una reducció de la plantilla autònoma presentada per la Generalitat

en dues-centes vuitanta places. Hi haurà, fruit de les nostres esmenes, dos-cents vuitanta llocs buròcrates menys creats originàriament per la Generalitat. Creiem que aquesta és una aportació important a la reforma de què tant ens ha parlat el Partit Socialista, a la reforma de l'Administració de l'Estat, que és necessari que es dugui a terme amb criteris d'austeritat —també la Generalitat és Estat, i ha de tenir en compte aquesta austeritat; nosaltres hem collaborat a fer-ho; l'Estat és en la línia de fer-ho. Voldria recordar que un dels punts de la tan discutida Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, la nostra LOAPA, tan anomenada, planteja aquest tema i un tema de seguiment respecte al que l'Administració de l'Estat ha de fer per a reformar-se. També m'agradaria que, a nivell de reforma, limitéssim —i hi invito aquells altres Grups parlamentaris que també realitzen funcions de govern a altres nivells d'Administració pública— que la mateixa austeritat la apliquin al règim funcionarial de municipis i diputacions, que, a vegades, també tenen molt a desitjar.

En tercer lloc, hi ha un tema important quant a intentar resoldre, d'acord amb el que són els nostres principis polítics bàsics, el tema de prestar suport financer a petites i mitjanes empreses, en el cas de Catalunya. Em referiré concretament a què ha prosperat, en els termes d'esmenes relacionades amb la temàtica de primers, segons avals i societats de garanties recíproques. És clar que nosaltres hem aconseguit un determinat èxit, no un èxit total amb aquesta posició perquè, no estant d'acord amb el tema del primer aval, som conscients que, d'algun manera, la institució autònoma ha de facilitar un ajut a la problemàtica financera de petites i mitjanes empreses. Aleshores, l'ortodòxia, des de la nostra òptica, fóra que no hi hagués primers avals, i que, aquesta funció, la complissin d'una manera adequada societats de garanties recíproques. Però també és cert que, ara com ara, aquesta és una posició bàsicament vàlida —jo diria que no la discuteix ningú— però que realísticament no s'hi pot confiar perquè no hi ha prou assentament de societats de garantia recíproca perquè prestin aquest servei, i només amb un breu termini de temps, aconseguint èxit amb el desenvolupament del foment de societats de garanties recíproques, que és exactament l'esmena que s'ha incorporat, a iniciativa nostra, al text exacte nostre, que figura en l'article 12 d'aquest Dictamen de la Comissió de Pressupostos, podem resoldre aquest tema jo crec que d'una manera satisfactòria.

Hi ha un conjunt de temes puntuals i concrets, on crec que hem fet, a la vegada, aportacions significatives, que no apareixen en el text del Dictamen, però sí en l'Estat de Despeses, que és el fet d'especificar el tema de subvencions al teatre —més subvencions al teatre— i especificar que a tot el teatre, no només al teatre en català, sinó a tot el teatre, la Generalitat hi ha de donar suport i ha d'aprovar, donat el seu procediment i les seves competències exclusives en la matèria; subvencions en temes de cases regionals per a afavorir activitats culturals; subvencions per a millorar temes tan importants com la dotació, que és molt cara, ara com ara, de telèfons rurals. És a dir, esmenes concretes i específiques que responen a aquelles preocupacions que aquest Parlament, majoritàriament, ha assenyalat moltes vegades però que després s'han de concretar en posicions i aportacions concretes.

Per tot això, creiem que el pressupost ens resulta satisfactori

i nosaltres estem disposats a votar a favor del pressupost, és a dir, en contra d'aquesta esmena a la totalitat que ara estem fixant.

Darrerament —i aquest és un tercer punt, ja ho he anunciat al principi en fer l'esquema de la meua intervenció en representació del Grup parlamentari de Centristes-UCD en aquest Parlament, és la greu preocupació que nosaltres tenim, i crec que això és una cosa generalitzable a tots i cada un dels senyors Diputats que m'escolten, que és el retard tan enorme amb què estem debatent aquests pressupostos. Ens atreviríem a fer dos tipus de suggeriments: un suggeriment amb termini de mètode i un suggeriment amb termini de temps, a veure si aleshores l'any que ve, en comptes de perdre un mes, com ens ha passat amb el pressupost de l'any 81 respecte al de l'any 82, que vàrem aprovar l'any passat al final d'abril, i aquest any aprovarem al final de maig, que l'any que ve puguem reguanyar cinc mesos, i sortir-ne, si no el 31 de desembre, sí molt a la vora d'aquesta data, perquè, efectivament, tot l'exercici de l'any 83 puguem tenir ja inicialment el pressupost.

Veient les dificultats amb què ens hem trobat, jo diria que les mil vuit-centes esmenes, que duplicades, pràcticament, anaven a tres mil quatre-centes, es poden reduir moltíssim, i la tasca en Comissió i en Ponència igualment molt, si hi ha una sistematització de la documentació, si s'estandarditzessin les partides que apareixen en les diferents seccions, que totes significuessin el mateix en tots els terrenys, donant un paper més important i dotant millor la Direcció General de Pressupostos perquè de debò pugui manar sobre les altres seccions i departaments a l'hora de fer el pressupost i m'atreviria a dir, sobretot, que en l'acte de presentació del Projecte de Pressupost en aquest Parlament, s'hi pogués fer una aportació simultània de tota la documentació complementària que després se'ns va lliurant a mesura que avancen els debats en Comissió. Si aquesta informació la poguéssim tenir en el moment de rebre el document del pressupost, cap dels Grups parlamentaris no faria ni la tercera ni la quarta part de les esmenes que estem plantejant, perquè creiem que moltes de les esmenes que plantejem és per ignorància del que hi ha darrera de les partides, i aleshores el control parlamentari que exercim molt curosament ens exigeix fer esmenes en demanda d'explicació. Si hi hagués una explicació podríem estalviar-nos les demandes i les esmenes.

Quant a temps, i em sap greu discrepar del que ens ha exposat el Conseller d'Economia i Finances, jo diria que —i és una tasca que ens imposen els membres de la Comissió de Pressupostos— si tenim aprovat abans d'aquest estiu, abans de les vacances parlamentàries —i podria ser—, la Llei de Finances Públiques de Catalunya, tenim aprovada aquesta Llei, donat que el procés de transferència de serveis està molt avançat, donat que ja hi ha un projecte de llei en el Congrés dels Diputats on es garanteix fermesa i regularitat jurídica en la participació i les valoracions en el sistema de traspassos a totes les comunitats autònomes, i títol 2, a la comunitat autònoma nostra, Generalitat de Catalunya, hauríem d'intentar aprovar el pressupost per a l'any 83 abans que s'acabi l'any 82, perquè això realment és normalitzar davant del ciutadà de Catalunya la tasca d'aquesta Cambra, que, si no contrau una responsabilitat greu respecte a això. En aquest sentit, crec que fins i tot hauríem d'estar disposats, si no acabéssim el 31 de desembre d'aquest any

l'aprovació del pressupost, a demanar a la Mesa del Parlament i a la seva Presidència que estiguessin tots disposats a sacrificar o retardar l'inici de les vacances parlamentàries del mes de gener per tal de tenir el pressupost aprovat a partir del moment que començi el proper exercici.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

EL Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres votarem favorablement l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, bàsicament perquè els seus arguments són, en alguns aspectes, coincidents —i nosaltres en teníem altres— amb una esmena a la totalitat que nosaltres vam defensar i vam votar en Comissió i que per un error tècnic formal no es posa avui a votació en el plenari.

Nosaltres pensem que una de les mancances fonamentals en aquest pressupost és que no està suficientment impregnat de la preocupació de la lluita contra l'atur. La lluita contra l'atur no és una batalla particular d'un determinat Conseller, amb millor i, massa vegades, amb pitjor fortuna, sinó que la lluita contra l'atur ha de ser una preocupació fonamental prioritària, que ha d'impregnar el conjunt de les activitats del Consell Executiu, el conjunt de la política econòmica del Consell Executiu, i on es veu d'una manera clara que aquesta preocupació no hi és quan s'analitzen els pressupostos de cada any.

És cert que aquest any en el Departament de Treball hi havia un augment en les transferències de capital per a fomentar l'ocupació —de 800 milions l'any passat a 2.000 milions enguany—, però, senyores Diputades i senyors Diputats, em sembla que no cal fer cap *ratio*, que aquesta és una xifra absolutament insuficient quan no va acompanyada de tota una altra sèrie de mesures que serveixin per a resoldre, per a començar a resoldre —perquè hem de ser també molt modestos en aquest tema— aquesta qüestió. Aquesta quantitat és absolutament insuficient. En aquest moment hi ha 300.000 aturats a Catalunya, i pocs més —en aquest moment em sembla que ja són menys del 50%— cobren el subsidi d'atur. Aquesta és una qüestió important que s'ha de tenir en compte. De nou apareixien 10.000 milions de pessetes d'emissió de deute públic aquest any per a inversions, que ha quedat reduïda, aquesta emissió de deute públic, en 1.000 milions, i això és molt per sota del que permet la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, i expressa la timidesa, expressa la tibior amb què el Consell Executiu aborda la qüestió de la lluita contra l'atur. Nosaltres proposàvem una ampliació d'aquesta quantitat, que permetria augmentar la xifra de les transferències de capital per a fomentar l'ocupació. Sabem que hi ha aprovat el Dictamen del Pla d'Obres d'Equipament Social, però tenim seriosos dubtes que aquest Pla també estigui impregnat d'aquesta preocupació de la lluita contra l'atur. Aquesta és una qüestió que a nosaltres ens sembla molt important, i en aquest sentit ens sembla que la preocupació expressada per les centrals sindicals, Comissions Obreres i UGT, les dues centrals sindicals majoritàries en el nostre país, entorn de la discussió d'aquests pressupostos, denunciant també aquesta no atenció prioritària a la lluita contra l'atur, ens sembla que cal que les senyores Diputades i els senyors Diputats la tinguin en compte.

Nosaltres hem rebut —i suposo que tots els Grups parlamentaris—, fins i tot darrerament, una carta de la Unió General de Treballadors en la qual fan tota una sèrie de propostes assenyades respecte a aquest tema, que nosaltres pensem que aquesta Cambra hauria de tenir en compte. I nosaltres hi donem ple suport.

De nou, en aquest tema de la lluita contra l'atur, pensem que també s'hi amaguen criteris que no es tenen en compte; criteris que s'han de definir a l'hora de l'elecció tecnològica en les inversions previstes. És un exemple que aquest Diputat que els parla posa cada vegada que surt aquí a parlar d'aquest tema. Procuro variar l'exemple per no avorrir-los. Una carretera de segon, tercer o quart ordre es pot fer amb una forta inversió en maquinària i amb molt poca mà d'obra, o, al contrari, es pot fer donant prioritat a la contractació de treballadors. Tinguem en compte criteris d'eficàcia i criteris de rendibilitat, també, però sabent que, dintre d'aquests criteris d'eficàcia i de rendibilitat, el problema de l'atur és un problema, és un factor que també s'ha de tenir en compte. Aquest és un tema a discutir, i s'ha de discutir precisament quan es discuteixen els pressupostos, precisament quan es programen les inversions públiques. La relació capital-treball en les inversions pot capgirar totalment la bondat d'un pressupost. I aquí, en aquest pressupost, en les disposicions del Consell Executiu no hi ha aquests criteris.

Un exemple, diríem, n'és el Pla d'Obres Públiques que vam aprovar l'any passat, i lamento haver de tornar a fer-hi una referència. Voldria citar unes xifres que han aparegut en una revista —aquesta vegada amb més detall—, citar-les, en què es comparen aquelles comarques en què l'índex d'atur és més elevat amb la inversió per càpita prevista en el projecte de pla que se'ns va presentar l'any passat. En primer lloc, voldria dir, contestant a una qüestió que ha plantejat l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, que no és cert que s'hagi complert l'objectiu de la comarcalització de les dades. En els detalls d'inversió que ens han donat aquest any per discutir i per analitzar, la immensa majoria de les dades, com ell mateix, quan feia el resum, confessava, ens vénen provincialitzades i no comarcalitzades, i aquesta provincialització amaga darrere una situació comarcal molt més dramàtica, que cal baixar de nivell per a analitzar-la i per a adonar-nos de la gravetat de moltes situacions.

Posaré uns quants exemples: mentre al Vallès Occidental la taxa d'atur és d'un 24,1, les inversions per càpita són de 956 pessetes. I ara posaré un altre exemple, que no és el més extrem: a l'Anoia, on la taxa d'atur és la meitat, un 12,8, són de 13.000 pessetes per habitant; de 1.000 a 13.000, quan la taxa és la meitat. A Ribera d'Ebre, per exemple, on la taxa d'atur és del 5,8; la inversió per habitant és de 13.713 pessetes, i podríem, en l'altra columna, parlar del Baix Llobregat, amb un 23,3% de taxa d'atur, i amb 1.623 pessetes només d'inversió per càpita; del Garraf, amb un 17,3% de taxa d'atur, 1.500 pessetes; el Maresme, amb un 15,1% d'atur, amb 1.977 pessetes; Vallès Oriental, amb un 16,9% de taxa d'atur i 2.688 pessetes d'inversió per habitant. Aleshores, ¿on és aquesta preocupació que ahir aprovàvem aquí quasi per unanimitat, en aquest Parlament, dient que les inversions s'han de fer tenint en compte els índexs d'atur, que les inversions s'han de fer tenint en compte la solidaritat intercomarcal, intracomarcal en

el cas de Catalunya?

Nosaltres pensem que les resolucions que vam aprovar ahir quasi, quasi haurien de significar el retorn d'aquest Projecte de Llei de Pressupostos al Govern, perquè ens els reelaborés de nou d'acord amb els criteris que ahir aprovàvem.

Aquest desinterès pel tema de l'ocupació es manifesta també amb un oblit —oblit que apareix en aquests pressupostos— d'una qüestió per a nosaltres essencial, relacionada amb aquest tema, que és el tema de la reconversió industrial. És clar que el tema de la reconversió industrial s'aborda sempre malament, senyores Diputades i senyors Diputats, quan —com al nostre entendre passa— no hi ha una política industrial. Quan es parla de política industrial es treu de nou el tòpic de l'economia intersticial, aquells sectors, subsectors que nosaltres hem d'estrènyer, etc.

Senyores Diputades i senyors Diputats, en aquests pressupostos, fora del Capítol I, de personal, i del Capítol II, de despeses corrents, no hi ha quasi absolutament l'expressió de «despeses de política industrial». No hi ha ni una sola partida, ni una sola menció al Consell per a la Reconversió de Sectors Industrials, dotant-lo d'una infraestructura mínima.

A Catalunya, l'aplicació del Reial Decret-Llei 9 del 81, del 5 de juny, sobre mesures de la reconversió industrial, té totes les possibilitats de convertir-se en la legalització de la desindustrialització més desenfrenada i salvatge de Catalunya. Necessitem un programa de renovació tecnològica, i aquí la Generalitat té un paper a jugar-hi que no està jugant. Si no, això ens portarà a un increment de l'atur, a una despoblació de les comarques, a una —com dèiem abans— desindustrialització.

I tenim la impressió, i això és molt patent en aquests pressupostos, que no sabem cap on anem, i —cosa que és més trista— que, de vegades, no es vol saber cap on es va. Hi ha una insuficient, dramàtica i insuficient dotació de la Direcció General de Programació Econòmica —i això ens sembla que és molt significatiu—, i, exactament igual, una insuficient dotació de la Direcció General de Política Industrial i Tecnològica.

Voldria referir-me, breument també, al tema del retard en l'elaboració i la discussió dels pressupostos. És cert que hi va haver un retard en la presentació; hi ha hagut diferents retards; en general, els retards més importants, i ho assenyalava també un altre Diputat que m'ha precedit en la paraula, es deuen a manca d'informació inicial, a poca concreció en les despeses, manca d'informació. Tot això ha dificultat l'anàlisi dels pressupostos i la precisió de moltes esmenes. La manca de detall, d'informació, l'excés d'inconcreció conceptual i territorial pensem que obeeixen tant a la incapacitat tècnica del Consell Executiu —incapacitat de la qual, és cert, escapen alguns pocs Departaments— com a una voluntat també de reaccionar, d'anar donant, subministrant molt de mica en mica la informació, d'escatimar-la al llarg d'una discussió, en definitiva, per a no facilitar-la.

També és cert, senyores Diputades i senyors Diputats —i avui en tenim un exemple, avui en tenim aquí, en aquest Parlament, un exemple—, que els difícils pactes que donen suport a aquest Govern han dificultat també l'elaboració d'aquests pressupostos. Encara avui, encara avui, senyores Diputades i senyors Diputats, hi ha algunes qüestions fonamentals que estan penjades per a veure com es desenvoluparan els co-

mpromisos entre els Grups que donen suport al Govern.

No voldria estendre'm a altres qüestions que apareixeran al llarg de les esmenes concretes, però sí que voldria referir-me al tema de la política lingüística, que formava part de la nostra esmena a la totalitat i de part d'esmenes substancials concretes que nosaltres hem presentat. En política lingüística, expressem la nostra sorpresa i el nostre desacord amb la timidesa de les propostes del Consell Executiu i en com s'han acollit les nostres propostes d'esmenes a aquest pressupost. Ens sorprèn que un Govern que es diu nacionalista no s'enfronti decididament a les tasques essencials de la reconstrucció nacional de Catalunya, una d'elles la normalització de la llengua catalana, que implica, en el període actual, la catalanització, és a dir, la recuperació per al català de l'espai social que li correspon. Per això nosaltres hem proposat ampliar diverses partides del pressupost, destinades a la campanya de normalització, a buscar noves ampliacions, especialment pel que fa a una col·laboració més estreta entre el Govern i els ajuntaments, en aquest terreny. I per què insistim nosaltres en el paper dels ajuntaments com ja ho hem fet altres vegades? Perquè no es poden prendre mesures uniformitzades a tot Catalunya, perquè és molt diferent la situació sociolingüística, per posar un sol exemple, entre el Baix Llobregat i l'Osona, i perquè aquí els ajuntaments poden orientar l'acció general de govern donant el seu coneixement directe de la realitat. Però els nostres esforços, les nostres esmenes i les nostres gestions, malgrat les bones paraules rebudes de la Conselleria sobre aquest tema, no han tingut èxit, i les partides destinades a política lingüística queden com queden.

Finalment, perquè deixarem per a les nostres esmenes a la totalitat en els Departaments tot el que fa referència a una manca de política agrària, i també per tractar específicament com tractem en la nostra esmena a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social sobre el tema que ja ha sortit aquí diferents vegades de la Seguretat Social, per acabar, dic, voldria fer només una referència a la qüestió de la funció pública. La funció pública, en aquest període encara inicial de l'establiment de l'autonomia a Catalunya, és un tema cabdal; hi ha en aquest moment un volum de funcionaris d'aquests que hem anomenat «propis» i de funcionaris «traspassats» que ja és un volum elevat, i pensem que no hi ha una utilització racional i eficaç dels funcionaris traspassats, i que això porta a una inflació de nova contractació de personal, especialment, com s'ha dit també ja aquí, especialment dels nivells més alts, de Caps de Servei, Caps de Negociat, etc. No s'aborda el tema, aquí a Catalunya, de la reforma administrativa, perquè manca una política clara de funció pública i manquen, sobretot, també, els mitjans per a abordar-la. Jo només voldria donar a les senyores Diputades i als senyors Diputats un exemple molt clar: fins fa molts pocs dies la Direcció General de funció pública ha estat vacant. Això, per a nosaltres és una clara expressió que a vegades els problemes no es resolen perquè no s'hi posen els mitjans; mitjans personals i mitjans materials per a resoldre els problemes de la manca de política de funció pública.

Sobre el tema de les plantilles, jo no m'atreviria a equiparar, més ben dit, nosaltres estem en contra d'equiparar funcionaris amb buròcrates. Nosaltres creiem que de nou en aquests pressupostos de la Generalitat s'ha caigut a establir la plantilla que

en aquell moment ja ens ve donada per una realitat, una realitat innegable, que ja ens ve donada i que, de nou, aquest any, com ja es va fer l'any passat d'una manera provisional —sembla que la provisionalitat s'estén d'un any a l'altre—, de nou aquest any se'ns presentava la plantilla orgànica dient que la plantilla real que en aquell moment hi ha de la Generalitat es converteix automàticament en la plantilla orgànica. Nosaltres estem en contra d'això, pensem que aquest no és el criteri a tenir en compte a l'hora d'establir la plantilla orgànica, creiem que es pretenen establitzar xifres irreal, xifres inflades de funcionaris, sense previsions legals pròpies, amb possibilitats de canviar, a més, quan es vulgui, com diu una Disposició Final que dona a la Conselleria d'Economia una gran possibilitat de canvis en els pressupostos.

Ja per acabar, diria que, efectivament, en aquests pressupostos hi ha partides importants, o partides positives; és un pressupost de 244 —en total, amb els organismes autònoms—, de 244.000 milions de pessetes, però hi manquen moltíssimes coses que pensem que s'haurien pogut tenir en compte gràcies a les esmenes que presentàvem els diferents Grups.

Sobre el tema de la funció pública, jo només vull acabar dient que les crítiques..., que no entenc el tema dels sous que ha plantejat aquí l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances; que jo sàpiga, i he estat tots els dies en la Comissió, ningú mai no ha plantejat cap crítica al nivell dels sous de la Generalitat, potser em manca la memòria. S'han fet crítiques, potser, a la distribució d'aquest funcionariat, a la piràmide funcional, a les formes de contractació, però mai no al tema dels sous. I ho dic perquè encetar aquesta polèmica aquí sobre els sous i, sobretot, comparant els sous de la Generalitat, que no han estat criticats en Comissió per cap Grup, ens sembla, en tot cas, que forma part o que pot formar part, em podria semblar a mi, d'un esglaó més de la campanya electoral cap a l'Ajuntament de Barcelona. *(Remor de veus.)*

Senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, acabat el debat, passem a votació l'esmena a la totalitat, esmena de retorn, presentada pel Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena de retorn al Govern, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la discussió de l'articulat del text del Dictamen. S'ha presentat a la Mesa una esmena transaccional que afecta ja l'article primer d'aquest articulat i que proposa transaccionar l'esmena número 212, del Partit Socialista Unificat, amb l'addició d'una nova Disposició Transitòria i de nous apartats als articles primer, segon i quart. Aleshores, abans que la Mesa es pronunciés sobre la possibilitat d'admissió d'aquesta esmena, d'acord amb el Reglament, a fi d'evitar pèrdua de temps, convindria saber si els Grups parlamentaris que no signen l'esmena estan d'acord amb la seva tramitació. Signen l'esmena el Grup parlamentari de Convergència i Unió i el Grup parlamentari de Centristes. Algun dels altres Grups parlamentaris no ni està d'acord? *(Pausa.)* El senyor Hortalà, en nom d'Es-

querra Republicana.

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Nosaltres, certament, estem d'acord amb el contingut d'aquesta esmena transaccional, però no acceptem que sigui admesa a tràmit perquè entenem que és antireglamentari. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent-hi un Grup parlamentari que s'hi oposa, d'acord amb el Reglament l'esmena no pot ésser tramitada. *(El senyor Capdevila demana la paraula.)* Sí, senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Senyor President, el nostre Grup parlamentari anuncia ja que al moment reglamentari procedent presentarà una Proposició de Llei recollint l'esperit i la lletra d'aquesta esmena. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. El senyor Capdevila em sembla que planteja una via de solució a aquest problema de procediment. *(El senyor Capdevila demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CAPDEVILA: Havent-ho tractat aquest amb anterioritat, nosaltres evidentment la presentaríem conjuntament amb els Grups que volguessin presentar-la, i així ho faig saber. Moltes gràcies. *(El senyor Ribó demana la paraula.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, nosaltres entenem que encara, quan arribi a debat la nostra esmena sobre sanitat, hi ha possibilitat de noves propostes d'esmenes transaccionals; per tant, creiem que el tema no queda tancat. Així i tot, també anunciem que pel bé del pressupost de la Generalitat de Catalunya de l'any 82, si això tampoc no fos possible, perquè algun Grup s'hi oposés, nosaltres, conjuntament amb altres Grups, presentaríem una proposició de llei, amb lectura única, perquè tot seguit fos aprovada la modificació del pressupost. *(El senyor Alavedra demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Senyor President, com a signants també de la transaccional, haig de dir en nom del nostre Grup que nosaltres també signariem aquesta proposició de llei oberta també a altres Grups. *(El senyor Hortalà demana per parlar.)* El senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Ha de quedar molt clar, senyor President, que el nostre Grup, ja ho he dit, no s'oposa al contingut de l'esmena transaccional, només s'hi oposa perquè entenem que la seva presentació, tal com es volia fer ara, no estava d'acord amb el que prescriu el Reglament d'aquesta Cambra. *(El senyor Martín i Toval demana la paraula.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Una qüestió d'ordre, senyor President, sobre un tema, i és que el senyor President no ens ha anunciat quin és el criteri de la Mesa. Perquè el senyor President ens ha anunciat que hi haurà una esmena transaccional, que aquesta esmena transaccional té dos tràmits, que jo recordi, en el Reglament: un, la seva admissió a tràmit per la Mesa, dos, la seva admissió a tràmit pels Grups que podien negar-s'hi. Aleshores, la Mesa ha admès a tràmit aquesta esmena, sí o no? Perquè llavors aquest Parlament estaria a l'albir només de la interpretació que sobre el Reglament faci el Grup d'Esquerra o el seu Portaveu, la qual cosa, d'entrada, podria ser segurament greu.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, li haig de contestar que, aquesta qüestió, l'he plantejada als companys de la Mesa

sobre la marxa, a fi d'evitar una interrupció de sessió, i que la resposta ha estat que es podia considerar que, donat que hi havia per a admetre a tràmit aquesta condició prèvia que diu l'article 101.2 del Reglament, la Mesa podia no entrar en la qüestió de l'admissibilitat. Era, simplement —ha estat el que se m'ha manifestat—, per a evitar una pèrdua de temps innecessària a la Cambra, i perquè, a més a més, sembla que és una interpretació possible literal del Reglament, quan diu l'article 101 apartat 2: «Només podran admetre's a tràmit», «només»; de manera que, és clar, per a admetre-la a tràmit, prèviament hem interpretat que es necessitava la confirmació que tots els Grups estaven disposats a acceptar-la. No ha estat de cap manera per voler passar per damunt del Reglament, sinó una interpretació del Reglament que hem fet sobre la marxa.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: *(Per dificultats tècniques no han quedat enregistrades les primeres paraules de l'I. Sr. Diputat.)* ... senyor President, les seves explicacions, perquè això serveix justament per a assabentar-nos que la Mesa tenia criteri, i que el criteri del Parlament i del Plenari no és el fet pel Portaveu d'Esquerra Republicana. Senyor President, d'altra banda ...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, voldria dir que la Mesa tenia criteris sobre l'admissibilitat.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sí, d'això que ens hem assabentat... en aquesta qüestió d'ordre. Senyor President, simplement, a més voldria referir-me a l'altre tema plantejat per diferents Grups parlamentaris. El nostre Grup signarà una proposició de llei de lectura única que doni sortida a aquest tema, un cop vist el seu text.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Bé, doncs, aleshores, ja aclarida aquesta qüestió i, per tant, no admesa a tràmit aquesta esmena transaccional, i veient tots jo crec amb satisfacció la possibilitat de resoldre la qüestió que aquesta esmena volia, pretenia resoldre, podem passar a l'articulat del Projecte de Llei. Donada l'hora, jo crec que encara és possible treballar durant mitja hora almenys. D'acord amb el que ja és un precedent establert i que, d'altra banda, resulta lògic, evidentment hem de reservar la discussió de l'article primer i passar, doncs, directament, a l'article segon.

A l'article segon no hi ha cap esmena, de manera que podem passar a votar-lo sense debat.

Tampoc no hi ha esmenes a l'article tercer, en els apartats 1, 2, 3 i lletres, en l'apartat 3, a), b) i c).

Aleshores proposaria als senyors Diputats que votéssim conjuntament l'article 2 a l'apartat primer i segon de l'article 3, i l'apartat tercer de l'article 3 fins a la lletra c) inclusivament. *(El senyor Lucchetti demana la paraula.)* Sí, senyor Lucchetti

El Sr. LUCCHETTI *(de l'escó estant)*: Senyor President, el nostre Grup retira l'esmena número 8 del Dictamen. Ho avisem ara perquè es pugui votar tot plegat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, ja que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat retira l'esmena número 8, que era la lletra d) de l'apartat 3 de l'article 3, queda ara sense esmena la totalitat de l'article tercer.

Per tant, podríem votar conjuntament els articles 2 i 3.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per als articles 2 i 3 que es posin dempeus.

Els que estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 2 i 3 del text articulat han quedat aprovats per

unanimitat dels presents.

A l'article 4 hi ha una esmena de modificació del Grup Socialista. per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: *(De l'escó estant.)* Senyor President, des de l'escó perquè és una esmena sense gaire transcendència i per anar ràpids en aquest debat. En aquest article es parla de la possibilitat d'autoritzar transferències de crèdits, i en l'apartat a) es diu: «les que siguin necessàries entre els crèdits dels serveis traspasats per l'Administració de l'Estat, amb l'excepció dels destinats a despeses de personal i a la concessió de subvencions nominatives». És òbvi que els traspasos de l'Estat en el que afecta personal i subvencions nominatives no puguin ser objecte de transferències de crèdit en aquest pressupost. La nostra preocupació, en presentar aquesta esmena —que fem una esmena de modificació, intentant de remetre'ns al que assenyalen els articles 68 i 70 de la Llei General Pressupostària actualment vigent, en espera d'aprovar la Llei de Finances Públiques de Catalunya—, és d'evitar que hi pugui haver transferències dels Capítols VII VII, és a dir, que hi pugui haver transferències d'inversió envers operacions corrents, perquè ens semblaria que seria una política que desnaturalitzaria l'esquema pressupostari bàsic. He fet aquesta defensa ràpida, però no escapa a ningú que som davant d'un tema important que podria donar lloc a una discrecionalitat del Govern en fer transferències de crèdit dels Capítols VII VII, és a dir, d'inversions a despeses corrents, la qual cosa em sembla que seria molt incorrecta i fins i tot no respon a l'esperit que el mateix Govern manifesta quan defensa el criteri de voler potenciar les inversions. Des d'aquest punt de vista nosaltres presentem aquesta esmena de modificació, que creiem que respon al que avui assenjala la legislació vigent, i l'any vinent amb una Llei de Finances Públiques de Catalunya es podrà regular d'altra manera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, també des de l'escó. El que fa exactament l'esmena socialista, o el que pretén fer l'esmena socialista, és suprimir, de fet, l'apartat a) de l'article 4 en la seva redacció després del Dictamen de Comissió.

L'apartat b) contempla exactament els supòsits que diu el senyor Armet, en el sentit de sotmetre l'actuació quant a transferències de crèdits en els articles 67 i 68 de la Llei General Pressupostària de l'Estat, però l'apartat a), és imprescindible, donada la situació de rebre traspasos en la qual es troba el Consell Executiu, en la qual es troba la Generalitat.

Aquest apartat respon, bàsicament, a la redistribució de crèdits derivats dels serveis transferits dins del mateix exercici pressupostari, i, per tant, incorporats al pressupost amb posterioritat a la seva aprovació. La necessitat de l'esmentat apartat, que atorga competències més àmplies per a la distribució que l'apartat b) per als altres crèdits, deriva de la conveniència, de la necessitat de situar pressupostàriament la despesa a l'aplicació pressupostària més oportuna a la gestió d'aquesta, amb les limitacions que òbviament, i el senyor Armet ho ha reconegut, s'han de fer de les transferències de personal i les de subvencions nominatives. Per tant, nosaltres creiem que la redacció, tal com ha dictaminat la Comissió, és la correcta i la conveni-

ent en aquestes circumstàncies i ens oposem a l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena del Grup Socialista, a l'article 4, l'esmena número 9.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Als articles 5 i 6 tampoc no hi ha cap esmena presentada. De manera que passarem a votació directament el text del Dictamen. (*El senyor Martín i Toval demana la paraula.*) Sí, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*De l'escó estant.*): Falta votar l'article 4.

El Sr. PRESIDENT: L'article 4, perdó és una omissió. Hem de passar ara a votació primerament, abans de passar als articles successius i perdonin el lapsus, l'article 4 en el text del Dictamen.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Demanàriem votació separada dels dos apartats, a) i b).

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Passem a votació primerament el text del Dictamen de l'article 4 amb les dues línies introductòries i l'apartat a).

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen per a la primera part de l'article 4, és a dir la de les línies introductòries i l'apartat b) ha quedat aprovat per 83 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació l'apartat b) d'aquest article 4.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: (*De l'escó estant.*) No hi ha cap inconvenient que es voti juntament amb els altres dos articles.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, guanyarem temps. Moltes gràcies.

Aleshores, passem a votació l'apartat b) de l'article 4, suposo que ningú més no hi té objecció, l'article 5 i l'article 6. Tots en el text del Dictamen.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

La segona part de l'article 4 i els articles 5 i 6 han quedat aprovats, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

A l'article 7 hi ha una esmena, la número 16 del Grup socialista que és una esmena de modificació i d'addició, és a dir, de modificació al text de l'article 7 segons el text del Dictamen, i d'addició del que seria un nou apartat.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Lluís García i Sáez, però voldria fer constar que en el *Butlletí Oficial* hi ha un error d'impremta en la tercera ratlla de l'esmena, que allà on hi diu «concepte» ha de dir «conjunt», es tracta de retribucions íntegres del conjunt del personal.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, s'ha parlat moltes vegades en aquest Parlament de la funció pública i de la situació de desgavell de la funció pública que existeix a Catalunya. Aquestes paraules de desgavell de la

funció pública a Catalunya són paraules que no són meves, són recollides del *Diari de Sessions* d'aquest Parlament, pronunciades per l'Honorable Conseller de Governació. Hem constatat al llarg d'aquest debat que efectivament existeix aquesta situació com a conseqüència de la diferent procedència del funcionariat al servei de la Generalitat de Catalunya. Hi ha una diferència salarial, diferències salarials: com a conseqüència d'aquesta diferent procedència hi ha una manca d'establiment de taules de lloc de treball, i hi ha, és evident, tot un conjunt de situacions que provoquen que aquesta afirmació de l'Honorable Conseller de Governació sigui realment certa.

Per aquesta raó, el Grup Socialista ha plantejat una esmena de modificació i d'addició, l'objectiu fonamental de la qual és, doncs, establir un mecanisme, un mecanisme objectiu, un mecanisme de racionalitat que permeti anar solucionant progressivament aquesta situació de discriminació, aquesta situació de desgavell quant, com a mínim, al problema de les retribucions del personal al servei de la Generalitat. I això, ho fem a través d'un mecanisme que és un fons d'equiparació salarial. Aquest fons permetrà al llarg no solament d'aquest exercici pressupostari, sinó al llarg d'un conjunt d'exercicis pressupostaris, anar solucionant el problema de manera objectiva, de manera coherent, de manera coordinada, de manera efectiva pel Consell Executiu de la Generalitat. Quina és la situació actual d'aquestes diferències salarials, d'aquestes discriminacions objectives en matèria de retribucions del personal al servei de la Generalitat? Ens trobem, si fem un repàs a diferents informes, a diferents elements que tenim al nostre abast, ens trobem amb diferències salarials objectives, per no parlar de discriminació, entre el personal funcionari traspasat per l'Estat contractat i el personal contractat per la Generalitat, amb salaris que no cal llegir, però que són realment importants.

Això ja de si és suficientment greu si no es té una política coherent, una política decidida i coordinada per a solucionar aquest problema. Però el que des del nostre punt de vista també és més greu és que aquesta política que manca en el Consell Executiu, a la vegada pretenen solucionar-la diferents Departaments de forma evidentment diferent, de forma evidentment discriminatòria a si mateix. I aquesta afirmació nosaltres considerem que s'ha de demostrar, i és cert que podem demostrar com dintre del Consell Executiu hi ha diferents Conselleries que apliquen per a solucionar els problemes objectius que nosaltres estem perquè se solucionin d'aquesta diferència salarial, aquesta discriminació, com hi ha Conselleries que actuen en funció de criteris, segurament molt coherents, segurament molt positius per a solucionar aquest problema, però que no tenen res a veure els uns amb els altres.

Cal citar, per exemple, la Conselleria de Sanitat, que utilitza un mòdul per solucionar el problema de les discriminacions salarials entre el personal traspasat de l'Administració de l'Estat, contractat, i el personal contractat per la Generalitat, que és un mòdul d'indefinició, que no consta enlloc. Per exemple, la Conselleria d'Indústria utilitza el mecanisme de les hores extraordinàries. Per exemple, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques el complement de destinació. És evident que això respon a una política, segurament cada Departament considerarà que és la que evita els problemes dintre del seu Departament, però és una política que no és coordinada, una política que no és coherent, una política que no és efectiva

per a fer una funció pública eficaç.

I un altre aspecte que nosaltres considerem d'una gran importància. A la Llei de pressupost que ens ha presentat el Consell Executiu, a l'article sisè, que és el que fa referència a aquest concepte del 0,5% d'homogeneïtzació del personal, per exemple, nosaltres —tinc aquí, a la mà, el text de l'Acord Nacional d'Ocupació— ja ho vam manifestar a la Comissió. Vostès han estat fent declaracions públiques dient que, no solament donen suport a l'Acord Nacional d'Ocupació signat entre la Unió General de Treballadors, Comissions Obreres, la patronal i el Govern de l'Estat, sinó que el feien complir en els seus propis pressupostos, no solament en matèria d'increment salarial, sinó en tot el seu conjunt. Mirin vostès, els haig de demostrar com l'única manera de complir aquest apartat en matèria d'increment de retribucions és acceptant l'esmena que ha fet el Grup Socialista en el seu segon apartat per tal com demana que els criteris d'homogeneïtzació han de ser negociats prèvia consulta preceptiva a les organitzacions sindicals. Si volen complir l'ANE, llegeixo el paràgraf que diu: «La distribución de este concepto de productividad y homogeneización se efectuará tras la oportuna consulta y negociación con las organizaciones sindicales representativas de la Administración.» És a dir, que el que plantegen al seu punt segon, a part de la constitució d'aquest fons d'equiparació salarial, és que vostès, aquest tant per cent que tenen previst en el seu pressupost, als efectes de l'homogeneïtzació de les diferents discriminacions que hi ha en el personal al servei de la Generalitat, han de consultar-lo preceptivament amb les centrals sindicals representatives de l'Administració catalana. Això, que segurament és un oblit, almenys per manca de voluntat política, no sé si de complir l'ANE o de no complir l'ANE, però en qualsevol cas, si vostès volen complir l'ANE, aquesta seria una demostració, votant favorablement l'esmena socialista número 16.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em sembla que ens trobem davant d'un cas invers a aquell d'intentar matar formigues a canonades. Em sembla que ens trobem en el cas invers perquè estem intentant matar elefants amb grapats de sorra. I ho explicaré.

Tot el personal de la Generalitat —ho ha dit el senyor García— no és homogeni. Ens trobem amb personal procedent de les transferències, i aquest personal procedent de les transferències ha de conservar, se li han de respectar els drets de qualsevol ordre i naturalesa que li corresponguin en el moment del traspàs. Això vol dir que en el tema de l'homogeneïtzació, i en aquesta fracció que es destina a homogeneïtzació, ens hem d'atenir a les regulacions vigents a l'Estat per als funcionaris que han estat traspassats. Aleshores vol dir que, en tot cas, ens podríem referir a aquesta esmena que es proposa en el cas del personal de contractació de la Generalitat, als contractats. És clar, si ens referim al personal contractat, és quan té significat el que jo deia fa uns moments en començar, perquè, fent els números —i en pressupostos s'han d'agafar normalment paper i llapis i fer els números—, ens trobem que la quantitat que seria objecte de la creació d'aquest fons que es proposa seria exactament de 36,2 milions de pessetes, 36.200.000 pessetes, la qual cosa, evidentment, és molt poc. I

davant del problema que ens planteja el senyor García —que és un problema real i que s'haurà de resoldre— intentar aixecar expectatives de solució d'aquest problema amb 36 milions de pessetes és absolutament disfuncional.

Nosaltres vam votar a favor d'algunes esmenes presentades a aquest article en la Comissió, i que han estat incorporades al text del Dictamen, que, concretament, el que van fer va ser ampliar la redacció del text proposat de tal manera que es donarà compte de l'homogeneïtzació al Parlament, tant pel que fa als criteris a aplicar com, després que s'hagin aprovat i s'hagin aplicat, pel que fa als resultats de la seva aplicació, i això ho vam acceptar perquè ho considerem absolutament natural, lògic i bo. Ara bé, insisteixo, intentar fer un muntatge que, sense cap ànim de sarcasme, jo qualificaria de teatral, creant un fons i aixecant unes expectatives correlativament, per un valor de 36 milions de pessetes és absolutament improcedent.

Per tant, senyors Diputats, demanem als membres d'aquesta Cambra el vot en contra de l'esmena que s'ha presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votació l'esmena del Grup Socialista a l'article 7.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació el text del Dictamen per a aquest article 7.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

A l'article següent, a l'article 8, apartat 2, hi ha també una esmena del Grup Socialista, l'esmena número 18. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena la presenta el Grup Socialista a una qüestió delicada i que té un valor més aviat qualitatiu i exemplificador, més que no pas quantitatiu. És l'esmena que fa referència a un tema com el de les pensions dels senyors Consellers de la Generalitat que deixen el càrrec durant aquest any de 1982. I aleshores entre el text del Dictamen de la Comissió i la nostra esmena hi ha només una diferència, que es pot jutjar petita o que es pot jutjar important, des d'aquells elements qualitius o exemplificadors que deia abans. És la següent.

Nosaltres estem d'acord que es tingui una pensió per a divuit mesos, perquè s'ha de donar una garantia per a la reincorporació a guanyar-se la vida de cadascú, si realment es deixa un càrrec tan important com el de Conseller de la Generalitat. Però, és clar, això ha de tenir la lògica de les incompatibilitats, ha de ser incompatible en el fet que alhora s'estigui rebent un altre sou del sector públic o s'estigui rebent unes percepcions, uns ingressos de sous en el sector privat o de sous en l'exercici de les professions. I quina és la diferència entre el text del Dictamen i la nostra esmena? Que nosaltres

demanem la incompatibilitat, tant amb el sector públic com en el sector privat. I això per raons, jo crec, lògiques i estrictament òbvies. És clar, al poble de Catalunya és difícil explicar-li que anem a fer la reforma, la racionalització de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració de l'Estat, si en aquestes qüestions petites, però importants, no fem les coses ben fetes. I, és clar, què passarà? Que suposem que durant 1982 un senyor Conseller, per exemple, el senyor Trias Fargas, que és un Conseller notori de la Generalitat, deixa el Consell Executiu o Govern de la Generalitat. I clar, podrà tornar al Banc o podrà tornar a la universitat. Si torna a la universitat..., o pot tornar a tots dos llocs. Si torna a la universitat resulta que amb aquest article, evidentment, tal com va en el text del Dictamen, el que passa és que no rebrà la pensió durant aquests divuit mesos, perquè com que, segons el text del Dictamen, això és un sou amb càrrec a un pressupost públic, és incompatible. Ara bé, si se'n torna al Banc, pot continuar rebent la pensió legalment, amb la qual cosa arribem a una conclusió, que pot ser —no ho espero, evidentment, perquè hi ha l'economia de les persones, fonamentalment— que la universitat catalana perdria durant divuit mesos un excellent catedràtic. *(Rialles.)* És clar, poden seguir els exemples. La cosa, si pensem, per exemple, en el senyor Vidal i Gayolà, és més complicada: perquè ell no és un universitari i normalment no retornaria al sector públic, retornaria, doncs, a la seva professió privada —no és que jo li ho desitgi, això és qüestió seva—, però, evidentment, el que no és gens correcte és que un cop, en el ple exercici de la professió, això es declari, com aquí es fa, compatible amb la percepció de la pensió durant divuit mesos. És clar, si nosaltres, en aquestes qüestions petites, de volum petit, però en les quals la gent es fixa molt —i ara no estic parlant d'una esmena des de la lògica dels socialistes contra la majoria conservadora, o el que sigui, no—, anem a tractar de fer les coses bé, si no ens fixem molt en aquestes coses i no les fem molt acuradament, resulta que acceptem la compatibilitat amb els sous privats o amb els ingressos procedents de les professions liberals i, en canvi, fem una incompatibilitat rigorosa amb els sous públics. Això no és manté. I es pot dir: «ah, és que per als professionals liberals la cosa és molt difícil de calcular perquè pot ser que des que recomencen el seu despatx, gabinet, etc., fins que arribin o retornin al nivell d'ingressos corresponents hi ha un lapse». Però aquests lapses purament transitoris són de la prudència en l'aplicació de la llei, i mai no han estat tan estrictes els interventors, ni de l'Estat, ni, per descomptat, de les Administracions locals, per a no aplicar, amb la deguda prudència, aquestes disposicions. És a dir, si estem d'acord amb la filosofia, votem l'esmena i demanem la prudència de la seva aplicació. Si estem en contra de la filosofia, s'ha de votar el text del Dictamen, però és perquè s'està en contra de la filosofia. I aleshores jo diria que estem a favor de la filosofia de la dreta que fa això mateix amb l'Estat, on, escandalosament, com s'ha dit a través de determinats mitjans de comunicació, i amb tota la raó en aquest cas, hi ha ministres, ex-ministres, que continuen rebent les seves pensions amb una plena compatibilitat amb tots els càrrecs possibles, públics i privats. Aleshores, si nosaltres realment, a Catalunya no volem seguir la lògica d'una Administració de l'Estat que hem de millorar, sinó donar una mica l'exemple, ser una mica capdavanters, i ajudar des de Catalunya a modernitzar l'Estat, jo els dic

«votin aquesta esmena, per què no?»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Subirà per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ha tingut un gran sentit de l'humor la intervenció que m'ha precedit i em sembla, de tota manera, que el tema és prou important per a tenir-lo, el sentit de l'humor, perquè el sentit de l'humor també es pot aplicar a les coses importants.

És clar, el senyor Diputat em proposa, ens proposa, que fem les coses bé. Hi estic d'acord. Fem les coses bé, però, un cop ens hem posat a fer les coses bé, llavors ens diu: «bé, però, llavors en l'aplicació de la norma ja tindrem la màniga ampla». És clar, si s'aprova el text que proposa el Grup Socialista i digués —tal com ells proposen d'afegir— «i amb l'exercici d'activitats privades retribuïdes productores de beneficis», jo també li posaria un exemple: ara imaginem-nos que el Conseller que deixa de ser Conseller durant l'exercici és un metge, per dir un exemple, i que, en lloc de reincorporar-se a la seva tasca universitària, el que fa és reincorporar-se a l'exercici de la medicina des d'un punt de vista liberal, i el senyor Prats ja ens l'ha explicat també, aquest exemple, però jo hi vull insistir. L'aplicació estricta —i això és el que han de fer els interventors, l'aplicació estricta, no amb la màniga ampla per a fer les coses bé— de la norma significaria que en el moment que el primer client traspasa la porta del despatx, no en direcció cap a dins, sinó en direcció cap a fora, després d'haver satisfet els honoraris, en aquell moment s'hauria de deixar de percebre la pensió.

És clar, ja sé que els exemples sempre tenen un punt d'exageració, ja ho sé; però a nosaltres ens sembla que el que no podem fer és fer una norma amb rang de llei —en aquest cas, amb rang de llei— perquè després es compleixi així, més o menys. La incorporació a percepcions del sector públic és precisa i definible amb molta precisió i molt puntualment en el temps i, per tant, la norma amb què es contempla la incorporació a retribucions públiques queda molt clara en el seu text i en la seva aplicació. En canvi, la norma, quan intenta eixamplar-se cap a l'àmbit de les retribucions en el sector privat és d'una total indefinició, que fa molt difícil l'aplicació correcta, perquè continuo entenent que l'aplicació correcta és la que no significa tenir la màniga ampla.

Per tant, nosaltres creiem que, en tot cas, aquest tema és un tema —el senyor Prats també ens hi ha volgut portar— no de moralitat pública, és un tema, simplement, de moralitat privada. Aquell Conseller que deixa de ser Conseller i que es reincorpora en el sector privat, i, al cap de tres mesos, ha assolit el nivell de remuneració comparable a l'anterior, pot, perfectament —i crec que ho faria—, renunciar a la pensió, i, per tant, hi insisteixo, és un tema que s'ha de tractar en aquest nivell de moralitat privada, i no en el nivell en què l'ha volgut posar el senyor Prats. Res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Prats?

El Sr. PRATS *(de l'escó estant)*: Emparant-me en l'article 66.3 del Reglament per haver estat contradit, en ser qualificada, que jo he demanat dels senyors interventors la màniga ampla. Això és greu, senyor President, i demano, doncs, el torn corresponent.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Prats no ha utilitzat l'expres-

sió màniga ampla, però ha utilitzat un eufemisme, com si diguéssim, d'aquesta expressió, jo entenc. Si vol precisar-lo ràpidament...

El Sr. PRATS (*de l'escó estant*): Senyor President, la prudència no és cap eufemisme, i menys en l'Administració pública. Jo he dit: «una aplicació prudent», mai «màniga ampla dels interventors». Si els interventors fessin aquesta funció tan estricta com vostè demanava en la legislació vigent, el procés administratiu es bloquejaria. Jo crec, senyor President —i acabo—, que qui té màniga ampla ha estat el meu contradictor, perquè amb l'exemple dels metges es volen col·locar, de la mateixa manera, tots els sous en el sector privat, que no tenen res a veure.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem

(*El senyor Martín i Toval demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, per al bon curs d'aquest debat, nosaltres demanem que el senyor President s'abstingui de qualificar les intervencions dels senyors Diputats, cosa que no li permet el Reglament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, no crec que hagi qualificat cap intervenció. És evident que hi havia una relació entre una cosa i una altra, i que, simplement, aquesta relació era evident. No hi ha hagut cap qualificació, senyor Martín, i em penso que la qüestió queda tallada.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, el senyor President ha dit —ho reitero— que l'afirmació feta pel senyor Prats és un eufemisme de la màniga ampla, i això és una qualificació, és una interpretació del senyor President que entenem que no correspon, simplement per a la bona marxa del debat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar el text del Dictamen.

(*El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Demanaríem al senyor President, el nostre Grup, la votació separada de l'incís final, últim, de l'apartat 2 d'aquest article. La resta es pot votar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, passem a votació el text del Dictamen, l'apartat primer i l'apartat segon fins a les paraules «divuit mesos».

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquesta part de l'article 8 ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem, ara, a votació el darrer incís, és a dir, des de «la pensió», fins al final.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Als articles 9 i 10 hi ha un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió i ha estat presentada a la Mesa una esmena transaccional, signada pel Grup de Centristes, que significaria, si fos acceptada pel Grup que planteja el vot particular, la retirada d'aquest, i, evidentment, per a ésser admesa a tràmit necessita el consentiment de tots els Grups parlamentaris.

Demano al senyor Secretari que sigui llegida, i, després, els Grups parlamentaris no signants diran si hi estan d'acord que sigui admesa a tràmit.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Article 9. El règim d'incompatibilitats entre l'exercici dels càrrecs electius i polítics de la Generalitat, i l'exercici d'altres càrrecs o llocs de treball del sector públic, així com el que és aplicable al compliment de la funció pública, en l'exercici d'activitats en el sector privat, serà l'establert en la Ley sobre Incompatibilidades en el Sector Público, aprovat per les Corts generals.» «Article 10. El sistema d'incompatibilitats aplicable als càrrecs polítics de la Generalitat en l'exercici d'activitats en el sector privat és el previst en la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, o en qualsevol altra llei que en el futur pugui dictar-se.»

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari de Convergència i Unió estaria disposat a retirar el seu vot particular, si això s'admetés a tràmit?

El Sr. ALAVEDRA: Sí, senyor President, estaríem disposats a retirar els nostres dos vots particulars.

El Sr. PRESIDENT: Els altres Grups parlamentaris accepten l'admissió a tràmit d'aquesta esmena transaccional?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Una primera pregunta, senyor President, a l'esmenant, o a la Mesa, si és que ho sap: aquesta esmena transaccional comportaria la substitució dels articles 9 i 10 del Dictamen per a aquest text?

El Sr. PRESIDENT: Per a aquest text.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El nostre Grup s'oposa a la seva tramitació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: S'oposa a la seva tramitació. Per tant, havent-hi un Grup que s'hi oposa, no escau l'admissió a tràmit, i passem, doncs, a l'article 9, a la defensa del vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup demanaria a la Mesa i al senyor President de poder fer la defensa dels dos vots particulars...

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament?

El Sr. ALAVEDRA: Conjuntament, als articles 9 i 10 del Dictamen elaborat per la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. ALAVEDRA: Moltes gràcies, senyor President. Els nostres vots particulars als articles 9 i 10 del Dictamen elaborat per la Comissió proposen, purament i simplement, la supres-

sió d'aquests dos articles que es van introduir en el Dictamen de la Comissió com a conseqüència de dues esmenes d'addició, presentades pel Grup Socialista i que, en Comissió, varen prosperar.

Aquests dos articles tracten de regular diferents aspectes del règim d'incompatibilitats a Catalunya i postulen això que segueix. L'article 9 estableix la incompatibilitat d'exercir càrrecs electius i polítics de la Generalitat, i també les seves retribucions, amb qualsevol altre càrrec o lloc de treball, i les corresponents retribucions, amb l'excepció que, per llei, es determini o s'autoritzi la compatibilitat, i només podrà percebre's una única retribució, més les despeses derivades de l'exercici del càrrec, o lloc de treball compatible —en el cas que, per llei, fos compatible.

Jo crec que, en aquest cas, estem davant d'una incompatibilitat que afecta, únicament, els Diputats del Parlament —càrrec electiu—, el President de la Generalitat, els Consellers, els Secretaris Generals Tècnics, els Directors Generals i assimilats —càrrecs polítics— als quals s'impedeix d'exercir cap altre càrrec o lloc de treball del sector públic. Això, pel que fa referència a l'article 9, pròpiament.

L'article 10 del Dictamen de la Comissió que nosaltres, amb aquest vot particular, proposem de suprimir té com a finalitat fer incompatibles els càrrecs polítics de President de la Generalitat, Consellers, Secretaris Generals Tècnics, Directors Generals i assimilats, amb l'exercici d'activitats laborals, professionals o mercantils en el sector privat. És a dir, l'article 10 fa referència al sector privat i, d'altra banda, introdueix una nova obligació consistent que els alts càrrecs administratius de la Generalitat, és a dir, Subdirectors, Caps de Serveis Territorials, Cap de Servei i Cap de Secció, han d'obtenir autorització per a poder exercir activitats de caràcter laboral, professional o mercantil. És a dir, hi ha una diferenciació clara entre els càrrecs polítics i els alts càrrecs de l'Administració, que aquests poden fer-ho, prèvia autorització.

Els motius pels quals defensem aquí, avui, els nostres vots particulars de supressió són, fonamentalment, els següents. El primer d'ells és que la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, coneguda també per Estatut Interior i aprovada per aquest Parlament el mes de març, en el seu article 57, regula ja les incompatibilitats a què fan referència l'article 9 i l'article 10, sobre el President de la Generalitat i els Consellers. És, per tant —al nostre entendre—, reiteratiu i innecessari reproduir en una llei important però específica, com la Llei de Pressupostos, aquestes incompatibilitats que ja són contemplades per l'Estatut Interior.

En segon lloc, i en la mateixa línia de raonament anterior, aquest Grup parlamentari en nom del qual parlo —Convergència i Unió— també vol dir que l'article 11 d'aquest mateix Estatut Interior, pel qual fa referència als Diputats, expressa la seva voluntat de no fer incompatible, si inelegible, però no incompatible, el càrrec electiu de Diputat amb els alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, i, per tant, si acceptéssim l'article 10 del Dictamen, al nostre entendre s'estaria modificant el criteri ja expressat per aquest Parlament, perquè creiem que l'excepció continguda en l'article 9, apartat segon, no seria aplicable per tal com l'Estatut Interior, d'una manera expressa, no autoritza la compatibilitat, simplement expressa la seva voluntat dient que no és incompatible. Per tant, la re-

dacció de l'article 9 i de l'article 10 del Pressupost aporta aquí una gran confusió sobre les possibles compatibilitats o incompatibilitats dels Diputats d'aquest Parlament.

En un altre ordre de consideracions, aquest Grup s'oposa a l'aprovació d'aquests dos articles basant-se en els següents arguments. Creiem tècnicament incorrecte tractar aspectes d'incompatibilitats en la Llei de Pressupostos. Amb dos articles de la Llei de Pressupostos no es pot establir un sistema d'incompatibilitat, al nostre entendre, poc estudiat, que afecta moltes persones de l'Administració pública i dels càrrecs electius i polítics de Catalunya. La Llei de Pressupost no és la llei adequada per a tractar d'aquest tema, i s'hauria d'estudiar amb molta més profunditat en una llei específica d'incompatibilitats. D'altra banda, el caràcter de la Llei de Pressupostos li dona una temporalitat anual, i la vigència anual d'una llei, en tractar de temes com aquest, pot provocar la incertesa del futur en moltes persones que estan prestant serveis en l'Administració pública avui dia a Catalunya. Aquest aspecte, per a nosaltres, és també de la màxima importància.

D'altra banda, evidentment, els socialistes, en la defensa de la seva esmena, diuen que volen aportar clarificació en l'organització del sector públic, però només afecten un sector concret i específic de l'Administració catalana, sense plantejar una regulació en profunditat de tot el personal al servei de l'Administració de la Generalitat, i creiem que això no ajuda a clarificar. S'hauria de fer un tractament, no solament dels càrrecs electius i polítics, no solament dels alts càrrecs, sinó de tot el personal al servei de la Generalitat.

I, finalment, el nostre Grup parlamentari vol recollir l'esperit de l'esmena transaccional presentada per Centristes, i que nosaltres, per aquest motiu, acceptàvem, i portar a aquest Parlament el dubte que té respecte a aquests dos articles que, al nostre entendre, són diferents, i en algun punt contradictoris —i greument contradictoris—, en una llei aprovada a Madrid sobre incompatibilitats en el sector públic i que afecta o afectarà totes les comunitats autònomes d'acord amb el que disposen el seu article primer i les disposicions addicionals primera, segona i tercera. I aquestes diferències queden concretades pel que fa referència al personal en situació de servei actiu i en l'exercici d'activitats privades, ja que en els articles 4 i 5 es permet a aquest personal l'exercici d'activitats de caràcter privat, previ expedient d'autorització del Ministeri, i, a més, l'article 5, que permet que qualsevol persona, a la qual sigui d'aplicació la Llei del Congrés de Diputats, pugui pertànyer, com a mínim, a dos consells d'administració d'empreses públiques. Aquest tema l'esmentem perquè en les disposicions addicionals segona i tercera de la Llei aprovada en el Congrés de Diputats de Madrid es permet i s'autoritza també que els Diputats de les comunitats autònomes, els càrrecs de les comunitats autònomes puguin també tenir aquesta autorització de pertànyer a dos consells d'administració d'empresa pública, evidentment amb la limitació —que nosaltres acceptem plenament, per això acceptàvem l'esmena transaccional dels Centristes, i que era una racionalització important— de no tenir dret a percebre remuneracions fixes pels dos càrrecs, sinó solament pel càrrec dels consells d'administració, dret a dietes.

Creiem, d'altra banda, que hi ha un motiu de confusió, perquè l'apartat segon de l'article 9, en dir que les excepcions

poden ser per llei, podria ser que, sense necessitat que aquí ho diguéssim, aquesta Llei d'Incompatibilitats a la qual faig referència, aprovada pel Congrés de Diputats, en establir una sèrie d'excepcions amb rang de llei, s'apliqués, evidentment, a Catalunya i s'apliqués als Diputats d'aquest Parlament.

Tot això és una confusió que crec que aquests dos articles no solament no corregeixen, sinó que agreugen; crec que tot aquest tema s'ha d'estudiar amb molta més profunditat, que tot el tema de les incompatibilitats de l'Administració pública de Catalunya no es pot resoldre amb aquests dos articles en la Llei de Pressupost, i, per tant, nosaltres demanem el vot afirmatiu als nostres dos vots particulars. És a dir, demanem, concretament, la supressió dels articles 9 i 10, i tornar al Projecte del Govern com va entrar en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo començaré explicant-los ara per què no. Doncs, perquè no, i per això. Mirin, la qüestió de les incompatibilitats és una qüestió clau per a la modernització de l'Administració i per a la modernització de la societat espanyola. Perquè si això no es fa bé, ningú no es creurà que la reforma de l'Administració i la modernització de l'Estat van seriosament. I això s'ha fet malament, s'ha fet molt malament a Madrid, i ara es vol acabar de rematar-ho aquí. Senyor Alavedra, el que s'ha fet a Madrid no té res a veure amb el que la Comissió va aprovar com a text del seu Dictamen amb els vots favorables dels Centristes de Catalunya. No té res a veure, perquè la Llei de Madrid és una llei d'incompatibilitats del personal —funcionari i no funcionari— en el sector públic. No és una llei d'incompatibilitats dels càrrecs polítics. Tant és així que, si vostè o qui ha fet les notes s'haguessin mirat els debats parlamentaris, veurien que el mateix Ministre de la Presidència o el senyor Villar Arregui varen dir claríssimament, en el debat parlamentari, que no es podien regular les incompatibilitats, ni dels Diputats, ni dels Senadors, ni dels càrrecs polítics, perquè això és una matèria reservada a la Llei Electoral per als càrrecs de l'Estat central, i és una regulació reservada pel nostre Estatut d'Autonomia a la Llei del President, del Consell Executiu, que vostè ha esmentat també, o, evidentment, també, a la nostra capacitat legislativa en el marc del Pressupost per al 1982, com s'ha fet tradicionalment, en absència d'aquella famosa Llei sobre la qual tots hem de treballar, i que esperem que realment surti. Nosaltres, almenys, ja hi estem treballant.

Per què? Perquè aquí, senyor Alavedra, no estem, en els articles 9 i 10, regulant les incompatibilitats de tots els funcionaris de la Generalitat de Catalunya. Això ho diu vostè, però no ho diuen l'article 9 i l'article 10. Les incompatibilitats de tots els funcionaris de la Generalitat de Catalunya estan regulades per la Llei de Madrid —que és una llei de bases, eh?, i que aquí podem desenvolupar aquella Llei-marc, i la desenvoluparem—, i estan, evidentment, molt mal regulades, però queden per regular les incompatibilitats dels càrrecs polítics, i vostè està buscant una disposició, que jo li diré quina és, és la disposició addicional segona, que diu: «quan els funcionaris accedeixen a la condició —de la Llei de Madrid— de diputat, de senador, de càrrec polític de les comunitats autònomes, o de càrrec polític de les entitats locals...», aleshores, diu que

els «funcionaris quedaran en situació d'excedència especial o similar», evidentment, permetent-los cobrar dos sous i fer un servei actiu en l'Administració, que no sabem ben bé quin serà.

Aquesta Llei d'Incompatibilitats que es va aprovar a Madrid, i —recordem-ho— es va aprovar fonamentalment per un pacte entre UCD, Alianza Popular, el Grup de Convergència i Unió a Madrid, i es va aprovar en contra dels vots d'Esquerra Republicana, del Partit Nacionalista Basc i de tota l'esquerra i d'alguns independents, és una llei d'incompatibilitats estrictament negadora de qualsevulla voluntat modernitzadora de l'Estat. I la vaig a resumir, en un minut, en tres proposicions: la Llei d'Incompatibilitats, a la qual vostès han contribuït a aprovar a Madrid, diu que dels 1.500.000 llocs de treball que hi ha en el sector públic, tot funcionari, en principi, pot tenir-ne dos —article segon— menys els metges i els militars, que en poden tenir dos o més.

Segona proposició: no es poden fer les incompatibilitats de Diputats i Senadors. Els Diputats i Senadors, tot el que vulguin, perquè, és clar, això ja es farà més seriosament després, quan vingui la Llei Orgànica Electoral General. Aquest és l'argument que va fer el Ministre de la Presidència.

I, finalment, tercera consideració: els funcionaris que accedeixen als càrrecs polítics queden en situació d'excedència especial —i aquí sí que els interventors tindran problemes— o «similar»; ningú no sap què vol dir «similar», però seran uns excedents especials i, a més, si ells volen, podran continuar ocupant el lloc de treball que tenen en l'Administració, trencant el criteri de la divisió de poders, perquè resultarà que un diputat podrà dependre de l'Executiu, i, a més, tenint totes les retribucions que corresponen al seu lloc de treball en l'Administració, més les despeses del Parlament de Madrid, o, aplicant la mateixa norma del dret supletori, del d'aquí. O, és clar, si són funcionaris petits, aleshores escolliran el sou de diputat, i cobraran només la jornada reduïda. Això és la Llei d'Incompatibilitats que, en aquest moment, regeix el conjunt dels funcionaris de totes les Administracions públiques, Llei que és la negació de qualsevulla voluntat de modernització de l'Administració pública, i és una llei, no de model de societat europeu, sinó de model de societat tendencial cap al paral·lel zero. (*Remor de veus.*)

Em deien fa poc uns alts funcionaris a Madrid que aquesta Llei no es pot explicar a Europa quan surten, i no és una llei que respongui als interessos dels funcionaris. És una llei que respon a certes minories burocràtiques, que són les que en aquest moment estan suportant la classe política de Madrid, amb la qual vostès, a Madrid, han pactat aquesta Llei.

Doncs, la nostra esmena no fa referència a això: la nostra esmena fa referència a una cosa molt més senzilla; fa referència a dir: a Catalunya, fem-ho altrament. Fem-ho d'una altra manera. Diem que els càrrecs polítics —els que són en la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu— ja tenen les incompatibilitats. Però, senyor Alavedra, vostè no ha distingit dues classes d'incompatibilitats: les incompatibilitats de càrrecs i les incompatibilitats de sous. Vostè, d'això, no n'ha parlat. I al que, fonamentalment, s'adreça la nostra esmena, és a dir que quan les lleis —que són clares en l'Estatut i la legislació vigent— autoritzen les compatibilitats de càrrecs, que són lògiques i necessàries, el que no volem són les compatibilitats

de sous.

Poso un exemple: el senyor Vidal i Gayolà, l'amistat del qual novament, novament m'honora, té el sou de Conseller i el sou de Diputat. Nosaltres, el que volem amb aquesta esmena, no és dir més que cobri només el sou de Conseller, que és molt més gros, i que, del de diputat, només en tregui les despeses per a l'exercici del càrrec, la qual cosa significa un estalvi, però, sobretot, significa un exemple de moralització per a poder després tenir la força moral per a aplicar un sistema rigorós d'incompatibilitats al conjunt del sector públic.

Perquè en el sector públic, en aquest moment, de cada nou ocupats que hi ha en l'Estat espanyol, un ho és del sector públic, però resulta que, si no s'apliquen les incompatibilitats, primer hi ha ineficiència administrativa; després hi ha desconfiança dels ciutadans en l'Administració; després hi ha, evidentment, malbaratament de serveis, i, sobretot, desmoralització generalitzada. I llavors, nosaltres, el que volem amb les nostres esmenes són les incompatibilitats de sous, a més a més d'estendre el règim de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu als directors generals, que ens sembla que són càrrecs essencialment i estrictament polítics, les incompatibilitats dels quals no estan contemplades en aquestes lleis que he dit. Aleshores, és clar, aquí ens trobem en una situació d'incoherència molt gran. El Grup de Centristes, per una situació purament conjuntural —ja sabíem que la conjuntura només seria això, conjuntura—, va votar en Comissió la nostra esmena, en contradicció, evidentment, amb el que havia estat la seva política a Madrid...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, hauria d'acabar, perquè ha passat bastant ja del seu temps.

El Sr. PRATS: Sí, senyor President. El Grup d'Esquerra Republicana —acabo de seguida—, el Grup d'Esquerra Republicana resulta que a Madrid va votar amb nosaltres contra això que es veia que per a tot Espanya era una llei desmoralitzadora de l'Administració pública i de l'esperança dels ciutadans en la reforma de l'Administració. I penso que ha fet molt bé, però en canvi, ara, a Catalunya, serà incoherent, i votarà en contra del que han estat les seves posicions a Madrid, potser perquè a Catalunya sí que els afecta aquesta. Jo crec que, en pro de la coherència, el Grup d'Esquerra Republicana s'hauria de pensar molt bé el sentit del seu vot, perquè aquí estem davant de l'opció fonamental següent. Volem que els càrrecs polítics, en les incompatibilitats de càrrecs establertes i en les compatibilitats establertes, quedi clarament dissenyat que no poden tenir compatibilitats de sous, que no poden estar rebent dos o tres o més sous —com n'hi ha casos—, entre els càrrecs polítics, i, des d'aquesta voluntat, guanyar força moral per a aplicar un règim d'incompatibilitats al funcionariat. I jo volem perquè si els dirigents polítics d'aquest país no es donen a ells el règim que necessita l'Administració per a modernitzar-se i per a reformar-se, aleshores, a l'Administració, evidentment, els funcionaris no permetran que ningú els apliqui unes incompatibilitats, quan nosaltres, aquí al Parlament, no en donem l'exemple. Aquesta és la qüestió de fons, i sobre això és sobre el que ens hem de pronunciar, i cadascú que sàpiga en quin sentit es pronuncia.

Jo només acabo dient que el senyor Alavedra ens ha dit que el règim de les incompatibilitats, l'hem de tesar d'una manera molt seriosa. Tant de bo! Nosaltres no sols l'estem tesant, l'es-

tem treballant. Hauríem hagut de pensar, d'una manera molt seriosa, en el Parlament espanyol, era el seu moment. Almenys, si avui vostès voten les nostres esmenes, crec que hi haurem guanyat tots; haurem guanyat amb un vot de rectificació el que és l'esperança que a Catalunya hi haurà una Administració diferent de l'Administració central de l'Estat, i que des d'aquesta Administració diferent podrem pressionar tots plegats sobre la modernització de l'Administració de l'Estat; si no, per més discursos i per més llibres, vostès no tindran el crèdit de ser portadors, cap al projecte d'Espanya, de res que modernitzi l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'article 9, millor dit, el vot particular de Convergència i Unió de supressió de l'article 9 del text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta supressió, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió ha estat aprovat per 69 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció. Per tant, queda suprimit l'article 9 del Dictamen.

Passem ara a votar l'article 10, és a dir, el vot particular del mateix Grup parlamentari, també de supressió de l'article 10.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat també aprovat per 69 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció. Per tant, queda també suprimit l'article 10 del text del Dictamen.

Senyores i senyors Diputats, donada l'hora, continuarem aquesta tarda a les cinc. Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i cinc minuts de tres del migdia. La sessió es reprèn a tres quarts de sis i set minuts de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Aquest matí ha quedat aprovat fins a l'article 10. Continuem, doncs, amb l'article 11. Aquest article 11 té diversos apartats, i a l'apartat primer hi ha ja l'esmena número 23 de modificació del Grup Socialista. Per a defensar aquesta esmena del Grup Socialista té la paraula el senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem amb una esmena que té relació amb un dels problemes que més s'ha debatut en aquest Parlament, que és la possibilitat que el Pressupost de la Generalitat faci la previsió de fer avals a les empreses privades.

Nosaltres aquí voldríem recordar molt breument que la Llei de Finances Públiques de la Generalitat no va prosperar a partir que s'intentava introduir amb un text normatiu de la Generalitat aquesta potestat del Consell Executiu, de poder avalar directament l'empresa privada. Aquest ha estat un tema de debat, que obligà fins i tot a la retirada pel Govern d'una llei que havia presentat en aquest Parlament, perquè no assolís la majoria parlamentària.

Nosaltres voldríem dir molt clarament: política de reconversió, sí; foment de la petita i mitjana empresa, sí; política sectorial i subsectorial, sí; amb els instruments adequats.

Quin és el problema que nosaltres veiem en relació amb el

fet que la Generalitat faci aval a l'empresa privada? Veiem tot un conjunt de condicionaments que podríem analitzar sota la següent perspectiva. La Generalitat, com de tots és conegut, no té patrimoni propi. Segons la Llei de Patrimoni, fins i tot el patrimoni traspassat de l'Estat és en funció de la finalitat per la qual fou traspassada. La Generalitat preveu en aquest Parlament de Catalunya, en el Projecte de Pressupost, en aquests moments, una quantitat d'aval en el sector privat molt superiors fins i tot a la seva realitat del patrimoni. Hi ha mecanismes interposats per a no posar en qüestió la mateixa institució de la Generalitat en relació amb un tema d'aval. No m'escapa que hi ha hagut algun comentari que ha dit que en el cas d'alguna fallida d'empresa ningú no tindria l'atreviment d'anar a la Generalitat de Catalunya dient que pagués en el cas de fallida. No m'escapa, això. No m'escapa tampoc que no hi ha prevista cap partida pressupostària en funció de les fallides que es puguin preveure, la qual cosa vol dir que en el moment de la fallida caldria fer una política de crèdit extraordinari per a preveure-les. I no m'escapa, evidentment, que aquesta política, nosaltres l'hem qualificat d'insòlita, perquè existeixen mecanismes complementaris per a dur-la a terme. És a dir, sense anar més lluny, experiències com la que ha pogut fer el Govern basc, o experiències que s'han fet en altres països, o l'experiència a nivell d'Estat espanyol, sempre és a través d'entitats interposades com es desenvolupa aquesta política, concretament, d'aval a l'empresa privada.

I aquí entrem en un tema en profunditat, perquè m'agradaria aclarir molt bé la posició del grup socialista. Tot el que sigui la potenciació racional d'aquells subsectors o sectors fins i tot situats en determinats territoris de Catalunya que davant d'un pla estratègic a mig termini i amb el suport financer poden presentar una viabilitat empresarial, em sembla correcte, correcte. I em sembla una política encertada. Sobretot, si aquesta política encertada ve presidida pel principi de l'objectivitat del planejament en el tractament dels sectors i no de la discrecionalitat. I aquí podria fer un esment de la sessió que es va tenir a la Comissió d'Indústria i Energia, Comerç i Turisme, el 30 d'abril proppassat, en la qual es diuen coses que crec que són prou importants i de les quals tots els Diputats tenen coneixement. Existeix un desconcert, es dona un aval a una empresa, el mateix Director General diu: «home, no sabíem que en el mateix sector, pels voltants de Mataró, hi havia una altra empresa que fabricava maquinària tèxtil». No entrarem que si hi ha una empresa que es diu Subirà igual que el Diputat Subirà. No entrarem en aquest conjunt de consideracions, o que si hi ha una empresa que ha fet fallida, o que s'ha reflatat. Aquest no és el tema. El tema és garantia al principi de transparència i objectivitat en l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya. El tema fonamental que hi ha aquí és que no podem hipotecar la institució nacional de Catalunya representada per la Generalitat i pel seu Consell Executiu fent avals a l'empresa privada. Què costaria posar una entitat intermèdia?, què costaria promoure un Institut de Crèdit de Catalunya amb participació de les institucions financeres i de capital públic perquè fes la política d'aval?, què costaria, aleshores, que el Parlament de Catalunya pogués dir: avalem aquest Institut de Crèdit fins a un nivell de tres mil, cinc mil, set mil milions de pessetes, donem aquest suport i aquest aval a una entitat interposada, amb capital mixt, amb participació del Pressupost de la Gene-

ralitat de Catalunya i amb col·laboració i coordinació de les entitats financeres de Catalunya? Però, ai las! Aquí estem en un tema absolutament delicat. Les institucions financeres no les toquem, els Bancs, no ho toquem perquè el tema és molt complex. No coordinem la política de Caixes de cap de les maneres, no les coordinem, no modifiquem cap dels eixos fonamentals d'aquesta política de les Caixes. No aprofitem el sobrant financer que les Caixes situen a prop dels Bancs, no Bancs catalans, sinó Bancs espanyols, molt sovint que provoca transvasament de fons. No ho podem fer això. Vostès deuen saber exactament per què no es pot fer, això, i per què no es pot anar a una política de la creació d'un Institut de Crèdit que pogués fer aquests avals, i aquí, en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya podríem fer, evidentment, l'autorització a aquest Institut de Crèdit, de la mateixa manera que l'Estat espanyol fa l'autorització a l'Institut de Crèdit Oficial, o altres mecanismes que es poden preveure d'aval. El que no pot ser és situar la institució nacional de Catalunya, Generalitat de Catalunya, que a més a més no té patrimoni, com a avalista directe.

Senyors i senyores Diputats, la Generalitat de Catalunya no és un Banc ni és una Caixa. La Generalitat de Catalunya és la institució que ens representa a tots, i el Consell Executiu, evidentment, és una institució que ha de vetllar pel prestigi d'aquesta institució. Imaginin-se vostès que en el moment que fa fallida, que no fa fallida una empresa, s'ha de fer un crèdit extraordinari, que no podem nosaltres preveure de cap manera que aquell Banc que ha donat el crèdit no s'atrevirà, per cinquanta milions, a exigir-ho a la Generalitat, perquè seria molt fort, imagineu-vos com quedaria malament el Banc «X» o el Banc «Y». No és aquest el tema.

El tema és cercar els mecanismes que permetin la distància mínima, mínima, i crear aquella institució que permeti la política d'aval, malgrat que aquesta institució pugui tenir la participació pública. I he citat aquí l'exemple del País Basc —podria citar molts altres exemples internacionals—, i crec, indubtablement, que aquesta fóra la política correcta. Si no anem per aquesta via, indubtablement, nosaltres no podem donar el nostre suport, perquè hi ha altres instruments institucionals per a dur a terme una política que nosaltres criticarem de la manera que es fa, perquè no contempla els sectors i els subsectors. Podrem fer crítiques puntuals —i, per això, hi ha les sessions informatives—, podrem considerar que no s'enfoca correctament el problema, però és que el tema és molt més greu, senyores i senyors Diputats: és no tenir la mínima previsió de no situar la institució Generalitat de Catalunya al marge de les contingències financeres, i no permetre, de cap manera, que es pugui introduir cap mena de dubte en relació amb aquesta institució. I això, senyores i senyors Diputats, no és una política de dretes i d'esquerres; això és una política de mínima pulcritud administrativa, és una política de la qual trobarem referències a qualsevol lloc, és una política que és avalada per qualsevol experiència internacional, que no és mai la mateixa Administració —perquè la mateixa Administració directament només ho fa per al sector públic o per als organismes autònoms propis, i, sobretot, administracions que tenen patrimoni realment consolidat— qui dona un aval directe a l'empresa privada.

Que quedi clar que nosaltres estem d'acord amb la política

de reconversió en profunditat. Que quedi clar que nosaltres estem disposats al foment de la petita i mitjana empresa. Que quedi clar que només l'estratègia de la patronal ha pogut establir, fins al moment present, una lògica que ha comportat que la gran empresa i la petita i mitjana empresa semblin que tinguin interessos coincidents, quan resulta que ni els circuits financers ni el tractament de l'Administració no tracten de la mateixa manera la gran empresa o la petita i mitjana empresa. No entrem en aquest tema; és un èxit de la patronal, sense cap mena de dubte. Però que quedi clara la posició dels socialistes, que no podem situar la institució com a avalista directa, com a institució que, fent un exercici que en podríem dir de «fregolisme» —entenent el «frègoli» pel transformisme—, en lloc de fer d'Administració pública, se situa en el terreny de les responsabilitats de les institucions financeres i avala directament. He donat camins de sortida. He demanat que es podia crear un institut o qualsevulla organització amb capital públic, amb la participació privada que es volgués, per a fer aquesta mena de política. Però no podem situar la institució nacional de Catalunya com un avalista de crèdits a l'empresa privada.

Lamentem profundament haver de fer aquestes intervencions, perquè creiem que, realment, entren de ple en el que és l'essència de l'autonomia —i no ens agrada parlar mai de conceptes metafísics—, però entren perfectament en el que es tracta d'un concepte correcte del que és la mínima separació i distanciament que el sector públic ha de tenir sempre en relació amb el sector privat. És per això que nosaltres hem presentat aquesta esmena, que preveu la possibilitat d'aval a empreses públiques, organismes autònoms, etc., però no preveu els avals a l'empresa privada. I aquests suggeriments s'han fet a diversos debats. S'ha parlat de la necessitat d'un Institut de Crèdit. S'ha parlat moltes vegades sobre què feia el Conseller d'Economia i Finances amb el tema de les institucions financeres. S'han donat sortides i suggeriments per a trobar aquesta mena de mecanisme que permetés, si més no, salvar la dignitat de la institució des del punt de vista del distanciament necessari en relació amb els afers quotidians. Això no ha estat escoltat, això no ha estat possible. Fins i tot —i em sembla clar— ha provocat tensions lògiques i legítimes en un Grup amb el qual no compartim les mateixes alternatives polítiques, que està situat en una alternativa clarament diferenciada de nosaltres, com són els Centristes, que, després de tenir, evidentment, dubtes de consciència d'admetre aquesta política, vostès deuen saber —els senyors Diputats que han pogut tenir contactes— per què, finalment, han avalat aquesta política.

Res més, senyores i senyors Diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, es planteja aquí, evidentment, un tema important en els pressupostos de la Generalitat per al 1982: la possibilitat que la institució avaluï empreses privades. L'article 11 preveu la possibilitat d'avaluar amb una xifra de 2.500 milions de pessetes per a primer aval, i amb una xifra de 3.000 milions de pessetes per a un segon aval, a través de les societats de garantia recíproca, les societats de garantia mútua.

Evidentment, l'aval, a través de les societats de garantia recíproca, de garantia mútua, és una cosa que podrà cobrir les ne-

cessitats de moltes empreses, perquè no ens enganyem, nosaltres ens trobem aquí amb unes necessitats de donar aquests ajuts a les empreses, amb unes necessitats de tipus estructural, basats en l'estructura econòmica de Catalunya, una estructura econòmica basada, bàsicament, en petites i mitjanes empreses, en empreses que no estan lligades ni als grans grups Bancaris ni a les grans multinacionals, i aquestes petites i mitjanes empreses necessiten, evidentment, una col·laboració, una col·laboració augmentada en aquests moments per uns motius conjunturals, per uns motius de crisi econòmica, de crisi econòmica greu, de crisi econòmica que afecta molt aquesta estructura empresarial —una mica jove potser, com deia aquest matí l'Honorable Conseller d'Economia i Finances—, d'aquestes empreses que potser no estan molt capitalitzades, i aleshores aguanten malament les envestides d'una crisi. Aquestes empreses no poden esperar la col·laboració, l'ajut de la Generalitat. Hi ha un problema d'urgència. La Generalitat ha creat una Comissió Interdepartamental d'ajuda a la reconversió industrial de Catalunya: la CARIC. I quin paper té la CARIC? Ha estat perfectament especificat en el Decret 114/81, del 2 de maig, del Consell Executiu de la Generalitat. La CARIC analitza, hi dictamina, sobre els plans de viabilitat, sobre les propostes de reconversió de les empreses. La CARIC proposa mesures de reconversió i d'ajut, i la CARIC, un cop establerts aquests ajuts, estableix uns comitès de seguiment per poder vetllar realment per aquests ajuts concedits. No es tracta, evidentment, d'uns ajuts fets de forma discrecional, com ha dit el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Es tracta d'uns ajuts fets amb objectivitat. Amb objectivitat i, evidentment, no entro ja en la paraula gairebé de broma de dir si hi ha una empresa que porta un cognom o en porta un altre, perquè em sembla que aquest no és el cas, i em sembla que tan injust seria, evidentment, donar un aval a una persona perquè porta un cognom com no donar-li perquè precisament el porta. En aquesta Cambra hi ha molts senyors Diputats que tenen primers i segons cognoms que són hereus de personalitats il·lustres de la política catalana i no hem de pensar que han assolit els seus llocs directius en la política per factors de nepotisme.

Evidentment, en aquest sentit, podríem dir que la CARIC, a més a més de donar aquests ajuts, té unes limitacions, unes limitacions de tipus reglamentari, unes ajudes col·lectives que han de ser inferiors al 70% de les necessitats financeres, uns ajuts individuals, perquè també la CARIC pot donar uns avals individuals a algunes empreses quan es donen unes circumstàncies precises i establertes, inferiors al 50% de les necessitats financeres, un ajut inferior al 60% dels recursos propis. I això, evidentment, es pot fer directament o es pot fer a través de les societats de garantia mútua. Però les societats de garantia mútua —fa pocs dies llegia les declaracions del president de la Societat de Garantia Mútua Catalunya, que és la societat més important d'Espanya, que té un total de set-cents socis; diu: «pensem arribar als mil cinc-cents», i això, al costat del cens industrial de Catalunya, és una xifra molt limitada—, les societats de garantia recíproca, és molt possible que en el futur puguin canalitzar aquests avals de la Generalitat, i, en aquest sentit, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha acceptat de bon grat l'esmena proposada pel Grup de Centristes de Catalunya, en el sentit d'introduir una quantitat per potenciar

el desenvolupament de les societats de garantia recíproca. Però, de moment, en aquests moments, no hi ha cap més camí possible que fer-ho a través d'aquest primer aval de la Generalitat. Primer aval que, evidentment, s'ha de fer amb objectivitat, que, evidentment, s'ha de fer amb prudència, que, evidentment, s'ha de fer amb exigència, però hi ha un altre fet fonamental, que és que la situació econòmica de moltes petites i mitjanes empreses no pot esperar i que, en aquest cas, la prudència excessiva, en aquest cas, el retard en l'actuació seria la més greu irresponsabilitat.

Per això demano, senyores i senyors Diputats, que no votin l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Continuem ara amb l'apartat 2 del mateix article. A aquest apartat hi ha dues esmenes presentades, una del Grup Socialista, l'esmena número 26, i una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena número 28.

Per a defensar l'esmena del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

Voldria preguntar al senyor Armet, simplement, si és que el text que ha estat publicat en el *Butlletí* substitueix totalment l'apartat 2 o és només una modificació del darrer incís després del punt.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, és, per entendre'ns, una mena d'entrepà. És a dir, és el principi i el final. És a dir, on diu: «en el cas d'empreses privades» i «autoritzada per a avalar en cada exercici». És a dir, el que està assenyalat de forma diferenciada.

El Sr. PRESIDENT: Però tota la part que diu «els crèdits a avalar tindran...» fins a «activitat productiva a Catalunya», es manté o no es manté?

El Sr. ARMET: Sí, sí, és esmena de modificació.

El Sr. PRESIDENT: És esmena de modificació només de l'última part.

El Sr. ARMET: No, és esmena de modificació, que diu: «en el cas d'empreses privades, cap aval individual».

El Sr. PRESIDENT: Ja, ja, però vull dir la part...

El Sr. ARMET: Ah, perdó, perdó, senyor President, no l'havia entès bé. Supressió i, per tant, és modificació en aquest sentit. Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, que se suprimeix tota la primera part.

El Sr. ARMET: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Com que quedava el dubte, per això he volgut aclarir-ho.

El Sr. ARMET: Sí, lògicament, és que és congruent amb l'esmena anterior, que demana la supressió, que només sigui «d'empreses públiques». Aleshores, és clar, el que és la redacció d'«empreses privades» no pot entrar en l'apartat segon. És a dir, que és congruent amb la nostra esmena anterior. Aleshores, possiblement, el que diu és de modificació, i llavors estableix la modificació. És modificació de l'apartat.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, tot l'apartat queda substituït per les tres ratlles de l'esmena socialista, eh?

El Sr. ARMET: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord, d'acord. Era només per a aclarir-ho per als senyors Diputats.

El Sr. ARMET: D'acord. Gràcies, senyor President.

Molt breument, aquí el que s'assenyala és que, en el cas d'empreses privades, cap aval individualitzat no podrà significar una quantitat superior al 2% a la quantitat global autoritzada per a avalar en cada exercici. Nosaltres, el que voldríem, en aquest cas, atès que no hi ha previsions que puguin prosperar la nostra esmena, és que aquest tema pugui ser tractat aïlladament, diguem-ne, en votació, en el cas que no prosperés la nostra esmena. Aquí es diferencia clarament el que són empreses privades, que és el 2%, que és un percentatge de garantia, que sembla que és la raonable —almenys contemplat des del mercat financer—, separat del que puguin ser avals concrets en institucions públiques o organismes, que poden ser més importants que el 2%. Simplement, és aquest aclariment, que no sigui genèric de dir «cap aval», sobretot quan hi ha esmenes centristes, posem per cas, amb les quals nosaltres no estem d'acord i que s'han introduït en el Dictamen de Comissió, que podrien pressuposar un percentatge fins i tot superior al 2%. És a dir, que aquest 2% es refereixi estrictament a l'empresa privada, amb independència del que es pugui fer. Per tant, no a l'empresa pública, que, lògicament, no ha de tenir aquest límit del 2%. Ho dic des del punt de vista que aquesta esmena pot ser recollida perquè, en el cas que no prosperés la nostra esmena número 23, lògicament, aquesta esmena introduiria una major racionalitat en el Dictamen de la Comissió, sense cap mena de dubte, i permetria una major clarificació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Vallvé té la paraula per al torn en contra.

El Sr. VALLVÉ (*de l'escó estant*): Molt breument, des de l'escó, el Grup parlamentari de Convergència i Unió no pot acceptar, en aquest cas, l'esmena que es proposa, que diu que sigui limitat l'aval només en el cas d'empreses privades. Ens trobem, evidentment, amb un tema, amb el tema de l'aval —n'hem parlat en l'esmena anterior—, en el qual hi ha un tema, evidentment, de risc, i hi ha un tema que fa referència a la suma total de la quantitat a avalar. Naturalment, si no posem cap límit, cap sostre a la possible quantitat total a avalar, ens podríem trobar aleshores amb el cas que un aval concedit a una empresa pública pràcticament agafés tota la suma de quantitat a avalar, i aleshores fes impossible que la Generalitat concedís altres avals, que també poden ser necessaris.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'esmena número 28 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Té la paraula, per a defensar-la, el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, defensariem conjuntament les esmenes 9 i 10 del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. L'esmena següent a l'apartat 3?

El Sr. VIVES: A l'apartat tercer, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a defensar dues esmenes del nostre Grup parlamentari a un tema que, sens dubte, ha estat un dels temes que més problemes, més discussions i, finalment, més pactes estranys ha provocat a l'interior de la Comissió d'Economia, Finances i

Pressupostos. Quan dic pactes estranys no vull referir-me a la coincidència d'interessos en aquest tema d'Esquerra Republicana, de Convergència i Unió i de Centristes, cosa que, almenys des de l'òptica de previsió del nostre Grup parlamentari sempre havíem jutjat sobre la base d'aquesta hipòtesi, car som plenament conscients que finalment en un debat de la importància d'aquest els interessos econòmics acaben predominant sobre el rigor, sobre la claredat, sobre la coherència, sobre la doctrina, sobre la filosofia teòrica que un o altre Grup pot arribar a defensar.

Les nostres esmenes, que segurament podien sorprendre algú en un primer moment, partien d'un punt de vista fonamental, clau, de consideració de quin és el paper que el primer aval podia jugar en aquests moments a Catalunya, en uns moments de crisi econòmica greu, en uns moments en què és important i és fonamental mobilitzar tots els recursos que siguin al nostre abast, siguin aquests recursos —quan en tinguim— el patrimoni de la Generalitat, siguin, en aquest cas, l'escut de la Generalitat o els crèdits extraordinaris que pugui fer aquest Parlament per a solucionar problemes no desitjables per a ningú, com a conseqüència del primer aval. I creiem que hi ha dues maneres d'entendre el tema: una primera filosofia, que parteix del tema del primer aval com a mecanisme de salvació d'empreses en crisi —que no és el nostre—, i un segon objectiu del primer aval, com l'intent d'impuls, de reforçar grups d'empreses o empreses en particular que tenen futur a casa nostra i que previsiblement tenen futur dintre la competència aferriada que s'establirà el dia de demà amb el nostre previsible ingrés a la Comunitat Econòmica Europea. A partir d'aquí, i a partir de les experiències d'anys anteriors, intentàvem donar una sortida positiva al tema, i al nostre Grup parlamentari no li serveix que es digui en aquesta tribuna, o en Comissió, que hi ha altres sortides a aquest problema perquè, si hi són, aquestes altres sortides, calia dir-les amb esmenes, calia explicar-les en el mateix text articulat de la Llei de Pressupostos. I, per tant, a partir d'una posició de filosofia política inicialment contrària al tema dels primers avals, cercàvem aquesta sortida positiva a partir de la introducció de mesures cautelars que fessin possible objectivar, racionalitzar, aquesta concessió de primers avals.

Com intentàvem aconseguir això? A partir de la introducció de dues mesures, fonamentalment. La primera, que l'autorització d'aquests avals correspongués al Parlament de Catalunya, i no dèiem com, no dèiem si en plenari o en comissió, no dèiem si en sessió secreta o en sessió oberta, no dèiem, per tant, ni deixàvem entreveure, que aquest debat i aquesta decisió poguessin afectar la credibilitat o el bon nom de cap de les empreses establertes a Catalunya i que sollicitessin aquest primer aval. I dèiem això, en primer lloc, per evitar que ningú no pogués parlar ni utilitzar el tema dels avals com el fàcil argument demagògic del clientelisme polític des del Consell Executiu, mai no desitjable, ni en aquest Govern ni en cap altre. Ho fèiem, si més no, per introduir en aquest tema una certa selectivitat, uns certs *numerus clausus*, en definitiva, a partir del compromís de tots els Grups parlamentaris en la concessió d'aquests primers avals. Es tractava, per tant, de comprometre el Ple de la Cambra amb sortides de futur a Catalunya, no com a hospital d'empreses, sinó per a assentar les bases, per a cimentar aquelles empreses que tinguessin futur a Catalunya i en el

mercat espanyol i, més enllà, europeu i mundial. Es tractava, en definitiva, de possibilitar, a través d'un mecanisme, segurament el més petit, el més insignificant en aquest cas, que el Parlament de Catalunya anés orientant. I nosaltres pensàvem que podia ser en la seva Comissió i en sessió secreta, sense dir-ho, i cimentant les bases de l'orientació i de la reestructuració d'empreses a casa nostra. En definitiva es tractava —com molt bé ha dit el Diputat senyor Armet—, si no hi ha un patrimoni clar, avui, de la Generalitat, que tot el Parlament es fes solidari d'aquestes polítiques, d'aquest tirar endavant amb una política d'aval.

I, en segon lloc, una segona mesura cautelar que corresponia que els representants dels treballadors tinguin l'obligatorietat d'emetre informe preceptiu, malgrat que no especificàvem si vinculant o no, en relació amb la petició de concessió d'aval. Es tractava, en definitiva, de corresponsabilitzar el conjunt de l'empresa en aquesta concessió d'aval; es tractava de possibilitar sortides alternatives a aquesta empresa, en cas de mala fe de l'empresari; es tractava, en definitiva, d'utilitzar una forma més de lluita contra l'atur.

Entenem que es pot argumentar en contra de la primera de les dues clàusules a partir d'arguments tècnics, doctrinals, filosòfics, que això és tasca de govern. No entenem, en canvi, que s'intervinguí en contra de la segona de les mesures cautelars, i ho entenem, simplement, a partir de la consideració que això pot obrir via d'intervenció dels treballadors en el futur de les empreses i que pot posar fi, en definitiva, a determinats comportaments estranys d'empresaris, segurament amb bona o mala fe, però en qualsevol cas que poden ficar —com plantejava abans el Diputat senyor Lluís Armet— en fallida determinades societats, determinades empreses amb concessió d'aval des de la Generalitat.

Per tant, i perquè quedi clara la nostra voluntat de diferenciar un tema de l'altre, proposem que les dues esmenes, malgrat ésser defensades conjuntament, siguin posades a votació de forma separada, per tal de possibilitar a tots els Grups parlamentaris que facin possible la intervenció dels representants dels treballadors en el tema de la concessió d'aval, i no només en el cas que això pugui afectar el nombre de llocs de treball ocupats en aquesta empresa, sinó en tots els casos a partir d'una concepció de participació dels representants dels treballadors en decisions que els afecten i que afectaran també la màxima institució de Catalunya.

Evidentment, per a nosaltres aquestes dues clàusules són indestruïbles i la no acceptació de qualsevol de les dues faria retornar el nostre Grup parlamentari —com ja vam anunciar en Comissió— a la nostra posició doctrinal, filosòfica de partida, contrària als primers avals i, a partir d'aquí, evidentment, votar en contra del text del Dictamen en tots els casos en què això s'hagi d'efectuar com a conseqüència de la no presència d'aquestes dues clàusules cautelars.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el senyor Vallvé. Es pot fer un torn, o dos torns separats, perquè hi ha dues esmenes.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per tal de mirar d'abreujar el temps de la intervenció, defensaré de forma conjunta ambdues

esmenes.

En primer lloc, es planteja la possibilitat o l'exigència que el pla estratègic, el pla estratègic que hem vist que s'ha de plantejar, el pla de viabilitat, el pla d'adaptació de l'empresa, naturalment, a les noves necessitats econòmiques, no el pla, evidentment, de perllongar una agonia d'una empresa, això no és un pla de viabilitat d'una empresa. El pla de viabilitat vol dir adaptar aquesta empresa a les exigències econòmiques de mercat, a les exigències econòmiques de producció que comporta la situació actual, i que comportarà, previsiblement, la nova situació amb l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea, aquest pla de viabilitat rebi preceptivament l'informe de les centrals sindicals de l'empresa.

El nostre Grup parlamentari no pot estar d'acord a acceptar globalment aquest tema, no pot estar d'acord a acceptar globalment el tema perquè em sembla que aquí, a través d'aquesta esmena, s'intenta canviar el concepte d'empresa, s'intenta, en certa manera, no acceptar totalment allò que diu l'article 38 de la Constitució de la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat.

És evident que en molts casos aquest pla de viabilitat, aquest pla de reconversió, el pla de reestructuració, pot afectar, evidentment, la plantilla de l'empresa, pot afectar el nombre de treballadors de l'empresa i en aquest sentit ja hi ha una resolució, una resolució del Parlament de Catalunya en el debat del 29 de juny de l'any 81, de l'any passat, en el qual va donar com a conseqüència que el Consell Executiu modifiqués el Decret de la Comissió d'Ajuda per a la Reconversió Industrial de Catalunya, en el sentit que per tal d'assegurar que el comitè d'empresa o delegat del personal en tingués coneixement, en els casos que el pla de viabilitat comportés una regulació de plantilla, s'adjuntaria un document subscrit per la representació en les empreses. Aleshores aquest em sembla que ja és un camí suficient en aquest sentit, en el sentit que les parts afectades, o la part laboral de l'empresa tingui coneixement exacte de si el pla de viabilitat comporta o no una reducció de plantilla. En altres casos, evidentment, la decisió, la gestió de l'empresa, en aquest cas, senyors, en una economia de mercat, correspon a l'empresari.

El segon punt és un punt que fa referència a l'esmena 29, que l'autorització de l'aval correspongui al Parlament de Catalunya. Ahir ens va parlar des d'aquesta mateixa tribuna un il·lustre Diputat de Montesquieu i de la separació de poders. El Parlament exerceix la potestat legislativa, aprova el Pressupost de la Generalitat, impulsa i controla l'acció política i de govern i exerceix les altres competències atribuïdes per l'ordenament jurídic i per l'Estatut de Catalunya. Evidentment, en aquest sentit, la funció de concessió d'aval entenem que és una funció exclusivament d'executiu, és una funció exclusivament de govern. El Parlament, evidentment, pot controlar l'Executiu de la Generalitat, pot controlar-lo amb els mecanismes que el Reglament mateix del Parlament pressuposa i té previstos. Per això hi ha els informes a les Comissions, per això hi ha les preguntes parlamentàries, per això hi ha les interpellacions al Consell Executiu i, finalment, per això hi ha les mocions. Però, en qualsevol cas, l'execució correspon, en tot cas, a l'Executiu de la Generalitat. A l'Executiu li correspon aquesta funció i el Parlament ha de limitar-se a les funcions de control.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'apartat 4 del mateix article, al qual hi ha l'esmena número 30, de supressió, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, tó la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament per a defensar l'esmena número 11 del text del Dictamen i 30 del nostre Grup parlamentari, de supressió al punt quart de l'article 11, és a dir, aquell que fa referència als primers avals a les operacions de crèdits concertades per les comunitats de regants, o les agrupacions agràries de reconeguda solvència. I aclarir, d'entrada, que nosaltres entendríem la concessió de primers avals a les comunitats de regants en cas que fos aprovat el primer aval genèric, com un mal menor, i, com a mínim, les comunitats de regants tenen una base terra de la qual disposar i amb la qual fer front als seus deutes, que la converteixen en unes entitats amb menys risc financer que d'altres que ja han rebut, o que rebran en el futur aquests primers avals; i aclarir també que aquesta esmena nostra a aquest apartat procedeix del text genèric enviat pel Consell Executiu al Govern, en relació amb una possible concessió de primer aval a la Comunitat de Regants de les Garrigues, que era el tema que apareixia en el text original del Projecte de Llei.

Aquest Diputat va fer la ferma promesa en Comissió de no explicar davant del Ple la negra història d'aquesta Comunitat de Regants, i alguns accidents que succeeixen al seu entorn, i compliré aquesta promesa, no els explicaré aquesta negra història. Alguns Diputats, jo diria que fins i tot alguns membres del Consell Executiu, la coneixen molt bé i, per tant, cadascú que s'apliqui aquella medecina que més li convingui o que cregui que li pot ser més útil.

Aquesta desafortunada proposta, la de col·locar en el text articulat dels Pressupostos el fet d'avaluar una comunitat de regants específica que, per no tenir, en aquest moment no té ni concessió d'aigües per a realitzar la seva finalitat s'ha vist ara alterada i modificada per un concepte genèric: «comunitats de regants, en la seva globalitat» que, per tant, continua fent possible que la Comunitat de Regants de les Garrigues, tal com queda redactat, pugui rebre també aquest primer aval, i que consti que tampoc no tenim res en contra del conjunt de pagesos, del conjunt de propietaris, arrendataris, de parcers que conreen les terres previsiblement —i tant de bo— regables en un futur a partir del canal de les Garrigues.

Ara bé, nosaltres hem mantingut aquesta esmena fonamentalment per l'aparició del concepte «agrupacions agràries de reconeguda solvència»; aquest és un concepte que segurament fóra fàcil de treure del text, en cas de contemplar-lo des d'una perspectiva racional, globalitzadora per al conjunt de Catalunya, és un concepte que és difícil d'entendre per què es col·loca aquí, és un concepte només intel·ligible a partir d'entendre i de conèixer qui fa la proposta d'esmena que modifica el text inicial, i quina és la concepció que es té d'aquestes agrupacions agràries de reconeguda solvència.

Aquest Diputat va escoltar en Comissió opinions, idees, conceptes que entenia fora de lloc, que entenia no ajustats, i, per tant, jo crec que fóra bo, a l'hora de votar la nostra esmena de rebuig a aquest apartat quart, que els Portaveus dels diferents Grups parlamentaris, que tots els Diputats, el senyor Macià Alavedra, el senyor Hortalà, el senyor Martín Toval, el

senyor Rafael Ribó, Luis Valentín, el senyor Pedrós, el senyor Vicenç Capdevila fossin capaços de respondre la pregunta: què són agrupacions agràries de reconeguda solvència? Fins a quin grau de vaguetat està explicat aquest concepte? De què es tracta? D'«apes» que en aquest moment tenen situacions de crisi? De societats anònimes que es munten en un moment determinat i que no tenen propietat, base, terra per a muntar tal o tal «tinglado» mitjançant regadiu, que rebran l'aval de la Generalitat? Es tracta d'un conjunt de pagesos agrupats que permeten, d'aquesta manera, de regar les seves terres d'acord amb l'ordenament vigent, comunitats de regants? Ja les tenim definides. Per tant... O es tracta d'aquell professional que no viu en una zona rural, i que no viu en una zona de pagès, i que juntament amb una altra sèrie de senyors construeixen barris residencials, i que, a partir d'aquí, podran construir el seu xalet, la seva piscina, i la Generalitat els ho avalarem en matèria de regadiu? Jo no vull dir que sigui així. Ara bé, tal com està redactat aquest text, aquesta possibilitat hi és, i, per tant, el nostre Grup parlamentari manté una esmena de supressió en espera que se'ns expliqui, que se'ns aclareixi de què es tracta —no en els termes polítics, filosòfics o en els termes conceptuals de diccionari, sinó en la legislació vigent i, per tant, amb personalitat jurídica— això de les «agrupacions agràries de reconeguda solvència».

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Vallvé, per al torn en contra.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, evidentment que l'ATAC és en situació de crisi i les cooperatives agràries en situació de crisi no són entitats de «reconeguda solvència», senyor Maties Vives, evidentment que no.

Però és evident, també, que l'agricultura catalana —i vostè coneix molt bé el tema— té una necessitat imperiosa de política de regatge. El riu Segre, per exemple, actualment té regulat aproximadament menys d'un 10% del seu cabal, i esperem que, d'alguna manera, ben aviat pugui veure augmentada aquesta regulació i facilitar una sèrie de regatges a una sèrie de comarques com la Segarra, les Garrigues, etc.

Això és una necessitat, evidentment, que el país té, i que el país, en aquest sentit, no pot esperar. Vostè ha parlat d'una desgraciada iniciativa de concedir un aval a una certa comunitat de regants. Aquesta iniciativa no és nova, és una iniciativa que ja parteix del primer Govern de la Generalitat provisional. I, en aquest sentit, amb una política d'aigües que la Generalitat encara no pot executar, perquè encara estan pendants els traspessos en matèria d'aigües, però que esperem poder realitzar en el futur, en aquesta perspectiva és on nosaltres preveiem la possibilitat d'avaluar aquestes comunitats de regants i aquestes agrupacions agràries per tal que puguin construir instal·lacions de regatge i de transformació dels seus conreus. És en aquest sentit que aquest aval presenta una porta oberta; presenta una porta oberta amb unes partides que, em diu vostè, ja estaven dotades en alguns aspectes dels annexos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Evidentment, però aquest aval presenta, en aquest sentit, una porta oberta de millorament de la situació de la nostra agricultura, del millorament del tema de l'aigua que, com vostè deu recordar, en

el Programa d'Actuació Econòmica es considerava un dels punts bàsics d'actuació de la Generalitat.

És en aquest sentit, doncs, que recomano també el vot negatiu per a l'esmena presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Finalment, a l'apartat 5 d'aquest article hi ha un vot particular de supressió del Grup Socialista. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta esmena de supressió ens trobem novament amb l'interrogant de l'esmena anterior. L'esmena anterior deia «agrupacions agràries de reconeguda solvència», aquesta esmena diu altres coses. En primer lloc, el que el Grup Socialista voldria deixar molt clar és que aquestes esmenes van ser introduïdes pel Grup de Centristes, que eren unes esmenes que no estaven contemplades en el Projecte originari. Aleshores, és interessant que el Subsecretari del Departament d'Indústria de Convergència i Unió ens parli dels temes agraris. Bé, aquí podem fer, diguem-ne, un acte d'un cert surrealisme, des del punt de vista de les especialitats dels temes.

En aquest cas parlem del tema de ports. Aquesta esmena que es va introduir diu: «La Generalitat de Catalunya pot avalar les operacions de crèdit que les empreses de ports sol·licitin» —«que les empreses de ports sol·licitin», atenguin bé— «sempre que en el capital social de les quals tinguin participació les corporacions de dret públic» —cal entendre per corporacions de dret públic cambres de comerç, col·legis professionals, cambres agràries...; podríem intentar fer-ne una llista— «o les confraries de pescadors. El límit d'aval a atorgar a aquestes entitats no podrà ultrapassar la xifra de 300 milions de pessetes.»

En aquest Parlament varem aprovar la Comissió de Ports. S'ha parlat d'una política de ports determinada; aquesta Comissió té unes facultats per a establir les inversions. En aquest Parlament es va aprovar una Proposició no de Llei en el sentit d'aclarir que era necessari fer un estudi de la situació del litoral català, especialment pel que feia als ports esportius, la qual cosa volia dir que es veia que hi havia una preocupació davant de possibles proliferacions d'iniciatives i que calia racionalitzar-ho. Va ser assumida per aquesta Cambra. I aquí es parla que es poden avalar promocions de ports —quan tenim aquest tema pendent, que deu estar en mans de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, i que em sembla molt bé que estigui fent aquest treball— que puguin ser desenvolupades per promotors, sempre que hi hagi participació del que aquí s'anomena «corporacions de dret públic o confraries de pescadors». I nosaltres demanàriem que se'ns parlés clarament. Igualment hi pot haver un port en aquests moments que estigui avalat per una cambra de comerç, o per alguna iniciativa que correspongui a una corporació de dret públic, o una confraria de pescadors, amb altres promotors privats... Que se'ns parli clarament d'aquest tema!

Aquesta esmena no té cap sentit tenint, com tenim, la Comissió de Ports amb un conjunt d'inversions —unes inversions que a nosaltres no ens han semblat criticables, ho haig de dir amb tota sinceritat— i tenint una Proposició de Llei aprovada en aquest Parlament de Catalunya en què s'estan estudiant

les potencialitats que dona el nostre litoral per a nous ports. Llavors resulta que donem avals —no sabem qui, obrim un interrogant— a qualsevol promotor, sempre que, allò que diuen, *conditio sine qua non*, tinguin alguna representació de «confraries de pescadors» o de «corporacions de dret públic».

Per tant, nosaltres pensem que a aquest tipus d'esmenes surrealistes, si no se'ns n'explica la veritat, què hi ha darrere d'aquest tema, òbviament nosaltres hem de presentar-hi una esmena de supressió. Possiblement ho sap el Grup del Govern, que ja ha parlat amb el Grup de Centristes que va preparar aquest tema, però que es digui clarament al Parlament: «Mirin, volem fer això, o hi ha aquesta iniciativa concreta i hi volem donar sortida», quan nosaltres sabem perfectament que hi ha uns mecanismes institucionals, sigui la Comissió de Ports o sigui l'estudi que s'està fent per a les possibilitats de nous ports esportius a Catalunya, que sembla que sigui la política que ha aprovat aquest Ple del Parlament.

A nosaltres sempre ens sembla molt incorrecte que la lògica del Ple del Parlament, és a dir, del Parlament de Catalunya, pugui ser qüestionada i pugui ser oblidada. Aquest matí ens hem referit a un conjunt de resolucions que no es tenien en compte en la política pressupostària global; en aquest cas és un aspecte sectorial, i molt concret, però em sembla que estem en la mateixa lògica. Des d'aquest punt de vista, nosaltres defensem l'esmena de supressió en relació amb aquest apartat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra, contra aquest vot particular? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, jo voldria intentar resoldre i aclarir totes les suspicàcies del Grup parlamentari Socialista. És clar, realment, aquí només s'obre l'oportunitat per a concedir, per a atorgar avals, si es creu que és convenient, positiu i necessari.

Jo diria que les paraules que anaven entre cometes, que ens ha llegit el Diputat senyor Armet, no són exactament les que hi ha en el text; són «empreses promotores de ports». I, aleshores, bé, el tema és que quan aquí, com a política de ports, a Catalunya demanem o necessitem que el Ministeri d'Obres Públiques autoritzi, concedeixi la possibilitat de fer ports, aleshores estem en un moment en què és difícil acabar de garantir la promoció deguda. I aquesta esmena nostra, que s'incorpora com a paràgraf 5 de l'article 11 al text del Dictamen, obre la possibilitat, sense crear cap problema i sense crear cap tipus de suspicàcia. I jo voldria dir que hi ha hagut un error de transcripció, perquè hi ha una preposició, que és la «o», que va entre les «corporacions de dret públic» i «confraries de pescadors», que, en la pàgina 2573 del *Butlletí* número 75, on hi havia la nostra esmena primitiva, que va ser aprovada exactament tal qual, era una «i». Jo diria que aquest «i», que el que fa és posar conjuntament aquestes empreses promotores, amén d'altres socis que hi pugui haver interessats en la promoció de ports autoritzats —bé l'autorització del MOPU, bé la de l'empresa promotora legalment constituïda—, una restricció que siguin a la vegada promotores, socis participants, tinguin participació en el capital d'aquestes empreses promotores, tant entitats de dret públic —que poden ser els municipis— i confraries de pescadors. Realment crec que les garanties hi són totes

només per a obrir una porta. Definitivament, a més, després serà la Generalitat que estimarà si aquesta porta s'ha de deixar oberta, donant-li l'aval corresponent per a afavorir la constitució, la creació, l'eixamplament de nous ports allà on tots els nivells de govern han estimat necessari i convenient que siguin, amb les cauteles que nosaltres establím, a fi i efecte que no hi hagi cap limitació per a poder aprofitar totes les oportunitats de millorar la política de ports arreu de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquesta era l'última esmena que hi havia en aquest article, de manera que ara podrem procedir a les votacions.

Primerament anem a votar l'esmena número 23, del Grup Socialista, a l'apartat primer, esmena de modificació.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 41 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Seguidament, anem a votar l'esmena número 26, també del Grup Socialista, a l'apartat número 2 de l'article 11.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

S'abstenen?

L'esmena número 26, a l'apartat 2, del Grup Socialista, ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 28, d'addició, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a aquest mateix apartat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 29, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'apartat número 3, esmena de modificació.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions.

Passem ara a votació l'esmena número 30, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'apartat 4. (*El senyor Vives demana per parlar.*) Sí?

El Sr. VIVES: Senyor President, el nostre Grup desitjaria, ateses les explicacions, que fos sotmès només a votació la supressió de la frase «agrupacions agràries de reconeguda solvència», la supressió d'aquesta frase en lloc de la totalitat del text.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, és a dir, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat retira l'esmena excepte ...

El Sr. VIVES: Excepte en aquesta frase, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Excepte en aquesta frase. Molt bé. Aleshores passem a votació la supressió de la frase en l'apartat

4 «o les agrupacions agràries de reconeguda solvència».

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 43 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Per fi, hi ha encara un vot particular a votar, el de l'apartat 5, del Grup Socialista, de supressió de tot l'apartat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la supressió que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del Dictamen. Els Grups esmenants desitgen que es votin separatament els diferents apartats? *(Pausa.)* D'acord. Anem, doncs, a votar primerament l'apartat número 1 del Dictamen per a l'article 11.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat primer de l'article 11, d'acord amb el text del Dictamen, ha estat aprovat per 68 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar... *(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)* Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL : Senyor President, des del nostre Grup, i perdoni el senyor President que hàgim dit que sí abans a la separació dels apartats, de fet la votació serà idèntica a cadascun dels apartats, excepte el 6; per tant, podríem votar, pel nostre Grup, la resta d'apartats fins al 6 conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Per part del Grup del Partit Socialista Unificat també? *(Pausa.)* Bé, aleshores podem votar conjuntament els apartats 2, 3, 4 i 5.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen en els apartats 2, 3, 4 i 5, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els apartats 2, 3, 4 i 5 del text del Dictamen han estat aprovats per 69 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

I ara ens queda per votar l'apartat 6 d'aquest article, al qual no hi havia cap esmena, i jo proposaria de votar conjuntament, si no hi ha cap objecció, l'article 12, al qual tampoc no hi havia cap esmena. Votem, doncs, l'apartat 6 de l'article 11 i l'article 12 del text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

L'apartat 6 de l'article 11 i l'article 12 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 13, apartat primer, hi ha una esmena del Grup Socialista, de modificació. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena a l'article 13, apartat primer, fa referència

a l'emissió de deute públic. Aquí convindria fer una mica de record històric en relació amb aquest tema.

En el debat que va haver-hi sobre el programa d'actuació econòmica, es va aprovar una resolució que deia que la Generalitat de Catalunya impulsaria al màxim possible l'endeutament per la via de l'emissió de deute públic, perquè es considerava que era un dels instruments autònoms que l'Estatut de Catalunya li oferia. Recordo encara alguna intervenció d'algun Grup parlamentari que deia que el deute públic podia estar entorn de 20.000, podia estar, segons els nostres càlculs, l'any 81, entorn dels 26.000 milions de pessetes, per a ser congruents amb les disposicions de la LOFCA. No cal dir que d'instruments de política econòmica, en tenim molt pocs, que els instruments de política econòmica fonamentals passen per la possibilitat d'un major endeutament per la via del deute públic, i passen, evidentment, per la possibilitat d'una utilització determinada de les potencialitats que tenim en relació amb les institucions financeres. Aquests són els dos elements que constituïrien una política econòmica autònoma; cap dels dos elements no s'ha desenvolupat a nivell del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En demanar nosaltres 20.000 milions, el que estem demanant és que aquest Pressupost s'incrementi en 11.000 milions de pessetes més d'inversió, i nosaltres canalitzàvem aquesta quantitat addicional en el Fons d'Ocupació per a la Inversió, és a dir, demanàvem que hi hagués un esforç en aquesta línia. Hem sentit molta argumentació, hi ha hagut Grups parlamentaris que han dit que està ja molt bé amb 10.000 milions quan l'any passat deien que es podia fer 20.000 milions; hi ha hagut Grups parlamentaris que opinaven que tot al contrari, que el que calia era una política de no endeutament, i si hi havia unes majors valoracions, que no hi hagués emissió de deute públic, com fou el cas d'Esquerra Republicana, si reproduïxo bé l'esquema, és a dir, que per a Esquerra Republicana hi hauria un pressupost més petit, per a Centristes està molt bé i per a Convergència i Unió està molt bé el Pressupost com està.

Aquí hi ha un tema que a nosaltres ens preocupa. Com va fer la política d'emissió de deute públic la Generalitat de Catalunya? Es va fer una política d'emissió de deute públic retardada; a final del 1981 es feia l'emissió de política de deute públic. Recordaré que en el discurs d'investidura del President Jordi Pujol, quan Joan Reventós li va dir que un dels instruments fonamentals era una emissió urgent de deute públic, ens va voler ridiculitzar dient que no teníem capacitat suficient, que no era el moment i que no era oportú. Aquest debat es desenvolupava a la primavera del 1980; la primera emissió de deute públic es fa a final del 1981. La lògica del Grup Socialista era que calia una inversió d'impacte, una inversió que permetés que el sorgiment de l'autonomia venia realment amb un salt qualitatiu pel que feia a la política d'inversions.

Què ha passat amb la política de deute públic? La política de deute públic ha estat garantida per les institucions financeres, i les institucions financeres lògicament han cobrat la seva prima per garantir aquesta emissió, i el percentatge que s'ha quedat el públic d'aquesta emissió de deute públic ha estat molt baix, molt baix; un 46% se l'ha quedat el públic. I jo vaig dir a Comissió molt clarament que el que no es pot fer, de cap manera, es polititzar, encara que sigui amb política d'imatge, l'emissió de deute públic. El que és important, quan la Generalitat fa un

esforç d'inversió de deute públic, és remarcar els criteris de seguretat, que té els mateixos criteris de seguretat que les emissions de deute públic de l'Estat i que calia remarcar, sobretot, aquest factor i que, evidentment, no es produís la situació que el mateix Conseller d'Economia i Finances feia de Rosa Mateos anunciant l'emissió de deute públic, perquè indubtablement es veia que l'emissió de deute públic podia correspondre a una visió publicitària polititzada. El que és important és que l'emissió de deute públic té les mateixes característiques de garantia i de seguretat que té la de l'Estat. I la nostra pregunta a Comissió és: quant deute públic s'ha col·locat a Catalunya, quant deute públic ha estat col·locat per la Generalitat, quina part, quina part s'ha hagut de quedar el públic i quina part les institucions financeres? Les institucions financeres han hagut de suportar més del 50% d'aquest deute públic, perquè el públic no ha comprat aquest deute públic. Amb una programació amb temps, amb una política molt clara i inequívoca de potenciar tot el que és aquesta necessitat que la població de Catalunya sàpiga que tan desgravable és el deute de l'Estat com el deute públic de la Generalitat. Sabent perfectament que tenim un marge operatiu extraordinari, sabent que el problema de l'atur és el problema prioritari que tenim, sabent que el problema de la inversió pública a Catalunya ens preocupa a tots, uns més que als altres, però ens preocupa a tots, calia fer un sobreesforç, i per la dimensió del Pressupost creiem que els 20.000 milions de pessetes eren perfectament possibles, amb l'experiència de l'any passat, corregint els errors de l'any passat i, evidentment, centrant fonamentalment els objectius de seguretat absoluta en relació amb aquesta emissió de deute públic. És per això que nosaltres demanem aquest increment a 20.000 milions. Tindriem un increment d'11.000 milions més de política d'inversions. Respon a la nostra política de 1980-1981-1982, respon a una política de progrés, perquè aquest és un dels pocs instruments reals que tenim com a institució, la Generalitat de Catalunya, per a fer front a una situació deficient, i respon a les possibilitats que des d'una autonomia més madura, des de la perspectiva nacional de Catalunya tenim en relació amb donar sortida a les necessitats d'inversió per aquesta via, via que no tindran altres comunitats autònomes, i desenvolupar aquesta política, amb la qual cosa, evidentment, incrementariem la inversió pública a Catalunya, i seria, d'una forma o d'una altra, com diners sortits de Catalunya es canalitzessin a nivell interior de Catalunya.

Tot aquell conjunt d'interrogants que he plantejat no va ser contestat, no va voler ser contestat, no se'ns va dir el deute públic subscrit a nivell de Catalunya, les comparacions entre el que es queden les institucions financeres i el públic, perquè no es modifica la lògica d'aquesta política, tot això no ens ha estat contestat, i ho lamentem profundament, perquè en política es pot, d'una forma o d'una altra, i és legítim fer-ho, fer polítiques d'imatge, però en els temes del deute públic del que es tracta és que es faci la inversió màxima, la inversió màxima possible, al servei, en aquest cas, de tota la població de Catalunya, i creiem que quan nosaltres demanem 20.000 milions són perfectament assumibles, des d'una perspectiva de seriositat i des d'un Govern que ho pot oferir al poble de Catalunya, i des d'un Parlament que pot avalar aquesta política suggerida des del Govern.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors

Diputats. El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*): Senyor President, jo voldria demanar de fer el torn en contra després de la defensa de l'esmena següent, que és de naturalesa molt similar.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, hi ha l'altra esmena a aquest mateix apartat primer de l'article 13, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, de modificació. El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Jo no voldria repetir molts dels brillants arguments que ja ha donat el Diputat senyor Armet, que el nostre Grup comparteix, i, per tant, telegràficament només diríem que la timidesa en la política del deute públic creiem que respon també a la timidesa en una política d'inversions i que respon també a una timidíssima política de lluita contra l'atur.

Quan el manà de les valoracions resulta que ens dona 1.500 milions més de pessetes, i això amb tota la nostra imaginació col·lectiva perquè en aquest cas va fer que encara reduíssim en 1.000 milions de pessetes l'emissió de deute públic, que jo crec que és un mal símptoma. Crec que aquest, com deia molt bé el senyor Armet, és el símptoma de la timidesa amb què s'aborden aquestes qüestions pel Consell Executiu. Nosaltres demanàvem un augment més modest. Demanàvem un augment de 4.000 milions de pessetes, que ens semblava que suposaven ja un esforç dintre d'aquestes dificultats de col·locació del deute públic, suposava ja un esforç almenys una mica superior al que feia el Consell Executiu, i pensàvem que aquesta és una xifra que demanariem que es passés a votació perquè creiem que seria necessari.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà té la paraula per al torn en contra a les dues esmenes.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema de l'emissió de deute públic i de la seva quantia té, evidentment, dues vessants.

Per un cantó hi ha una vessant tècnica, i aquest matí, en parlar de l'estructura de finançament del Pressupost, n'he parlat. En aquest sentit, l'emissió de deute públic té la missió de completar, de completar el quadre de finançament, i per tant, de fet, actua com a variable de quadrament del Pressupost. Llavors, en aquest sentit no tindria sentit, i valgui la redundància, acceptar augments d'emissió de deute públic sense que hi hagi les corresponents partides en l'estat de despeses. En aquest sentit, els dos Grups esmenants són congruents; no puc pas dir que no ho siguin, perquè tant el Grup Socialista com el Grup comunista proposaven unes destinacions determinades en aquests augments de deute públic. Destinacions que per altra banda van ser rebutjades en el debat de Comissió. Per tant, queda una mica sense sentit l'augment que proposen.

Però, a part d'aquestes consideracions de caire tècnic, hi ha altres consideracions que són de caire més polític. Llavors, resulta que l'argumentació del senyor Armet no l'acabo d'entendre. Ens diu «de l'emissió de deute públic de 10.000 milions, l'any passat se'n va col·locar al públic un 46%». I llavors ell fa un judici de valor i diu «i això és molt poc». Aleshores proposa que fem una emissió de deute públic de 20.000 milions. A fi i efecte de què? A fi i efecte que es pugui dir que es col·loca només el 23%?

Hi ha una altra consideració, i és que una bona política fi-

nancera, una sana política financera, no exigeix arribar als límits. Ja ho sabem tots que la LOFCA permet uns límits d'endeutament clarament per damunt de l'endeutament que s'ha proposat. Però els límits no s'han d'assolir obligatòriament, els límits estan posats no per a arribar-hi, els límits estan posats per a no sobrepassar-los. I a nosaltres ens ha semblat que un endeutament com el que es proposava inicialment en el Pressupost era prudent, era assumible, i si hi havia un excés de valoracions tal com després s'ha produït, podria redundar, almenys parcialment, en disminució d'aquesta emissió de deute, i per tant en disminució dels compromisos futurs de la Generalitat per endeutament. Ha resultat que finalment una part molt important de les valoracions addicionals, es proposa dedicar-la a un pla d'equipaments socials en el qual es destinen 7.000 milions de pessetes.

Recordo que, en la intervenció que va fer l'Honorable Conseller a la sessió informativa sobre el tema de valoracions, va dir que una part substancial de les possibles majors valoracions es dedicaria a inversió. Bé, és el que s'està fent, és el que s'està proposant. Llavors, el que passa és que hi ha hagut una altra part sumant l'excés de valoracions i les economies que s'han produït en el debat en Comissió que ha permès una modesta rebaixa en l'endeutament previst, que passa de 10.000 milions a 8.965 milions. Ens sembla que això simplement, senyores i senyors Diputats, és prudència financera molt aconsellable, i per tant ens oposem, com he anunciat en començar, a les dues esmenes que s'han defensat anteriorment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votació aquestes esmenes. Primerament la més allunyada del text del Dictamen, és a dir l'esmena del Grup Socialista.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena del Grup Socialista ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen. Suposo que separadament l'apartat primer de l'apartat segon (*Pausa.*)

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'apartat primer de l'article 13 que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat primer de l'article 13 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Passem ara a votar l'apartat segon d'aquest mateix article, al qual no hi havia esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord

que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat segon de l'article 13 ha estat aprovat, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Ara hi ha una esmena d'addició, l'esmena número 39 del Grup Socialista, que proposa afegir al Dictamen un nou article que en la numeració anterior, que ara hauria de ser modificada, portaria el número 13 bis.

Per a defensar aquesta esmena té la paraula el Diputat senyor Lluís García Sáez.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, l'esmena número 13 bis del Dictamen de la Comissió és una esmena d'addició que té per objectiu donar compliment a una de les diverses i múltiples resolucions aprovades en gran part per majoria d'aquesta Cambra, en aquest cas, recordar que va ser proposada pel Grup de Convergència i Unió, pel Grup que dona suport al Consell Executiu, de creació d'un Fons per al Foment de l'Ocupació a Catalunya.

Abans d'entrar en el contingut i el perquè d'aquest Fons per al Foment de l'Ocupació, sí que crec absolutament necessari intentar descriure quina ha estat la filosofia amb la qual el Consell Executiu ens ha entretingut —entre cometes—, al Parlament, en relació amb la seva política d'ocupació. Una filosofia que al llarg de dos anys de vigència d'aquesta Cambra ha passat per una multitud de plans, de plans, de plans que no s'han implementat, que no s'han complert, i que tenien al seu substrat fonamental l'interès del Consell Executiu per la determinació d'una filosofia que era la de la concertació social com a instrument fonamental per a enfrontar-se a la lluita contra l'atur, és a dir, també a la reconstrucció nacional de Catalunya.

Aquesta filosofia, doncs, de la concertació es veu contradita en les seves declaracions i en els seus fets polítics. Per què es veu contradita pels seus fets polítics?

Avui escoltàvem un il·lustre Diputat del Grup de Convergència i Unió que s'ha oblidat, sembla ser de l'article 129.2 de la Constitució, que diu que els poders públics promouran eficaçment les diverses formes de participació en l'empresa. I ens ve a dir que la participació de les centrals sindicals, instruments fonamentals també en un sistema democràtic, senyor Vallvé, la participació de les centrals sindicals en el procés de reconversió industrial ve a modificar l'economia lliure de mercat. Doncs, bé, la Constitució diu que els poders públics promouran la participació dels treballadors en les empreses.

Aquesta filosofia que, per exemple, no deixa participar les centrals sindicals en el Consell de Reconversió Industrial —no es crea—, aquesta filosofia té avui, per exemple, també, en alguna votació, que el Grup de Convergència i Unió, doncs, no dona suport a això que tothom ha estat defensant a nivell de declaracions i que només els treballadors, a nivells concrets, de pèrdua de poder adquisitiu, de responsabilitat social davant la crisi econòmica, allò que es diu l'Acord Nacional d'Ocupació, doncs, el Grup que dona suport al Consell Executiu no ha possibilitat el seu compliment en un paràgraf per a nosaltres fonamental. Fonamental perquè introduïa un criteri bàsic, un criteri de lluita sindical, de lluita dels funcionaris, senyors membres del Govern, fonamental en la seva reivindicació de negociació de les seves condicions salarials, això que nosaltres hem estat dient constantment que ens volem homologar als

països occidentals.

Doncs bé, aquesta filosofia ara sembla que el seu instrument fonamental està en un instrument, en aquest cas, un famós pla, diferent, diferenciat dels que fins ara s'havien portat, el pla de lluita contra l'atur, mitjançant la creació de diverses cooperatives de treballadors associats que donaran treball a un nombre indeterminat, sembla que cent, sembla que tres-cents treballadors, ara aquest famós pla dels boscos a Catalunya.

Seria curiós agafar el *Diari de Sessions* i veure com el senyor Conseller de Treball responia a una pregunta del Grup Socialista referent a què és el que pensava el Consell Executiu en relació amb l'aprofitament de tots els recursos, tots els recursos, per exemple del Fons Nacional de Protecció al Treball, que donen unes subvencions per a la constitució d'empreses cooperatives. Què ens deia el senyor Conseller de Treball? Que les empreses cooperatives no entraven dintre de l'esperit de les cooperatives, i que el procés de formació d'empreses cooperatives, de treball associat, era un procés massa complicat, que s'havia d'iniciar un procés d'educació a través del Consell de Cooperació, etc. És a dir, que no fa gaires mesos la lluita contra l'atur no passava també com un instrument important per la creació del foment de l'empresa cooperativa, a través de la cooperativa de treball associat, sinó que passava per un procés d'educació als treballadors, perquè evidentment els treballadors, una empresa cooperativa, el seu esperit, no funcionava si no era amb un procés d'educació molt important.

Doncs bé, ara resulta que el tema fonamental passa per la lluita contra l'atur, per un Pla que donarà ocupació, com a molt —sembla, segons aquestes últimes declaracions—, a tres-cents treballadors.

Bé, ens diu que, efectivament, el Grup Socialista, la seva obligació des de diversos mitjans de comunicació, els grups de l'oposició és d'oposar-se, és doncs, efectivament, dir que el Consell Executiu no té política de lluita contra l'atur. El Consell Executiu des del nostre punt de vista, evidentment, ha de fer el que s'està fent al conjunt dels països europeus.

Mirin, als països europeus estan utilitzant una fórmula molt simple que és coordinar els esforços de tot el Consell Executiu per a fer una única política contra l'atur. No una política marginal, no una política dissenyada en allò que es diu l'Administració laboral, en allò que es diu la Conselleria de Treball. És a dir, intentar reequilibrar demanda de llocs de treball amb l'oferta de llocs de treball. Això no és la política d'ocupació. Això no és cap política d'ocupació. Això és un apartat d'una política d'ocupació. Avui, per exemple, a França, com un exemple molt concret, han constituït un comitè interdepartamental que coordina els esforços de la Conselleria de Sanitat, de la Conselleria d'Obres Públiques, de la Conselleria d'Ensenyament, de la Conselleria d'Economia, de la Conselleria de Treball, i és l'instrument que fa aquesta política unitària, coherent, definida per objectius de màxima ocupació; és una política integradora, una política unitària. Jo diré que falten instruments bàsics, falta que tinguem la gestió de l'Institut Nacional d'Ocupació, falta que tinguem competències en matèria de formació professional no reglada, manquen un conjunt d'instruments també fonamentals per a poder fer una política d'ocupació a Catalunya. I aquests instruments manquen, malgrat que, és clar, el Parlament, repetidament, reiteradament, ha donat directrius, ha donat prioritats al Consell Executiu als efectes

que la transferència d'aquest instrument, en funció de la greu situació de crisi, pugui ser assolida amb una urgència estricta.

Doncs bé, tot això no s'ha fet. Es fa una política, que nosaltres hem anomenat una política d'aparador, una política de projecció pública, una política que, si més no, intenta o està aconseguint confondre l'opinió pública amb un conjunt d'afirmacions que a la pràctica del *Butlletí Oficial de la Generalitat* i a la pràctica de les votacions en aquest Parlament és una política que dissocia, és una política fracturada, és una política que no es correspon amb la realitat. Aquest és el fonament d'aquest Fons per al Foment de l'Ocupació. En primer lloc, donar compliment a una resolució del Parlament, que va proposar el Grup de Convergència i Unió; segon lloc, quant al finançament, un altre dels parany amb què ens trobem quant al finançament. Últimament, sembla que el Consell Executiu —algun dels seus portaveus qualificats— diu que, evidentment, els recursos no són suficients per a —des de Catalunya, en funció de la manca de competències que tenim, perquè no tenim política d'aranzels, perquè no tenim política de rendes, perquè no tenim una sèrie de competències— enfrontar-se d'una manera decidida amb la lluita contra l'atur.

Doncs bé, el segon apartat de la nostra esmena d'addició ve a definir que, efectivament, hi ha competències; hi ha recursos suficients perquè, d'una manera decidida, integrada i unitària, es pugui abordar una política de lluita contra l'atur, des de la perspectiva que hi ha prou finançament per a fer front a aquest problema, per a enfrontar-se decididament i col·lectivament a aquest problema.

El tercer apartat. Nosaltres considerem que un dels requisits, també fonamentals, avui, de la lluita contra l'atur passa per la participació de les centrals sindicals, per la participació dels protagonistes socials d'aquesta lluita contra l'atur. No es pot parlar de concertació, no es pot dir només: «volem una política de concertació»; s'ha de practicar aquesta política de concertació, i, si vostès la volen, han de fer gestos polítics, dient a les centrals sindicals, per exemple: «senyors de les centrals sindicals, senyors representants dels treballadors, aquesta és la política pressupostària del Consell Executiu», perquè vostès tenen un instrument —no se n'oblidin mai— fonamental, creat i històric, com és el Consell de Treball, que estan utilitzant malament. I el Consell de Treball no és el Consell del senyor Rigol, és el Consell del Consell Executiu, que pot utilitzar, per a saber el parer de les forces socials, per a saber l'opinió de les centrals sindicals, i vostès no estan utilitzant el Consell de Treball. Vostès haurien d'haver fet aquest gest, en lloc de votar en contra d'aquesta participació, i dir als membres representants de les centrals sindicals, a UGT i a Comissions Obreres, a la patronal, quina és la política que pensen fer en matèria d'inversions, per exemple, perquè les centrals sindicals puguin dir que aquesta política, realment, va orientada a la lluita contra l'atur o aquesta política no és del tot corrent, no és una política que tingui com a objectiu prioritari, precisament, aquesta lluita contra l'atur. És per això que nosaltres, aquest Fons, en definitiva, el volem, perquè és un Fons que des de la nostra perspectiva té aquest caràcter unitari, aquest caràcter de coordinació, aquest caràcter d'integració de tota la política que pot fer avui el Consell Executiu, perquè preveu la participació de les centrals sindicals en la definició d'aquesta política d'inversió, perquè posa fi, d'una vegada,

des del nostre punt de vista, a aquesta situació d'indefinició, de confusió en què s'ha situat, segurament, el Consell Executiu en la lògica que la problemàtica de l'atur és una problemàtica que només ha d'abordar un Departament; la resta del Departament ha d'anar fent la seva política, sense tenir en compte el que demanin les forces socials i la situació real del país, de greu problemàtica d'atur.

Finalment —acabaré de seguida, senyor President—, nosaltres, en l'apartat cinquè, diem que el Consell Executiu presenti al Parlament, en el termini de trenta dies, un projecte de llei de regulació del Fons per al Foment de l'Ocupació a Catalunya. En síntesi, nosaltres considerem que aquest Parlament ha definit, al llarg d'aquests dos anys d'actuació, tot un conjunt de mesures coherents, tot un conjunt de mesures d'intencions, tot un conjunt d'orientacions, que el Consell Executiu no està complint. Ho diem amb tota serenitat, però també amb tota contundència: no les està complint. Avui, el meu company del Grup parlamentari ha fet un breu resum d'incompliments, d'incompliments manifestos —tant se val com vostè li'n digui. Són incompliments manifestos, manifestos per tal com el Consell Executiu no ens ha presentat, a aquest Parlament, aquest conjunt de resolucions. I això considerem que és greu, perquè sembla que el poble de Catalunya podria tenir la sensació, amb aquestes declaracions, que només és el Consell Executiu —o el Consell Executiu amb els seus mecanismes— el que està lluitant contra l'atur. Nosaltres diem que el Parlament ha definit les grans orientacions d'aquesta lluita contra l'atur, i les ha definit en el seu contingut i en les seves propostes, i el Consell Executiu, fins aquest moment, la gran majoria, les ha incomplert. I saben les senyores i els senyors Diputats que estan cada dia a la Comissió de Política Social que aquestes resolucions, en matèria de lluita contra l'atur, estan incomplertes constantment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet, segurament, d'aquí a una estoneta ens podrà tornar a acusar de debat surrealista, perquè, és clar, resulta que, en la intervenció que ens acaba de fer l'il·lustre Diputat senyor García, no s'ha referit, pràcticament, al text de l'esmena de què es tractava. Jo m'hi referiré; però, abans de referir-m'hi, vull fer unes quantes consideracions sobre el tema de la lluita contra l'atur, i no diré res de nou perquè, el tema, substancialment, l'hem tocat en el debat de totalitat d'aquest matí.

L'Honorable Conseller d'Economia i Finances ha explicat els efectes sobre l'atur, els efectes sobre l'ocupació que eren previsibles com a conseqüència de l'activitat inversora del pressupost que es preveu i que ha presentat el Consell Executiu. També s'ha parlat aquesta tarda, a primera hora de la tarda, d'unes actuacions que van directament a l'estímul de l'empresa privada, a l'estímul i a la potenciació de la iniciativa privada i de l'activitat privada, i ens sembla, a nosaltres, que aquestes dues maneres equilibrades són la lluita més eficaç contra l'atur, perquè són les que ataquen el mal a la seva arrel.

El senyor García ens ha posat, com a exemple, unes determinades mesures preses en el país veí, però s'ha descuidat de dir-nos que les estadístiques demostren que l'atur, en el país

veí, continua augmentant malgrat les mesures que ells ens ha explicat. A part d'aquestes actuacions, que a nosaltres ens semblen coherents amb el nostre plantejament i que de cap manera no signifiquen que no hi hagi preocupació per la lluita contra l'atur, sinó molt al contrari... L'únic que signifiquen és que el nostre enfocament de la lluita contra l'atur és simplement diferent del que faria, segurament, el Grup Socialista si tingués la responsabilitat de govern. A aquestes mesures cal afegir aquest pla de 2.000 milions de pessetes a transferències de capital a ens territorials, previstes en el Departament de Treball, i s'ha qualificat, em sembla que alegrement, un altre pla, etc. No, no són 2.000 milions de pessetes a transferències de capital a ens territorials. Així és tal com apareixen en el document pressupostari.

Però ara ja em referiré a l'esmena. És clar, resulta que aquesta esmena preveu, en el seu punt c), una part important, que se suposa que és important, de finançament d'aquest pla, que són 10.000 milions de pessetes, que acaben de decaure, acaben de decaure perquè, a l'esmena anterior, no s'ha acordat l'ampliació de l'emissió de deute. A part d'això, cal dir —em sembla que és absolutament imprescindible dir-ho— que alguns dels aspectes de l'esmena que es proposa, si s'aproves, tindrien clarament uns efectes contraris als que ens ha explicat el senyor García, perquè paralitzarien l'activitat inversora del Consell Executiu durant un període de mesos important. Aquesta paràlisi és evident. És a dir, a l'apartat 5, per exemple, quan es remet, és a dir, «el Consell Executiu presentarà al Parlament en el termini de trenta dies un projecte de llei de regulació del Fons del Foment de l'Ocupació», i en el punt 2, apartat a), «se situen totes les activitats inversores dins de l'àmbit d'aquest Fons que s'hauria de regular per llei posterior», vol dir, donades les dates amb què ens estem movent, que no es podria iniciar cap inversió fins el mes de setembre, amb molta sort. Això és absolutament incongruent, és absolutament contrari als efectes que l'esmena pretén, o que l'il·lustre Diputat senyor García ens pretenia dir que es produïrien si s'aprova la seva esmena.

D'altra banda, hi ha coses absolutament surrealistes, com, per exemple, que, almenys en els textos inicials que es van presentar a la Comissió, una part important del finançament que anava destinat a aquesta famosa Secció 19, que és la font de finançament que es contempla en el punt 2, apartat b), provenia de traspassos, de transferències de partides d'aquelles que són intocables, d'aquelles que són, per exemple, despeses de farmàcia dels serveis de l'INSALUD. De manera que ens proposava, en les esmenes originals, el Grup Socialista, un finançament que, entre altres coses, era impossible.

Bé, totes aquestes consideracions em sembla que fan absolutament clar que aquesta esmena s'ha de rebutjar, però jo voldria fer una consideració final. En l'esquema d'esmenes del PSC —i aquesta pot ser que sigui la culminació, aquesta esmena que estem discutint—, de fet, s'entreu una pretensió, que consisteix a dividir, simplificar el pressupost en dos grans grups: d'un cantó, això que en diuen Fons del Foment de l'Ocupació, i, de l'altre cantó, els temes relatius als mitjans de personal i materials per a excutar-lo, evidentment, paralitzant l'activitat inversora fins que, després, una llei posterior regulés, etc. Bé, és clar, això és impossible. Això és impossible perquè, a part que el tema de l'atur és un teló de fons que defi-

neix tot l'ambient, tot l'àmbit en el qual el Consell Executiu planeja la seva activitat inversora i el seu estímul a l'activitat privada, evidentment, hi ha altres objectius més immediats dels diferents Departaments del Consell Executiu que han estat exposats també en el debat de totalitat, i, concretament, hi ha objectius claríssims de recuperació de dèficits, també mitjançant aquesta activitat inversora, que té uns efectes laterals importants —tal com ha valorat l'Honorable Conseller— sobre l'atur, però són importants aquestes recuperacions de dèficits, com poden ser les que s'han esmentat en el terreny de la sanitat, de l'ensenyament, d'obres públiques, etc.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres pensem que, clarament, aquesta esmena produiria, si s'aproves, efectes contraris, paralitzaria l'actuació de l'Executiu, i, per tots aquests motius, creiem que és rebutjable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 39, d'addició, del Grup Socialista, que proposa introduir un nou article en el text del Dictamen. Passem a votació el text publicat, excepte l'apartat c), que ha quedat decaigut, d'acord amb la votació de l'article 13 anteriorment.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena d'addició ha quedat rebutjada per 43 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Als articles 14 i 15 del Dictamen no hi ha cap esmena mantinguda, de manera que proposo a les senyores i als senyors Diputats de votar-los tots dos conjuntament. Articles 14 i 15.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 14 i 15 del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 16. *(El senyor Hortalà demana per parlar.)* Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Per una qüestió d'ordre. Aquest article 16 entenem que és inclòs dins les matèries tractades en un escrit que aquest matí hem presentat a fi i efecte que la Mesa del Parlament s'hi pronunciés. Atès que no hem rebut aquest pronunciament formalment, nosaltres demanem...

El Sr. PRESIDENT: Puc informar el senyor Hortalà que la Mesa s'ha reunit i ha examinat aquest escrit i ha considerat que, sense entrar en el fons de la qüestió, d'un punt de vista estrictament de procediment no estava legitimada per considerar, per prendre l'acord de modificar un dictamen aprovat per una Comissió. *(El Sr. Hortalà demana per parlar.)* Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, bé, jo no vull entrar en aquests temes, però a nosaltres se'ns fa difícil entrar en la discussió de l'articulat, concretament de l'article 16 i els vots particulars que manté si, prèviament —amb tot el respecte—, la Mesa no es pronuncia respecte a les conseqüències d'aquest incompliment reglamentari.

El Sr. PRESIDENT: Incompliment respecte?

El Sr. HORTALÀ: Respecte, senyor President, a l'article 111 del Reglament, punt 1, i que, concretament fa referència que qualsevol increment de despesa ha de comportar una disminució d'igual quantia en alguna partida d'ingressos.

(El senyor Capdevila s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, és que em fa l'efecte que potser seria convenient que el senyor President reproduís les seves paraules perquè el senyor portaveu d'Esquerra Republicana em fa l'efecte que no les ha enteses. Fa referència, doncs, a un escrit presentat —cosa que jo ignoro a quin escrit es refereix— però que el senyor President ha dit, en nom de la Mesa, que ha estudiat aquest escrit i no ha estat admès. S'ha considerat no legitimada per a entrar en el fons d'aquest tema. Crec que ha dit això el senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, no per a entrar en el fons, és a dir, s'ha considerat no legitimada per a declarar nul el dictamen de la Comissió, però ara el senyor Hortalà planteja una altra cosa, i jo crec que aquesta qüestió ha de ser debatuda per la Mesa, de manera que suspensem la sessió —espero que la Mesa ho podrà resoldre ràpidament— fins a les vuit.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Senyor President, és claríssim que he entès, en tota la seva extensió, les paraules del senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Bé, és igual, aquesta és una qüestió... *(Rialles.)*

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: ...i respectant, com he dit, la decisió de la Mesa, nosaltres el que ara demanem per poder decidir amb pulcritud, rigor i racionalitat sobre aquest tema, el que demanem és que la Mesa es pronunciï sobre les conseqüències del que nosaltres considerem que és un incompliment reglamentari.

Moltes gràcies.

(El senyor Capdevila demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila...

El Sr. CAPDEVILA: No, és que em fa l'efecte, senyor President, que donem voltes sobre una qüestió que em fa tota la impressió que la Mesa l'ha resolt...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. CAPDEVILA: Jo entenc —perdoni, senyor President—, entenc que el senyor Hortalà està fent ús del que hi ha establert a l'article 65 del Reglament, quan demana que qualsevol Diputat pot demanar l'aplicació d'aquest Reglament, citant l'article que s'entén vulnerat. Entenc jo que s'està referint —el Reglament, evidentment— a normes de procediment, a normes del Reglament que regulen el procediment dintre el Ple, en aquests moments. Si això és així, s'ha de citar quin article s'està vulnerant, reglamentàriament parlant. Si el que es pretén és, a través d'una qüestió d'ordre, reproduir una qüestió de fons ja plantejada davant la Mesa, i resolta per la Mesa, entenc que la qüestió presentada pel senyor Hortalà és fora de lloc.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila, la Mesa no ha entrat sobre la qüestió de fons. Ha entrat, simplement, sobre les primeres paraules de l'escrit presentat pel Grup d'Esquerra Republicana i és sobre aquestes primeres paraules que s'han pronunciat, considerant-se no legítimat. Però sobre la qüestió de

fons d'incompliment del Reglament, en aquesta qüestió no ha entrat. És possible que la conclusió de la Mesa pugui ésser la mateixa, no ho sé, però, en tot cas, jo crec que la Mesa ha de reunir-se i ha de pronunciar-se, de manera que se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i quatre minuts de vuit del vespre. La sessió es reprèn a un quart i cinc de nou.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. La Mesa del Parlament considera que l'admissió a tràmit per la Comissió d'Economia i Finances de l'esmena que ha donat lloc a la qüestió d'ordre plantejada pel Diputat senyor Hortalà va ser feta en desacord amb l'article 111, apartat 1, del Reglament. No obstant això, aquest fet no comporta la nul·litat del Dictamen aprovat per la Comissió, i per tant el Dictamen és vàlid i la seva discussió pot continuar. *(El Sr. Hortalà demana la paraula.)* Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(De l'escó estant)*: Senyor President, escoltades aquestes paraules, i com a Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, entenent que la Mesa constata que hi ha hagut incompliment reglamentari, ens donem per assabentats i satisfets, tot assenyalant que recollim aquesta decisió pel que pugui tenir de valor a efectes d'invocar el precedent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, continuem doncs amb l'article 16. *(El Sr. Martín i Toval s'aixeca per parlar.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Quin article, senyor Martín, quin article?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'article..., quatre articles, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Quatre articles!

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'article 26.2 del Reglament...

El Sr. PRESIDENT: Impossible...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...l'article 96.4, del Reglament...

El Sr. PRESIDENT: ...96.4...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...els articles 98 i següents del Reglament, i els articles 110 i següents del Reglament, més el 97 de propina, senyor President. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Tiri endavant, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Gràcies, senyor President. La qüestió a plantejar és la següent, senyor President. Al meu entendre, i com que s'ha invocat aquesta adhesió de la Mesa, aquest Grup no hauria parlat si no s'hagués fet la intervenció d'Esquerra Republicana com un possible precedent. És assenyalat en funció de quin criteri la Mesa resol deixar sense virtualitat, o en tot cas impugnar de fet, una decisió feta per una Mesa de Comissió que d'acord, al nostre entendre, amb l'article 96.4, que es remet al 26 en el seu conjunt, és en el debat de Comissió plenament sobirana, i no existeix cap mena de possibilitat de recurs d'alçada que permeti que la Mesa pugui decidir sobre l'actuació reglamentària, la Mesa del Parlament, sobre l'actuació reglamentària d'una Mesa de Comissió, perquè com que s'ha esgrimit el possible precedent, allò significaria, al meu entendre, que el precedent, si consta en acta, pot significar que una decisió de Mesa de Comissió no impugnada al seu moment a Comissió, d'acord amb el que preveu l'article 26.2, al qual es remet sens dubte el 96.4, podria comportar que sempre tots els Grups parlamentaris, un

cop acabat el debat a Comissió i fet un dictamen, restarien a l'albir que la Mesa del Parlament pogués intervenir per corregir actuacions reglamentàries de Mesa de Comissió, un cop acabat el debat a Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, em sembla que la seva interpretació no és exacta perquè crec que el que ha volgut dir el senyor Hortalà és que el precedent d'haver-se aprovat el Dictamen d'aquesta forma no pugui ser invocat per significar que l'article 111.1 permetria esmenes d'aquest tipus.

Això de banda, li diré, senyor Martín, i crec que amb això podem deixar la qüestió per closa, que l'article 26.2 al qual vostè s'ha referit no fixa absolutament cap mena de termini per poder un Grup parlamentari discrepar d'una decisió adoptada per la Mesa i demanar-ne la reconsideració. De manera que en aquestes condicions la Mesa ha apreciat que, d'acord amb el conjunt del Reglament, realment era admissible considerar la qüestió. En canvi, ha considerat que el que no podia decidir la Mesa era dir que el Dictamen era nul, per tant el Dictamen és vàlid, aquesta és la conclusió de la Mesa, encara que hagi estat establert a partir de l'admissibilitat d'una esmena en contradicció amb el Reglament. *(Pausa.)* No, jo em penso senyor Martín que la qüestió està resolta. Sí, un aclariment, digui'm, digui'm.

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Qüestió d'ordre també, i citant els mateixos articles d'abans, senyor President.

L'apartat segon de l'article 26, al nostre entendre, senyor President, si bé com diu el senyor President li donem tota la raó, no estableix un termini específic per a aquest recurs, es refereix que un Grup parlamentari pot impugnar davant la Mesa una decisió d'aquesta Mesa, la Mesa del Parlament. Però aquí el que s'ha impugnat és una decisió d'una Mesa de Comissió, i la Mesa de Comissió, diu l'article 96.4, «té en el debat de Comissió les mateixes funcions que té la Mesa del Parlament». Com a conseqüència té les de decidir i les de resoldre les possibles impugnacions enfront de les seves decisions, 26.1 i 26.2. Però el que no hi ha establert en el Reglament és un recurs d'alçada d'una decisió d'una Comissió a la Mesa del Parlament, perquè la Mesa decideix revocant o confirmant resolucions de Mesa de Comissió. Per tant, el que nosaltres demanem que consti en acta, senyor President, és que acceptant plenament la declaració que fa la Mesa, quedi constància que la que té eficàcia jurídica és la part de l'incís final, el Dictamen és vàlid, i que la primera part és una decisió feta sense suport reglamentari, perquè la Mesa no pot decidir sobre una qüestió ja decidida per la Mesa de Comissió que ja era sobirana. *(El Sr. Hortalà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. HORTALÀ: En total desacord amb el que diu el senyor Martín Toval, justament invocant el punt cinquè de l'article 26 on corresponen a la Mesa les funcions següents: «Cinquè: decidir la tramitació de tots els escrits i documents d'indole parlamentària, d'acord amb les normes establertes en el Reglament». Nosaltres entenem que realment el que hem enviat a la consideració de la Mesa és un escrit d'indole parlamentaria i que afecta, evidentment, el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Les opinions dels diferents Grups constaran en l'acta de la reunió, i, evidentment, en el *Diari de Sessions*. Ara, la decisió de la Mesa ha estat presa per unanimitat i, per tant, tot el que s'hagi pogut dir aquí no modifica aquesta decisió. *(El Sr. Capdevila s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, és que em fa l'efecte que potser seria convenient que el senyor President reproduís les seves paraules perquè el senyor portaveu d'Esquerra Republicana em fa l'efecte que no les ha enteses. Fa referència, doncs, a un escrit presentat —cosa que jo ignoro a quin escrit es refereix— però que el senyor President ha dit, en nom de la Mesa, que ha estudiat aquest escrit i no ha estat admès. S'ha considerat no legitimada per a entrar en el fons d'aquest tema. Crec que ha dit això el senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, no per a entrar en el fons, és a dir, s'ha considerat no legitimada per a declarar nul el dictamen de la Comissió, però ara el senyor Hortalà planteja una altra cosa, i jo crec que aquesta qüestió ha de ser debatuda per la Mesa, de manera que suspensem la sessió —espero que la Mesa ho podrà resoldre ràpidament— fins a les vuit.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Senyor President, és claríssim que he entès, en tota la seva extensió, les paraules del senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Bé, és igual, aquesta és una qüestió... *(Rialles.)*

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: ...i respectant, com he dit, la decisió de la Mesa, nosaltres el que ara demanem per poder decidir amb pulcritud, rigor i racionalitat sobre aquest tema, el que demanem és que la Mesa es pronunciï sobre les conseqüències del que nosaltres considerem que és un incompliment reglamentari.

Moltes gràcies.

(El senyor Capdevila demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila...

El Sr. CAPDEVILA: No, és que em fa l'efecte, senyor President, que donem voltes sobre una qüestió que em fa tota la impressió que la Mesa l'ha resolt...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. CAPDEVILA: Jo entenc —perdoni, senyor President—, entenc que el senyor Hortalà està fent ús del que hi ha establert a l'article 65 del Reglament, quan demana que qualsevol Diputat pot demanar l'aplicació d'aquest Reglament, citant l'article que s'entén vulnerat. Entenc jo que s'està referint —el Reglament, evidentment— a normes de procediment, a normes del Reglament que regulen el procediment dintre el Ple, en aquests moments. Si això és així, s'ha de citar quin article s'està vulnerant, reglamentàriament parlant. Si el que es pretén és, a través d'una qüestió d'ordre, reproduir una qüestió de fons ja plantejada davant la Mesa, i resolta per la Mesa, entenc que la qüestió presentada pel senyor Hortalà és fora de lloc.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila, la Mesa no ha entrat sobre la qüestió de fons. Ha entrat, simplement, sobre les primeres paraules de l'escrit presentat pel Grup d'Esquerra Republicana i és sobre aquestes primeres paraules que s'han pronunciat, considerant-se no legitimat. Però sobre la qüestió de fons d'incompliment del Reglament, en aquesta qüestió no ha entrat. És possible que la conclusió de la Mesa pugui ésser la mateixa, no ho sé, però, en tot cas, jo crec que la Mesa ha de reunir-se i ha de pronunciar-se, de manera que se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i quatre minuts de vuit del vespre. La sessió es

reprèn a un quart i cinc de nou.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. La Mesa del Parlament considera que l'admissió a tràmit per la Comissió d'Economia i Finances de l'esmena que ha donat lloc a la qüestió d'ordre plantejada pel Diputat senyor Hortalà va ser feta en desacord amb l'article 111, apartat 1, del Reglament. No obstant això, aquest fet no comporta la nul·litat del Dictamen aprovat per la Comissió, i per tant el Dictamen és vàlid i la seva discussió pot continuar. *(El Sr. Hortalà demana la paraula.)* Senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(De l'escó estant)*: Senyor President, escoltades aquestes paraules, i com a Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, entenent que la Mesa constata que hi ha hagut incompliment reglamentari, ens donem per assabentats i satisfets, tot assenyalant que recollim aquesta decisió pel que pugui tenir de valor a efectes d'invocar el precedent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, continuem doncs amb l'article 16. *(El Sr. Martín i Toval s'aixeca per parlar.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Quin article, senyor Martín, quin article?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'article..., quatre articles, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Quatre articles!

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'article 26.2 del Reglament...

El Sr. PRESIDENT: Impossible...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...l'article 96.4, del Reglament...

El Sr. PRESIDENT: ...96,4...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...els articles 98 i següents del Reglament, i els articles 110 i següents del Reglament, més el 97 de propina, senyor President. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Tiri endavant, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Gràcies, senyor President. La qüestió a plantejar és la següent, senyor President. Al meu entendre, i com que s'ha invocat aquesta adhesió de la Mesa, aquest Grup no hauria parlat si no s'hagués fet la intervenció d'Esquerra Republicana com un possible precedent. És assenyalat en funció de quin criteri la Mesa resol deixar sense virtualitat, o en tot cas impugnar de fet, una decisió feta per una Mesa de Comissió que d'acord, al nostre entendre, amb l'article 96.4, que es remet al 26 en el seu conjunt, és en el debat de Comissió plenament sobirana, i no existeix cap mena de possibilitat de recurs d'alçada que permeti que la Mesa pugui decidir sobre l'actuació reglamentària, la Mesa del Parlament, sobre l'actuació reglamentària d'una Mesa de Comissió, perquè com que s'ha esgrimit el possible precedent, allò significaria, al meu entendre, que el precedent, si consta en acta, pot significar que una decisió de Mesa de Comissió no impugnada al seu moment a Comissió, d'acord amb el que preveu l'article 26.2, al qual es remet sens dubte el 96.4, podria comportar que sempre tots els Grups parlamentaris, un cop acabat el debat a Comissió i fet un dictamen, restarien a l'albir que la Mesa del Parlament pogués intervenir per corregir actuacions reglamentàries de Mesa de Comissió, un cop acabat el debat a Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, em sembla que la seva interpretació no és exacta perquè crec que el que ha volgut dir

el senyor Hortalà és que el precedent d'haver-se aprovat el Dictamen d'aquesta forma no pugui ser invocat per significar que l'article 111.1 permetria esmenes d'aquest tipus.

Això de banda, li diré, senyor Martín, i crec que amb això podem deixar la qüestió per closa, que l'article 26.2 al qual vostè s'ha referit no fixa absolutament cap mena de termini per poder un Grup parlamentari discrepar d'una decisió adoptada per la Mesa i demanar-ne la reconsideració. De manera que en aquestes condicions la Mesa ha apreciat que, d'acord amb el conjunt del Reglament, realment era admissible considerar la qüestió. En canvi, ha considerat que el que no podia decidir la Mesa era dir que el Dictamen era nul, per tant el Dictamen és vàlid, aquesta és la conclusió de la Mesa, encara que hagi estat establert a partir de l'admissibilitat d'una esmena en contradicció amb el Reglament. *(Pausa.)* No, jo em penso senyor Martín que la qüestió està resolta. Sí, un aclariment, digui'm, digui'm.

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Qüestió d'ordre també, i citant els mateixos articles d'abans, senyor President.

L'apartat segon de l'article 26, al nostre entendre, senyor President, si bé com diu el senyor President li donem tota la raó, no estableix un termini específic per a aquest recurs, es refereix que un Grup parlamentari pot impugnar davant la Mesa una decisió d'aquesta Mesa, la Mesa del Parlament. Però aquí el que s'ha impugnat és una decisió d'una Mesa de Comissió, i la Mesa de Comissió, diu l'article 96.4, «té en el debat de Comissió les mateixes funcions que té la Mesa del Parlament». Com a conseqüència té les de decidir i les de resoldre les possibles impugnacions enfront de les seves decisions, 26.1 i 26.2. Però el que no hi ha establert en el Reglament és un recurs d'alçada d'una decisió d'una Comissió a la Mesa del Parlament, perquè la Mesa decideix revocant o confirmant resolucions de Mesa de Comissió. Per tant, el que nosaltres demanem que consti en acta, senyor President, és que acceptant plenament la declaració que fa la Mesa, quedi constància que la que té eficàcia jurídica és la part de l'incís final, el Dictamen és vàlid, i que la primera part és una decisió feta sense suport reglamentari, perquè la Mesa no pot decidir sobre una qüestió ja decidida per la Mesa de Comissió que ja era sobirana. *(El Sr. Hortalà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. HORTALÀ: En total desacord amb el que diu el senyor Martín Toval, justament invocant el punt cinquè de l'article 26 on corresponen a la Mesa les funcions següents: «Cinquè: decidir la tramitació de tots els escrits i documents d'indole parlamentària, d'acord amb les normes establertes en el Reglament». Nosaltres entenem que realment el que hem enviat a la consideració de la Mesa és un escrit d'indole parlamentaria i que afecta, evidentment, el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Les opinions dels diferents Grups constaran en l'acta de la reunió, i, evidentment, en el *Diari de Sessions*. Ara, la decisió de la Mesa ha estat presa per unanimitat i, per tant, tot el que s'hagi pogut dir aquí no modifica aquesta decisió. *(El Sr. Capdevila s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CAPDEVILA: Una qüestió d'ordre molt breu. No voldré tant entrar en el fons del tema per no allargar ja aquest debat que comença a ser una mica llarg sobre aquest punt, però sí que voldria dir simplement això: primera, evidentment, no estic d'acord amb la interpretació donada en la primera part d'aquesta Mesa del Parlament; que consti la dis-

conformitat del nostre Grup parlamentari. Estem en presència d'una resolució d'una Comissió que en el supòsit que no hi hagi termini per a poder-la impugnar, l'atribució de la Mesa, segons l'article 26.1, interpretar i suplir que el Reglament en cas de dubte o d'omissió, no per allargar indegudament, sinó que en aquest cas hauria de ser el dubte o ommissió, la llacuna en tot cas, l'aplicació analògica d'altres articles del mateix Reglament. I aleshores sí, d'un dictamen de Comissió hi ha setanta-dues hores només per a formular les esmenes que es volen dir o portar al Ple, o formular els vots particulars, sembla lògic que qualsevol cosa que es vulgui dir respecte a aquell treball de Comissió hi hagi aquest termini també de les setanta-dues hores.

Aquesta seria la tasca de la Mesa interpretada analògicament, perquè té un punt de referència, té un punt claríssim, el Reglament tal com li permet l'article 26. Bé, no vull allargar-me més sobre aquest tema, i com que també sortint al pas de la possible alegació en altres supòsits de precedent, potser el més clar serà que presentem la proposta corresponent per a la modificació o aclariment, si escau, del Reglament del Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Continuem, doncs, amb el debat.

Érem a l'article 16, a l'apartat primer i segon del qual no hi ha cap esmena.

Aleshores, proposo que es passi a votació. Hi ha esmenes als apartats tres i quatre, a l'apartat cinc i a l'apartat sis. Comencem, doncs, amb la primera esmena, que és l'esmena del Grup Socialista, de supressió, millor dit, un vot particular de supressió dels apartats tres i quatre d'aquest article. Per a defensar-los té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una nova lògica parlamentària pel que fa a un article que va introduir una esmena de Centristes en relació amb el Pla d'Equipaments Socials. En el curs d'aquest debat, tant a l'esmena de la totalitat, com a les esmenes a l'articulat que el Grup Socialista ha presentat, ha defensat un principi fonamental: que els fons dirigits a la lluita contra l'atur tinguessin una característica quantitativa important, tant se val quina fos. Hem defensat tot un seguit d'esmenes per intentar que la lluita contra l'atur estigui prioritzada en el programa de Govern d'aquest Consell Executiu. En segon lloc, demanàvem una participació, perquè creïem que la política que calia endegar, a nivell de govern de Catalunya, era una política de concertació; el que calia era la corresponsabilització de parts afectades —centrals sindicals i patronal—, i el que creïem també, en tercer lloc, com a filosofia bàsica, és que aquest Pla, d'acord amb una resolució que aquest Ple del Parlament va aprovar al seu dia, havia de ser objecte d'una llei de foment de l'ocupació per tal de ser congruents amb el Ple del Parlament. Avui hem constatat, i ja ho hem dit en l'esmena a la totalitat, que tot un seguit de resolucions d'aquest Ple del Parlament serveixen per a cobrir la mala consciència davant de la greu crisi econòmica que pateix el nostre país, però no serveix per a condicionar el Consell Executiu. I aquí es dona una anòmala situació, que en cap govern minoritari del món no es dona, que resulta que les resolucions del Ple del Parlament siguin tretes amb unanimitat o quasi amb unanimitat —no solament no vinculen el Consell Executiu, sinó que la política

del Consell Executiu de fets va per un altre rengle i aconseguix les aliances electorals al marge dels acords que el Ple del Parlament havia obtingut. Això és anòmal perquè, òbviament, quan hi ha una debilitat governamental, poc o molt, el fet de seguir les directrius fonamentals del Ple del Parlament semblaria que seria la política, no solament més responsable, sinó que garantiria, fins i tot, una continuïtat. Fins i tot en això som estranys i, si més no, hi ha una política un xic surrealista en el nostre país.

Bé, des d'aquest punt de vista, aquesta esmena —que presentà al seu dia Centristes i que s'aprovà—, que va ser objecte d'una transacció en un moment determinat, tancats en un despatx, novament enfasitza i diu: «S'aprova un Pla d'Equipaments Socials com a instruments de lluita contra l'atur en aquells territoris de Catalunya en què la desocupació de la mà d'obra presenta un índex més alt.» Va ser suggeriment nostre incidir en això, va ser acceptat per tots els Grups. No hi ha mai cap problema quan hi ha una acceptació emfàtica. Mai no hi ha cap problema, perquè ningú no vol, d'una forma o d'una altra, dir que no està lluitant contra l'atur. Després, la política del Govern es concreta en actuacions puntuals, o situa el pobre Conseller de Treball com l'ase dels cops en relació amb el tema de treball, atribuint-li 2.000 milions quan hi ha unes potencialitats de 52.000 milions. Posició, per tant, habilitada, des de la perspectiva de govern, però posició nefasta des de la perspectiva dels interessos que està patint la crisi econòmica.

Després continuem i veiem que en aquests punts es diu que sigui un Pla complementari del que és el Pla d'Obres i Serveis, que va a municipis petits, de menys de 20.000 habitants. Recordaré que, aquí, tothom, també en aquest Parlament, diu: convé fer obres supramunicipals; recordo encara una esmena d'Esquerra Republicana, que deia que convenia que el Pla d'Obres i Serveis tingués un 40% d'obres supramunicipals, i no se n'ha fet cap. Aquí, també consta que es contemplaran especialment actuacions a nivell supramunicipal. Això vol dir una actuació de govern dirigida a aquest nivell de racionalització necessari per a incentivar obres de caràcter supramunicipal, i, en aquest sentit, no faig cap mena d'acusació a qui ha presentat l'esmena; faig una acusació directa al Govern. I vol dir, per tant, que el plantejament que es fa d'aquest Pla d'Equipaments Socials és exactament, o pot ser exactament, per la política dels fets, el mateix que succeí l'any passat amb els 10.000 milions de pessetes. Es diu: «és un pla de lluita contra l'atur». És un pla que, per a determinades situacions —i del senyor Subirà no depenia; depenia que hi hagués un Diputat, i vostè ho sap perfectament, perquè pel vot ponderat guanyaven vostès, tal com era el resultat, encara que hagués estat el Diputat, i no el que ha dit vostè aquest matí; recordi perfectament el tema i siguem sincers amb aquesta mena de situacions—, va permetre de fer la política de fets, és a dir, aquella inversió de 10.000 milions de pessetes. Jo tinc aquí tota la llista, hi havia unes inversions, que no responien a criteris d'atur, que no responien a criteris de territorialitat, responien a projectes que es tenien en els calaixos, i, finalment, veiem tot un conjunt d'esmenes que, lògicament, eren posicions dels Centristes, que es van anar col·locant. Al port de Palamós, ningú no sap ni s'ha assabentat que s'ha posat una inversió; tot el tema de l'hospital de Viella va entrar per aquí, tot un conjunt, diguem-ne, de situacions molt determinades —afavorir un municipi,

en lloc de Gavà i Sant Boi, doncs, fem Bellpuig... És a dir, es van fer aquella mena de retocs que van permetre, finalment, el que es diu encaixar la inversió. I, quant a això, suposo que vostès tindran els mecanismes per a fer-ho, però és llàstima que aquestes coses no es puguin fer amb el control parlamentari necessari, amb la necessària transparència parlamentària i, sobretot, el tema fonamental és la necessària col·laboració amb les parts afectades.

Per tant, nosaltres, en aquest Pla d'Equipaments, hem presentat un vot particular als apartats tercer i quart. El que demanàvem era dos criteris, en aquest Pla d'Equipaments. Un criteri, que era el criteri del control parlamentari. El criteri del control parlamentari no hi és. Aquí hi ha una declaració de principis i «el Consell Executiu farà...», i un cop ho hagi fet «ho presentarà». Aquest és el plantejament de xec en blanc al Consell Executiu. Amb aquest xec en blanc al Consell Executiu i amb les referències recents que tenim del Pla dels 10.000 milions vol dir que, lògicament, és un xec en blanc, barrat —en aquest cas, diguem-ne, pels Centristes—, o condicionat d'una manera o d'una altra, vostès ho deuen saber, i rebrem un document, finalment, al Parlament que dirà: «amb aquests 7.000 milions hem fet això, responenent a aquesta política».

Aquesta és la nostra preocupació. Nosaltres demanàvem el control parlamentari, sobretot perquè aquest Ple del Parlament va aprovar, en un moment determinat, que es presentaria una llei de foment de l'ocupació, i aquí, en aquesta preocupació dels Centristes, està, evidentment, una actuació de foment de l'ocupació, lloable, des del punt de vista dels principis, però fins i tot, en aquest cas, podria ser que confiessim més en una execució —quant a seriositat administrativa— dels Centristes que no pas de Convergència i Unió.

Vull dir també molt clarament que un altre element que ens preocupa a nosaltres —i aquest element ens preocupa, perquè, òbviament, és una resultant de la voluntat d'aquest Ple del Parlament— és que convé fer una política de concertació. Si convé fer una política de concertació, creem les bases quantitatives que permetin fer aquesta política de concertació. ¿Que hem de situar la política de concertació amb els 2.000 milions d'ocupació comunitària, intentant implicar-hi també els ajuntaments i que els sindicats es posin pel mig i que s'entreguin amb aquesta política marginal, des del punt de vista quantitatiu, encara que sigui una política subsectorial important —perquè, si més no, diguem-ne, cobreix una parcel·la de l'1,60% dels treballadors desocupats en aquests moments a Catalunya, però és una política subsectorial important? ¿No convé, realment, que partides importants com, per a nosaltres, serien la concepció global de la inversió o el més important de la inversió puguin servir de base d'una concertació, entenent la concertació com una voluntat del govern de concertar? El fet de no entrar, per tant, tot el que fa referència al control parlamentari, necessari, i el que fa referència a la necessària participació dels afectats —en aquest cas, amb la crisi econòmica—, i la nostra participació no és una participació mediatitzadora, sinó que pot ser escoltada, pot ser un cop presentat el tema, és a dir, es podrien trobar fórmules que no siguin vinculants i que aquest Parlament no es vinculés amb decisions de les parts socials, sinó una voluntat de participació i negociació a partir, diguem-ne, d'unes quantitats que, indubtablement, són destinades novament amb una finalitat d'atur.

És per tot això que nosaltres hem presentat aquestes esmenes i que nosaltres tenim desacords amb aquest article 16, encara que, des del punt de vista de la seva transcripció literària, sembla, novament, que respon a la gran preocupació que tots plegats tenim per l'atur, però aquestes grans preocupacions es concreten en polítiques, es concreten en fets determinats, es concreten en lleis que s'han de presentar a aquest Parlament, es concreten en controls parlamentaris, es concreten en participacions, es concreten, per tant, en una política de govern que tingui entitat.

Nosaltres anunciem que votarem —i retirem aquestes esmenes— abstenció, —anunciem el nostre vot— a tot l'article 16, perquè, malgrat considerar que hi pugui haver alguns apartats que, des del punt de vista literari, siguin positius, amb el que no estem d'acord és amb la inexistència del control parlamentari —la necessitat d'aquest control parlamentari, per tant— i amb la inexistència d'una col·laboració o una corresponsabilització perquè permetés una política de concertació a Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Pedrós té la paraula per al torn en contra. *(Pausa.)* Ah, l'ha retirada? Excusin.

Aleshores, queda el vot particular a l'apartat 5, de supressió d'un incís, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El senyor Subirà té la paraula per a defensar-lo.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Senyor President, molt breument i des de l'escó, perquè és un incís que a nosaltres ens sembla que és redundant, que és innecessari, que no canvia substancialment el sentit. Simplement es tracta d'un incís que diu: «o per variació dels imports acordats per la Comissió Mixta de Valoracions», i resulta que a nosaltres ens sembla que els acords de la Comissió Mixta de Valoracions sobre aquest tema són fermes. El que, com a màxim, podria passar és que el Congrés de Diputats, finalment, aprovés alguna altra cosa diferent, però això tampoc no significaria una modificació de l'acord de la Comissió Mixta, sinó que simplement significaria que una autoritat política superior —en aquest cas, la del Congrés dels Diputats— prendria una resolució diferent.

Per tant, a nosaltres ens sembla que tota la redacció quedaria molt més nítida i molt més clara amb la supressió d'aquest incís. Només això.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, podem passar a votació, primerament, el vot particular del Grup de Convergència i Unió, que proposa suprimir la frase «o per variació dels imports acordats per la Comissió Mixta de Valoracions».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El vot particular ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Aleshores sembla que, pel que ha indicat el senyor Armet en la seva intervenció, no hi hauria inconvenient que el text del Dictamen es votés en la seva totalitat per a l'article 16. Aleshores haig de fer observar que a la darrera ratlla de l'apartat cinquè hi ha una errada tipogràfica, que ha de dir «arti-

cle 13» en lloc d'«article 10» com està imprès.

Bé, aleshores, passem a votar, doncs, la totalitat de l'article 16, tenint en compte, evidentment, el vot particular aprovat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 16 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

(El Sr. Lucchetti s'aixeca per parlar.)

El Sr. LUCCHETTI: Voldriem demanar una breu explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que potser seria preferible ara, donat que ja només falten les disposicions addicionals, transitories i finals, fer una explicació de vot global després de tot l'articulat.

El Sr. LUCCHETTI: És tan breu, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: No, simplement, potser per a resoldre una aparent paradoxa que nosaltres ens hàgim abstingut —i parlo no només per nosaltres, sinó com ha explicat abans el senyor Armet— davant d'un Pla d'Obres d'Equipaments Socials, amb el qual nosaltres estem totalment d'acord. Ens sembla que és només una paradoxa aparent el fet que s'hagin rebutjat sistemàticament les esmenes que socialistes i comunistes hem plantejat per atendre el problema de la lluita contra l'atur i, en canvi, s'hagi aprovat un Pla al qual els criteris es van afegir a última hora per suggeriment de l'esquerra —no de l'Esquerra Republicana, de l'esquerra real del país—, *(rialles)*, en el qual el tema de la participació i el control de les centrals sindicals està menystingut, en el qual aquest Parlament queda de nou oblidat i la solució dels problemes es deixa en mans del Consell Executiu.

Per tant, nosaltres ens hem abstingut.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà, per explicació de vot.

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Evidentment, senyor President, evidentment *(rialles)*, si no, no demanaria la paraula. Congratular-nos que això s'hagi aprovat així i que, a més a més, en l'opinió del Grup comunista, s'hagi aprovat gràcies a l'esquerra monàrquica.

Moltes gràcies. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* Bé, passem, doncs, a les Disposicions Addicionals. A la Primera, Segona i Tercera Disposicions Addicionals no hi ha cap esmena mantinguda, per tant, proposo de votar-les conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A la Disposició Addicional Quarta hi ha una esmena de supressió del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Di-

putats, aquesta és una esmena que des d'un punt de vista pot semblar de principi, i des d'un altre punt de vista pot semblar de naturalesa tècnica. La vull fer, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, des d'aquesta segona vessant.

El tema és el següent: la Disposició Addicional Primera d'aquesta Projecte de Llei diu: «La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit del Pressupost del Parlament de l'any 1981 als mateixos Capítols pressupostaris del Pressupost del 1982.» La Disposició Addicional Segona diu: «Les dotacions pressupostàries de la secció del Parlament de Catalunya s'han de lliurar en ferm i periòdicament en nom del Parlament, a mesura que aquest ho demani, i no seran subjectes de justificació.» La Disposició Addicional Tercera diu: «La Mesa del Parlament, d'acord amb la Comissió de Govern Interior, pot acordar transferències de crèdit entre concepte de la seva secció pressupostària, sense limitació, cosa que ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

Doncs bé, l'esmena que nosaltres presentem és a la Disposició Addicional quarta, que diu: «Les Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera —acabades de llegir— «seran d'aplicació al Consell Consultiu de la Generalitat.»

Senyores i senyors Diputats, això, al nostre entendre, pressuposa un tractament d'excepcionalitat a favor del Consell Consultiu. Vagi per davant tot el respecte i tota l'admiració per la tasca del Consell Consultiu i per la seva alta jerarquia dins la ubicació institucional de Catalunya, però entenem que el Parlament, per raons històriques i per raons operatives —aprova i controla el Pressupost—, ha de tenir substantivament aquest tracte d'excepció. En canvi, el Consell Consultiu no té per què tenir el mateix tracte d'excepció, no té per què, pressupostàriament, tenir les mateixes característiques d'excepcionalitat que té el Parlament. I possiblement més, perquè mentre en el Parlament, en alguns casos pel tema de les transferències, hi ha la Comissió de Govern Interior que hi intervé, i la Comissió de Govern Interior intervé també pel tema dels romanents, en el cas del Consell Consultiu ni tan sols succeeix això.

Se'ns podrà dir que el Consell Consultiu necessita —i en això hi estem d'acord— una total independència de criteri i que establir el mateix sistema d'intervenció que, per exemple, pot tenir el Consell Executiu, podria viciar aquesta independència de criteri. I això és cert, però és que això, senyores i senyors Diputats, té —al meu entendre— una via de solució positiva. Dins de l'ordenament de la intervenció a Catalunya hi ha, per dir-ho així, dos organismes, seccions, entitats vinculades, però entre si —operativament parlant— independents. Una és la intervenció que fa referència a l'execució pressupostària de l'Executiu i l'altra és la intervenció del Parlament.

De fet, en aquests moments, la intervenció, l'interventor del Parlament, ja és l'interventor del Consell Consultiu i, per tant, què succeeix? Que es reclama el mateix tracte que té el Parlament. I nosaltres entenem que és bo, per a assegurar la seva independència que l'interventor sigui el mateix, però no el sistema d'intervenció perquè la Llei 7/81, del 25 de febrer, que crea, d'acord amb l'Estatut, el Consell Consultiu, estableix en el seu article 14 que aquest Consell Consultiu ha de disposar dels mitjans personals i materials necessaris per a les seves tasques, els quals han d'ésser signats en el Pressupost de la Generalitat, és a dir, feta la seva elaboració pressupostària a

través de l'Executiu, han de figurar en el Pressupost de la Generalitat, a través de la Conselleria d'Economia i Finances, com a oficina redactora del Pressupost.

I, a més a més, es fa referència als mitjans personals i materials, la qual cosa pressuposa que hi ha d'haver la menció, almenys, del Capítol I i, si es vol en bloc, del segon, del quart i del setè. Per tant, nosaltres entenem que no és bo que el Consell Consultiu tingui aquest tracte d'excepcionalitat pel que fa a l'acumulació de romanents, que no és bo que el Consell Consultiu no hagi de justificar, no hagi d'entregar el comprovant de la despesa, i no és bo, en definitiva, que el Consell Consultiu pugui fer, així mateix, transferències d'una partida a una altra sense limitació, com diu la Disposició Addicional tercera. Perquè, si fos així, la Llei del Consell Consultiu no hauria establert el que estableix, establiria que al Consell Consultiu se li dóna una dotació i que aquesta dotació anual l'esmerça de la manera que realment creu més convenient, però nosaltres entenem que això no és així, des del punt de vista que per a nosaltres és una estricta interpretació d'aquest article 14, però és que, a més a més, també entenem que el Consell Consultiu, que ha d'estar ben dotat, amb personal i amb mitjans, i ha de tenir —ho repeteixo— l'alta consideració que es mereix, no té en cap moment per què tenir aquest tracte d'excepcionalitat, aquest tracte de Parlament, que històricament correspon al Parlament, pel que fa a la consideració pressupostària.

Per aquest motiu, senyores i senyors Diputats, i repetint l'alta estima i admiració que tenim pel Consell Consultiu, per la seva tasca i pel seu lloc institucional, demanem que es voti a favor de l'esmena presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (Pausa.) El senyor Martín té la paraula per al torn en contra.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, l'article 41 de l'Estatut de Catalunya va establir la possibilitat de creació a l'àmbit de l'autogovern català —després copiada a l'Estatut basc— d'una institució certament singular. Una institució que, al nostre entendre, només tenia un sentit: el sentit d'afermar l'autogovern, no només institucionalment sinó també quant al seu funcionament.

El joc institucional en un Estat descentralitzat políticament, diguem-ne Estat de les autonomies, diguem-ne Estat federal, el joc que juga en aquest tipus d'Estat un tribunal de la constitucionalitat és clar. És el tribunal que des de l'Estat vetlla per la coordinació del conjunt de legislació que tenen els Estats federats o autònoms, amb l'Estat marc, que tota aquesta legislació quedi en un marc, el marc de l'ordenament constitucional global. I nosaltres per enfortir —nosaltres, tots plegats, els que varem fer l'Estatut de Sau, perquè això no va ésser canviat en la negociació *monclovita*— tots plegats aquest autogovern varem dir «creem una institució que d'alguna manera sigui una avançada d'aquest control de constitucionalitat des de Catalunya», de manera que enfortim també, amb nosaltres mateixos, el nostre autocontrol de constitucionalitat —d'estatutarietat, varem dir llavors—, per tal d'estalviar-nos i evitar-nos controls que han d'existir perquè ens convé que no sigui continuament de rebuig de la nostra legislació des del Tribunal Constitucional previst en la Constitució. Tractava d'enfortir, per tant, aquestes institucions i el seu funcionament.

Quin tipus d'institució? Article 41 de l'Estatut, un apartat

petit, en el marc que diu «del control de la Generalitat», que és el Capítol IV.

Però aquest Parlament, amb saviesa, amb consciència del que s'estava dient, fa una Llei del Consell Consultiu i expressa públicament —que ho varem expressar tots els Grups— que això seria un capítol de l'Estatut Interior, perquè volem que sigui una institució d'autogovern de Catalunya, al seu nivell, al nivell que li correspon estatutàriament i constitucionalment, però volem enfortir-la.

Doncs bé, aquesta institució, que no és, evidentment, parlamentària, que no és, evidentment, Executiu; que no és tampoc un tribunal de garanties constitucionals —que quedí clar—, sí que volem que tingui una certa vàlua, uns certs senyals d'identitat que, evidentment, no és Executiu, ni tampoc no és Parlament. Ha de controlar l'estatutarietat i constitucionalitat de les lleis del Parlament, i alhora es vol —fins i tot el seu reglament ja ha anat en aquesta línia— possiblement modificar la Llei en aquest sentit, que pugui servir com a òrgan de dictamen de legalitat i de constitucionalitat d'actuacions de l'Executiu i del Parlament.

És un òrgan, per tant, que és al mig de l'Executiu i del Parlament, un òrgan nou, atípic, aquesta és la realitat; és un invent català, senyores i senyors Diputats, no existia al món. Doncs bé, aquest invent català és lògic que perquè no té la sobirania parlamentària no pugui elaborar el seu pressupost aprovant-lo definitivament; no, l'elabora, el transmet a través de la Conselleria d'Economia i Finances, senyor Trias... (*rialles*) i de la Conselleria d'Economia i Finances passa al Consell Executiu, el Consell Executiu el presenta al Parlament i l'aprova, com qualsevol Conselleria, fins aquí no hi ha cap problema. Però a l'hora de l'execució és bo que aquest instrument d'invent català tingui possibilitats d'executar el seu pressupost —per la resta, ben petit— de manera autònoma. I és bo perquè si ha d'estar a l'albir —a l'albir que no és l'albir, que és la seguretat que li vindran— de les dotacions que periòdicament li ha de subministrar la Conselleria corresponent, creiem que no és bo que un institut, que una institució que és al mig de l'Executiu i del Parlament tingui aquesta subjecció. Ha de, naturalment, liquidar el pressupost i ha de donar comptes a la intervenció, en aquest cas la del Parlament.

Per tant, entenem que no hi ha raons per a treure un règim d'execució del pressupost que suposa que equiparem, en aquest tema, quant a execució del pressupost, aquesta institució a la parlamentària, no en l'elaboració i aprovació, no té sobirania parlamentària el Consell Consultiu —com ha dit molt bé el senyor Hortalà, en citar l'article 14 de la seva Llei—, no té sobirania pressupostària, però sí que pugui tenir àmplies facultats d'aplicació amb intervenció posterior, perquè no convé que depengui directament, en aquest tema, de l'Executiu.

Ja sé que és un torn en contra gairebé perdut, ho sento. Esquerra Republicana de Catalunya tenia una esmena per al Ple i potser havia de guanyar-la. Ho sento pel Consell Consultiu.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, anem a passar a votació l'esmena número 44, a la Disposició Addicional Quarta, de supressió, del Grup d'Esquerra Republicana.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena de supressió ha estat aprovada per 65 vots a favor, 30 en contra i 13 abstencions.

A la Disposició Addicional Cinquena, hi ha l'esmena número 51, del Grup Socialista, que proposa la supressió d'una frase a l'apartat tercer, la supressió de la frase «o d'inversions del Departament o entitat que ho proposi». Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, anem a una esmena que és una mica semblant a una altra que nosaltres hem presentat aquest matí. En la Disposició Addicional Cinquena es diu textualment: «En el supòsit que l'ampliació de plantilla i la creació o reestructuració d'unitats orgàniques derivin de l'entrada en funcionament de noves inversions, l'increment de despesa resultant haurà de ser finançat amb minoració en altres dotacions de despeses consumptives no ampliables o d'inversions del Departament o de l'entitat que ho proposi». Nosaltres, el que demanem és l'exclusió de «o d'inversions del Departament o de l'entitat que ho proposi».

Sembla clar que hem defensat molt clarament, al principi —i ho hem dit a bastament al llarg d'aquest debat—, que tot el que pugui ser trasllat de partides que estan situades o estan orientades envers la inversió a partides de despeses consumptives, a nosaltres ens sembla incorrecte, i aquesta Disposició Cinquena, apartat tercer, podria donar lloc a un ús i abús discrecional del Consell Executiu en relació amb el fet d'orientar inversions envers despeses consumptives, malgrat que aquí es contempla el supòsit d'ampliació de plantilla, o creació, o reestructuració d'unitats orgàniques.

En el mateix sentit que hem presentat ja altres consideracions al llarg d'aquest debat, presentem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Subirà té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, brevíssimament. Es tracta de remarcar, fonamentalment, que aquest trasllat d'inversió cap a Despeses de Personal només es podrà fer en el supòsit que sigui per a l'entrada en funcionament de noves inversions. La negació d'aquesta possibilitat ens podria abocar a la incongruència de tenir una inversió pràcticament acabada, i que, per la impossibilitat de fer la dotació corresponent de personal, no es pogués posar en marxa. Això és una incongruència, i la possibilitat que ens ofereix la redacció actual del punt tercer de la Disposició Addicional Cinquena no és cap particularitat especial, no és un invent català; és una cosa que està continguda, concretament, en l'article 68 de la Llei General Pressupostària, que aquest matí el Grup Socialista ens recomanava que, sobretot, les tinguéssim presents en, concretament, els articles 67 i 68. Doncs bé, l'article 68 de la Llei General Pressupostària, en el seu punt c) diu: «De créditos para operaciones de capital a corrientes, siempre que sean utilizados para la entrada en funcionamiento» —és exactament el mateix concepte— «de las nuevas inversiones, y además en el mismo ejercicio en que las inversiones se hayan concluido.» L'esperit de la Disposició Addicional Cinquena en el seu punt 3 és exactament el mateix, per a possibilitar la posada en funcionament de les inversions, i creiem que és una possibilitat que s'ha de tenir; per

tant, l'esmena és clarament rebutjable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 51, del Grup Socialista, a l'apartat 3 de la Disposició Addicional Cinquena.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 65 en contra, i cap abstenció.

Llavors, passem a votació el text del Dictamen d'aquesta Disposició Addicional Cinquena, suposo, senyor Portaveu del Grup Socialista, a part de l'apartat 3. Passem, doncs, a votació...

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Fins i tot, si vol, senyor President, l'apartat 3 també inclòs, menys l'incís final que nosaltres volíem suprimir, naturalment. Com vulgui, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah, bé. Tant se val... Bé, doncs, passem a votació el text del Dictamen, l'apartat 1, l'apartat 2 i aquest apartat —jo crec que és preferible votar... Bé, l'apartat 1 i l'apartat 2.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els apartats 1 i 2 de la Disposició Addicional Cinquena han estat aprovats per unanimitat dels presents.

El senyor Martín desitja que votem separatament...? (*Pausa.*) No cal. Bé, doncs, aleshores, anem a votar ara l'apartat 3.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat tercer de la Disposició Addicional Cinquena ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

A l'apartat 4 no hi havia cap esmena, i tampoc no hi ha cap esmena a la Disposició Addicional Sisena. Si els sembla bé, els podríem votar conjuntament. Apartat 4 de la Disposició Addicional Cinquena, i la Disposició Addicional Sisena, d'acord amb el text del Dictamen.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat 4 de la Disposició Addicional Cinquena i la Disposició Addicional Sisena han estat aprovats per unanimitat dels presents.

A la Disposició Addicional Setena hi ha un vot particular de supressió, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que consisteix a suprimir el segon i el tercer paràgrafs. (*El senyor Subirà i Claus demana per parlar.*) Senyor Subirà, per a la defensa?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: No, senyor President, per anunciar que el retirem.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, aleshores, retirat aquest vot

particular, no queda cap esmena a les Disposicions Addicionals Setena, Vuitena, Novena i Desena. Proposo, doncs, de votar-les conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a les Disposicions Addicionals Setena, Vuitena, Novena i Desena, que es posin dempeus.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Les Disposicions Addicionals Setena, Vuitena, Novena i Desena han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A la Disposició Addicional Onzena hi ha una esmena de supressió i d'addició del Grup Socialista. Per a defensar-la?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: La número 55, senyor President, és retirada.

El Sr. PRESIDENT: La 55...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: O la 21, com ho vulgui el senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, la número 55?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: És retirada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; aleshores queda una altra esmena, la número 56, del mateix Grup... No, perdó, això ja és Addicional nova. Per tant, la Disposició Addicional Onzena, que ara ja no té esmena, i la Dotzena, que tampoc no té esmena, podem passar-les a votació. Passem, doncs, a votació les Disposicions Addicionals Onzena i Dotzena.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Disposicions Addicionals Onzena i Dotzena han estat aprovades en el text del Dictamen.

I ara hi ha diverses esmenes, del Grup Socialista, que proposen la introducció de disposicions addicionals noves. Anem per ordre. La primera és l'esmena número 56.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest matí hem tingut —amb ocasió del debat de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Socialista—, hem tingut ocasió de comprovar la coincidència de tots els Diputats que han fet ús de la paraula, de tots els Diputats —evidentment, excepció feta del Diputat de Convergència i Unió—, a coincidir que el Pressupost que ens presentava el Govern havia requerit la presentació de moltes esmenes de clarificació, fonamentalment de clarificació del Capítol IV —Transferències corrents— i del Capítol VI —De subvencions. Fins i tot un Diputat, amb aquestes paraules exactament, ha dit que hi havien presentat moltes esmenes perquè ignoraven el contingut que hi havia darrera de les propostes que originava la Llei de Pressupostos. I dic això perquè és important, és important en un Pressupost que ha suposat la presentació de més d'un miler d'esmenes, perquè aquesta és també la filosofia que ha orientat un conjunt d'esmenes que nosaltres presentem al Capítol IV i al Capítol VI, de la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries del Departament de Cultura. Filosofia de racionalitat, de claredat, per tant, i filosofia de dotar de contingut programàtic els Serveis que de seguida esmentaré.

Això fa que nosaltres presentem a l'articulat la proposta d'una disposició addicional nova, que es formula exactament

així: «L'aplicació dels crèdits consignats al Capítol IV de la Secció 07, Servei 03 de l'estat de despeses en relació amb el llibre, el teatre i la música, requerirà la prèvia aprovació pel Parlament dels corresponents programes d'ajudes, foment i promoció.»

El Consell Executiu ens presenta, en el Departament de Cultura, una proposta de Pressupostos que es compon d'un llistat exhaustiu, particularitzat, detallat, de conceptes pressupostaris, probablement tots ells necessaris, però que considerem insuficients si no coneixem quins són els criteris que orienten l'elaboració d'aquesta detallació dels conceptes, ni quins són els criteris que orienten aquesta elaboració, ni quin és el programa d'actuació concreta que justifica les despeses que se'ns proposen, elements tots dos absolutament necessaris per a jutjar políticament —que és com s'ha de jutjar una proposta de Pressupostos.

Les nostres esmenes, com dic, als Serveis de Teatre, Música i Llibre de la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries en l'estat de despeses, i que origina la presentació d'aquesta proposta de Disposició Addicional Novena, es limiten a això que segueix: es limiten a agafar el conjunt dels conceptes pressupostaris que havia previst el Consell Executiu per a cada un d'aquests Serveis, i aglutinar-los sota un nom específic, genèric, cada un d'ells —nom genèric que es diu «Programa de foment, promoció i ajuda al Llibre», «Programa de foment, promoció i ajuda al Teatre», «Programa de foment, promoció i ajuda al Servei de Música»—, i demanar que el desenvolupament del programa d'actuació de cada un d'aquests Serveis es discuteixi i s'aprovi en el si del Parlament, en el si, més ben dit, de la Comissió de Cultura. Això ens sembla obvi i senzill d'explicar. Nosaltres, repetidament, hem demanat aquí un debat sobre les directrius de política cultural que orienten la gestió del Consell Executiu, de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, més específicament, debat que no s'ha pogut portar a terme ni en Comissió ni en Ple.

Hem demanat també repetidament, ho vam demanar quan havia de sortir al març de l'any 81, quan havia de sortir a final de l'any 81, i el que nosaltres esperàvem, fins i tot en la publicació d'un article ho vam demanar, la publicació del Llibre Blanc de les directrius de política cultural abans que es discutissin els pressupostos, perquè en un pressupost presentat i elaborat sense programes ni memòria explicativa que l'acompanyés podia ser l'element orientador sobre quins eren els criteris de política cultural que el Departament ens suggeria en la proposta de llei de pressupostos. No hem trobat tampoc, dins d'aquesta proposta, i aquest és el motiu també pel qual demanem que aquest programa de desenvolupament sigui discutit i aprovat pel Parlament, una proposta de descentralització i estructuració d'una xarxa bàsica de política cultural basada justament en els criteris que el Consell Executiu diu que té presents, però que els pressupostos no reflecteixen, que és basada en comunitats territorials petites, siguin municipis, siguin barris; és a dir, crear a l'impuls individual o collectivitzat de la iniciativa popular cultural, de molta riquesa a Catalunya, i, en canvi, hi ha una certa actitud sospitosa que sigui d'intervencionisme, control, no voler deixar que s'escapi res en la proposta que en aquests tres serveis, concretament, ens proposa el Consell Executiu d'aprovar en la seva llei de pressupostos. Tant és

així, que tot el que fa referència als serveis del llibre, teatre i música, que són aquells per als quals demanem que es presenti un programa de desenvolupament, es discuteixi i s'aprovi en el si del Parlament, es limita tan sols a exercir un detallat llistat de subvencions, ja dic, probablement necessàries, però si no es discuteix prèviament quin és el sentit que origina aquest llistat, difícilment podrem comprendre que hi hagi uns criteris de política cultural darrera d'aquesta proposta de pressupostos.

És per això que demanem, a l'articulat, que s'aprovi una disposició addicional, que recordem que no modifica gens ni mica la capacitat pressupostària del Departament, ni tan sols del Departament, ni de cadascun dels serveis que he esmentat; modifica, més ben dit, en un sentit..., nosaltres, en les nostres esmenes, en el conjunt d'esmenes que hem presentat a l'estat de despeses, dotem, incrementem la partida pressupostària amb dos d'aquests tres serveis; l'altre, no el modifiquen gens ni mica. És a dir, l'únic que pretenem, sense modificar la capacitat pressupostària que ja estava prevista, en tot cas per incrementar-la, demanem una cosa que aquest Parlament ha de considerar com a absolutament legítim, dins de les atribucions que té d'impuls i de control de l'acció de Govern, que és la discussió en el si del Parlament, en la Comissió de Política Cultural, de les directrius de política cultural que mouen la presentació d'un projecte de llei de pressupostos que no està ni detallat ni explicat. A més —com s'ha dit aquest matí i jo repeteixo ara— no coneixem quin és el contingut que hi ha darrera d'aquesta proposta, si és que hi ha algun contingut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per dir-ho en poques paraules, si s'aprojava aquesta esmena proposada pel Grup Socialista, el Departament de Cultura a partir d'ara hauria d'abdicar les seves atribucions ordinàries quant a l'aplicació de crèdits del Capítol IV relatiu a llibre, teatre i música, i aquestes atribucions, típicament executives, les usurparia al Parlament a través d'aquesta proposta. I, com ens recordava el senyor Clotas, efectivament, a l'estat de despeses, i en coherència amb això, el Grup Socialista presenta unes esmenes fent la corresponent adequació d'aquest tema. Però és que el que no se'ns ha dit és que el Grup Socialista, portat per aquest entusiasme assembleari, a més a més, a l'estat de despeses presenta altres esmenes que pretenen també això, que el Parlament intervingui i autoritzi en temes que són de despeses corrents del Capítol II, concretament —si no ho recordo malament— l'esmena 225 i l'esmena 227.

Ja s'ha dit moltes vegades aquí —ho vam dir en el debat anterior, i aquesta tarda també ens ho ha recordat el nostre company Vallvé— que hi ha una tendència a confondre l'acció d'impuls i de control amb l'acció pròpiament executiva; no es veu la separació entre les dues activitats, i, evidentment, el Reglament de la Cambra és prou generós en els mecanismes d'impuls i control a través de proposicions no de llei, d'interpellacions, de preguntes, etc. Aquest no és el cas aquí. La participació de tots els Grups parlamentaris és òbvia, lògica i normal en aquest moment, en el Pressupost, i aquí, a través del Pressupost, podem discutir, debatre i impugnar qualsevol aspecte que vulguem de les dotacions econòmiques, de l'activitat de la Generalitat en bloc. Per tant, entenem que és no ja

superflu sinó contradictori, inoperant, insòlit, no crec que hi hagi cap legislació que tingui aquest nou concepte que es vol introduir, una espècie de tractament ruminant en el sentit que un cop aprovades pel Parlament les dotacions de llibre, de teatre i de música, ens tornéssim a reunir posteriorment a debatre, a veure com s'ha de fer això i en quines condicions i a qui i per què. Per tant, doncs, entenem que és totalment incorrecta, inacceptable aquesta proposta, tret que el que es volgués fos col·lapsar, precisament, l'acció executiva, perquè més avall tindrem ocasió de veure una altra esmena del mateix Grup Socialista, l'esmena 61, que també, si s'aproves, encara introduiria un nou element de distorsió, que és la necessitat de comptar amb un informe previ dels òrgans consultius del Departament, abans de decidir res en tots els temes dels Capítols IV, VI i VII. Vol dir que, en definitiva, entenem que això és una intromissió que no correspon més que a la discussió de pressupostos i no a un altre moment, i, per tant, demanàriem a les senyores i als senyors Diputats que votessin en contra de l'acceptació d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 56, del Grup Socialista, proposant una disposició addicional nova.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen en aquesta votació?

L'esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara al debat de l'esmena número 57, d'addició, del Grup Socialista, que proposa també una disposició addicional nova. Per a defensar-la té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, l'esmena que nosaltres proposem és l'addició d'una disposició addicional que digui: «L'aplicació de les subvencions als centres privats d'ensenyament general bàsic es farà prèvia proposta de les comissions territorials de subvencions que el Consell Executiu crearà. La composició d'aquestes comissions s'ajustarà a criteris de representació de l'Administració de la Generalitat i de tots els sectors interessats, en particular dels centres, dels pares d'alumnes i del professorat.»

Respecte a la política de subvencions en general, els socialistes defensem, primer, que obeeixin a criteris de promoció i compensació social clarament exposats; segon, publicitat de les convocatòries; tercer, objectivitat en la concessió, i quart, control efectiu de l'aplicació de les subvencions. En el cas de la subvenció a l'escola privada, ens trobem davant una política que obeeix a uns criteris de fons diferents dels propugnats pel nostre Grup, que veu la promoció i la compensació social en la política d'escola pública. Però la subvenció a l'escola privada és una política acceptada per nosaltres a la Constitució, en funció de la participació dels sectors afectats en la programació i la gestió educatives, tal com es diu a l'article 27. És per això que hem presentat i mantenim l'esmena present en aquests pressupostos, no per rebutjar una política —sabem que l'existència de subvencions no depèn d'aquest Parlament—, no per proposar tampoc altres criteris de concessió. Considerem que era el Consell Executiu qui ho havia de fer i que, en no formu-

lar criteris propis adequats a la realitat de la nostra escola, renuncia gratuïtament a l'exercici de les seves competències, sense perill d'escarafalls per a la seva majoria parlamentària, que mostra també amb el silenci l'acord amb aquesta renúncia i l'acceptació dels criteris de l'actual Ministeri d'Educació i Ciència.

La nostra esmena pretén només que el Consell Executiu assegurí la publicitat, l'objectivitat i el control d'aquestes subvencions a partir de la constitució reglada i oberta de les comissions pertinents. Inicialment, aquestes comissions foren constituïdes per decret i ordre ministerial, abans fins i tot de la discussió del text constitucional. Aquestes comissions tenien sobre el paper àmbit provincial i la tènue participació d'un representant de pares, de mestres i d'empresaris. D'acord amb les incipients possibilitats de les reivindicacions democràtiques, les comissions provincials van funcionar poc o no van funcionar gens, excepte a Madrid i a Catalunya, i molt especialment a Barcelona, on la comissió funcionà per convocatòria de la Delegació Provincial d'Educació i Ciència, oberta a la participació de totes les federacions d'associacions de pares, de tots els sindicats d'ensenyament, de totes les patronals, i amb resultats efectius, si més no, pel que fa a eliminar flagrants abusos i aplicar alguns excedents.

La Conselleria de la Generalitat provisional es mantingué a certa distància de les comissions provincials, i ja amb la Generalitat estatutària les competències traspassades i la responsabilitat de convocar l'atorgament de subvencions, la Conselleria no ha regulat de cap manera encara la constitució d'aquestes comissions, com pot fer-ho —hauria de fer-ho, creiem—, segons l'Estatut. A aquesta altura del curs, al mes de maig, tenim la segona ordre de convocatòria de subvencions —és del 30 de març— publicada el 7 de maig al *Diari Oficial de la Generalitat* amb un incomprensible retard de trenta-vuit dies, que ja ve després i se suma al retard madrileny, aprovació el 22 de febrer, publicació el 10 de març i entremig un pont aeri, que tot plegat fan dos mesos i mig de retard per a les escoles de Catalunya. Doncs bé, a l'esberrany d'aquesta ordre es contemplaven unes comissions territorials, potser les antigues comissions provincials, però el text publicat finalment el 7 d'aquest mes li dona una denominació més genèrica i circumloquial: òrgans dels Serveis Territorials previstos per la legislació vigent en matèria de subvencions.

Quins òrgans i quina legislació? La nostra esmena va ser presentada el mes de febrer, i només demanava això, que la Conselleria, en exercici de la seva competència, regulés, d'acord amb el principi constitucional de participació i atenent realitats positives preexistents, la constitució i funcionament de les comissions territorials de subvencions de Catalunya. No ens satisfà saber que les comissions, seguint la regulació i continuant l'experiència anterior, poden continuar existint, o fent la viu-viu, o tancar-se o no funcionar. I exemples de tots aquests casos: a Tarragona, es rebutjà, l'any passat, la participació d'algun grup d'escoles de caire cooperatiu, precisament; a Barcelona, la comissió no ha estat convocada més que una vegada en dos anys; es desconeixen les raons per les quals unes escoles són subvencionades i unes altres no; es coneixen abusos pel que fa a cobrament de quotes en escoles subvencionades al cent per cent; sabem de retard en la constitució que porta a la inoperància de comissions de verificació o juntes econòmiques

a moltes escoles, i sabem d'actuacions de propietaris d'escoles privades subvencionades totalment contràries a objectius i pautes educatius, com ara, per exemple, l'expulsió, denúncia i lliurament d'alumnes d'ensenyament general bàsic a la policia, cosa que ha ocorregut aquest mes de maig en una escola subvencionada de la ciutat de Barcelona. N'haurem de parlar aquí, en aquest Parlament, com se'n parlarà al Jutjat i al Tribunal de Menors, de com segurament l'existència i el funcionament correcte i continuat d'una comissió de subvencions com les que demanem fins i tot haurien evitat aquests fets. Mentrestant, hi ha escoles que no són subvencionades, precisament per mantenir estàndards de qualitat pedagògica d'acord amb els pares.

Demanem, doncs, que el Consell Executiu, en exercici de la seva responsabilitat i competència, creï les comissions territorials de subvencions, obertes a la participació de tots els sectors afectats en el control del diner públic dedicat a l'educació. I ara he d'afegir que caldria que les creés abans que es consumís el període de trenta dies naturals que l'ordre publicada el 7 de maig preveu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Subirà per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyors i senyores Diputats, el meu torn en contra serà molt breu, i contrastant-lo amb la defensa de l'esmena que ha fet la il·lustre Diputada senyora Marta Mata, a mi em feia la impressió, més que assistir a la defensa d'una esmena, d'assistir a una interpellació. Bé, jo em cenyiré concretament a l'esmena presentada, encara que m'agradaria recordar a la il·lustre Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que l'esmena del seu Grup, que feia referència a la política general de subvencions, ha estat retirada, és l'esmena 55 que ha estat retirada.

Llavors, molt bé, aquí, ara, hi ha una esmena que fa referència a uns ens territorials, exactament a unes comissions territorials de subvencions que el Consell Executiu haurà de crear. I ens tornem a trobar altra vegada amb allò que deia el Diputat del meu Grup parlamentari, senyor Escudé, d'aquest ruminar, és a dir, d'aquest aprovar el pressupost però no aprovar-lo, de deixar les coses pendents per a una posterior regulació, etc. Jo comprenc, i la senyora Diputada ho ha dit, que en el moment de preparar les esmenes no es coneixien, és clar, regulacions posteriors, això és obvi. Llavors, aquí concretament, ella mateixa també ho ha dit, hi ha una disposició publicada precisament en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 221, el 7 de març, que regula el tema aquest de les subvencions, i per nosaltres, al nostre entendre, el regula amb una total claredat. Fa referència —ella també ho ha esmentat, però em sembla que val la pena de referir-m'hi un moment—, en el seu article cinquè, en el seu punt cinquè, fa referència a «les propostes de concessió de les subvencions, etc., les faran els Serveis Territorials mitjançant els òrgans establerts per la legislació vigent». Quins òrgans?, els establerts per la legislació vigent. «Novè: els òrgans de Serveis Territorials previstos per la legislació vigent en matèria de subvencions podran proposar, etc.» Quins òrgans?, els previstos per la legislació vigent. «Dotzè: amb l'exclusiva finalitat de verificar la percepció i gestió de les quantitats rebudes en concepte de subvenció, funcionarà a cada centre una comissió de verificació presidida pel correspo-

nent inspector de zona, etc. amb la participació d'aquests, els altres, els de més enllà, i un representant dels pares dels alumnes elegit per votació secreta entre tots ells». I, finalment, ja no n'esmentaré cap més, «aquestes comissions de verificació seran substituïdes quan correspongui per les juntes econòmiques que preveu l'Estatut de Centres Escolars». Nosaltres, hi insisteixo, creiem que el tema està perfectament qualificat i perfectament regulat amb l'ordre a la qual m'acabo de referir i per tant recomanem i demanem el vot contrari a l'esmena que s'ha defensat abans.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 57 del Grup Socialista, d'addició d'una disposició addicional nova.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 58, d'addició, del Grup Socialista, que proposa també una disposició addicional nova.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Projecte de Pressupost que se'ns ha presentat, en el que afecta la partida d'esports, mereixeria pel nostre Grup, o mereix pel nostre Grup, una esmena a la totalitat amb text alternatiu. No ho varem fer, però sí que varem presentar una sèrie d'esmenes puntuals, gairebé quaranta, algunes d'elles ja retirades en el treball previ a aquest Ple, per raons de manca d'informació que alguns Diputats ja han explicat.

Sàpiguen les senyores i senyors Diputats que, al nostre Grup, li preocupa molt la política esportiva que està fent el Consell Executiu. Davant del pressupost que se'ns presenta, aquesta preocupació no decreix, sinó tot el contrari. Entenem que aquest pressupost és el pressupost de l'actual Govern i les esmenes que el nostre Grup hi ha presentat no només palesen una política diferent, sinó que intenten d'arreglar allò que és possible.

Això ho podran comprovar en el transcurs d'aquest debat. En l'esmena número 24, que ara vaig a defensar, es tracta d'afegir a l'articulat una disposició addicional. El sentit de l'esmena és el de racionalitzar i completar la destinació de la partida de subvencions per a equipaments esportius pressupostades per aquest any. L'esmena ens sembla que és necessària per tres raons. Primera: perquè actualment hi ha una disbauxa en les instal·lacions esportives a Catalunya que a nosaltres ens sembla realment preocupant. Dubtem seriosament que hi hagi un cens d'instal·lacions esportives a Catalunya. Una altra raó que fa necessària aquesta esmena és que la partida pressupostada per a aquest any no és gens negligible, són 2.300 milions de pessetes, i l'altra raó és que el funcionament de les subvencions l'any passat, molt més petit, gairebé 800 milions de pessetes, ens referma en la necessitat de racionalitzar-ho a través de l'esmena que presentem.

L'esmena que han pogut llegir les senyores i senyors Diputats es divideix en quatre punts. El primer diu que les subvencions seran bàsicament —crec, senyor President, que ja en els treballs de Comissió aquesta esmena va ser transaccionada, i on diu: «les subvencions només seran per a les instal·lacions

sol·licitades, ha de dir: «les subvencions seran bàsicament per a les instal·lacions sol·licitades pels ajuntaments que ho podran demanar individualment o mancomunadament»... Bé, la raó d'aquesta esmena és ben clara. Es tracta que les instal·lacions creiem nosaltres que han de respondre a les necessitats de la ciutadania, de la comunitat, i òbviament, qui millor ho coneix, qui millor té possibilitats i obligació de satisfer aquestes necessitats, òbviament són els ajuntaments. És, creiem nosaltres, la manera més eficaç de corregir, de poder aconseguir el màxim de rendiment i d'eficàcia en la inversió que, tal com he dit, és certament important. El segon punt diu: «la distribució de la partida global del capítol de transferències es farà per comarques, respectant la proporcionalitat segons el nombre d'habitants respecte al total de Catalunya i tenint en compte els dèficits existents per a instal·lacions esportives». Evidentment, s'explica sola, es tracta de corregir els desequilibris actualment existents. El tercer punt diu: «es tindrà en compte en cada comarca el criteri del Consell Comarcal d'Esports i, si mancava, si no existeix, el dels ajuntaments respectius». És per aquella raó que deiem que creiem nosaltres que qui millor coneix els dèficits, i per tant les necessitats, són els organismes més a prop dels seus problemes. I el quart punt diu: «es respectarà en tots els casos la mateixa manera de subvenció, o la mateixa proporció de subvenció entre la Direcció General d'Esports i els ajuntaments». Aquesta esmena, la voluntat d'aquesta esmena, és d'evitar possibles discriminacions, o dit d'una altra manera, possibles avantatges segons els criteris que pugui tenir la Direcció General pel nombre d'habitants.

Les senyores i els senyors Diputats són conscients que tants anys de dirigisme esportiu ens han portat a tenir una xarxa d'instal·lacions que podem qualificar que no té ni cap ni peus. I a instal·lacions esportives em refereixo. No vulguem caure, penso jo que no és bo que caiguem en el mateix error. No només de filosofia, sinó de pràctica. Evidentment, tenim una manca important d'instal·lacions, però jo penso que, en tot cas, el problema principal pot ser la manca d'aprofitament de les existents i, tal com he dit, les disbauxes de les que actualment tenim. Es pot dir que, certament, hi ha una normativa per a sol·licitar les subvencions i que també hi ha organismes, unes comissions per a assignar aquestes subvencions, però certament tots podem constatar, i segurament passarà així, que el nombre de sol·licituds és molt més elevat, molt més elevat que la quantitat pressupostada, i per tant és aquí on pot haver-hi aquesta falta de clarificació, aquesta manca de criteris per a poder-los assignar. Certament, tothom sap què és el que ha de fer per aconseguir una subvenció, però el que no sap el peticionari és si l'hi atorgaran o no l'hi atorgaran, perquè evidentment hi ha moltes més sol·licituds que quantitat pressupostada.

Bé, pensem nosaltres que aquí no es tracta d'una esmena d'«encorsetar» la Direcció General. Nosaltres pensem que són criteris mínims però necessaris, i penso, estic convençut que col·laboren en la racionalització de la partida. Una partida que, tot i que és important, evidentment és limitada, i si per exemple volem fer, i dic per exemple, a Banyoles, una instal·lació que pot valer 300 milions de pessetes, pagada enterament per la Direcció General, lògicament ho resta d'altres subvencions que hi pugui haver. Penso que per això és previsible... Bé, nosaltres demanem el vot afirmatiu, pensem que

votar en contra es podria entendre com estar d'acord amb una política esportiva dirigista i clientelista que suposo que no és la filosofia del Consell Executiu. Nosaltres pensem que aquesta idea és la que fins ara havíem tingut i que tots pensàvem que ja s'havia acabat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, potser no es tracta d'«encorsetar» el Consell Executiu, en tot cas a mi em sembla que es tracta d'encotillar-lo, tal com deia un Diputat que no és precisament del meu Grup parlamentari. Bé, ens trobem davant d'un intent que, a base de dir que no s'ha de fer una política centralista, etc., tracta de canalitzar a través dels ajuntaments bàsicament, no exclusivament però bàsicament, tota una subvenció d'activitats esportives i d'instal·lacions esportives quan en el nostre país és ben conegut que l'esport ha estat un dels grans elements de vitalització i de manteniment de vitalitat del país, i ho ha estat precisament gràcies a la iniciativa privada —aquesta paraula sona malament a segons quines oïdes. Ha estat gràcies a la iniciativa sense cap ànim de lucre —i això ho saben molt bé la gent que ha participat en activitats d'aquest tipus— de gent entusiasta de l'esport. Llavors, aquí m'ha semblat també detectar una certa incongruència entre els plantejaments d'un altre Diputat del Grup Socialista i el que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Fa uns minuts el senyor Clotas ens deia que el preocupava, el preocupava la política del Departament de Cultura perquè li semblava que no potenciaria prou aquest reguitzell d'iniciatives que hi ha escampades en el nostre país i que això s'havia de potenciar. Bé, doncs això passa exactament igual en l'esport. En l'esport hi ha tot un magnífic reguitzell d'iniciatives en el nostre país que es tracta de potenciar, que no s'han d'encotillar, i això és el que pretén la política de la Direcció General de l'Esport que em sembla que és molt bona en aquest sentit. M'agradaria referir-me amb una mica d'extensió al tema de la distribució territorial de la partida en qüestió, o d'aquestes partides, millor dit, perquè s'ha dit que no hi ha criteris. Doncs sí, hi ha criteris extensos, molt ben pensats, molt racionals, molt clars, que van ser exposats amb profusió i, si no ho recordo malament, fins i tot repartits en fotocòpia als senyors Diputats que van participar en el debat de la Comissió. Molt breument, en faré un resum al Diputat que ha defensat l'esmena.

Concretament, aquesta distribució es farà d'acord amb una quantitat, amb una fórmula econòmica que ve determinada per tres variables, cadascuna de les quals amb una valoració determinada. Dues d'elles que actuen amb una proporcionalitat directa, que són: extensió de la comarca i nombre de municipis. I una tercera —el nombre d'habitants—, que juga també en sentit creixent, però amb una correcció. Concretament, l'extensió de la comarca, en aquesta variable, seria signe d'un 12% del total dels conceptes de despesa. Fent un càlcul aproximat sobre un mòdul de 100 milions de pessetes, sortiria que tocarien 390 pessetes per km², emprant aquesta proporcionalitat directa. El nombre de municipis o de comarques també seria signe d'un 12,5% del total dels conceptes de despesa, i fent un càlcul també sobre un mòdul de 100 milions ens sorti-

ran 13.383 pessetes per municipi per aquesta variable. I, finalment, tal com deia, hi ha la variable de nombre d'habitants, a la qual assigna un 75% del total dels conceptes de la despesa, i la distribució es realitza amb una correcció de la proporcionalitat utilitzant una sèrie de coeficients correctors, que fan que, per exemple, en el cas d'Osona el coeficient sigui d'1,2, i en el cas del Pallars Sobirà —per a citar un nom que m'és simpàtic—, doncs el coeficient arriba a 5, arriba a 5 —és una comarca molt despoblada; si el coeficient no fos adequat, ens podríem trobar que hauríem de fer mitges instal·lacions esportives.

La suma d'aquests conceptes, doncs, dona la subvenció per cada comarca de forma global i ens assegura un nivell d'objectivitat, de transparència, de racionalitat, de claredat, és a dir, tots aquells qualificatius que tenen aquest dring semàntic tan positiu, i que alguns partits d'aquesta Cambra esgrimeixen tan sovint. Doncs bé, en aquest cas, hi ha un exemple claríssim que la Direcció General està actuant en una línia com la que he explicat.

Bé, per tot això, em sembla que s'ha de rebutjar l'esmena

que pretén canviar un plantejament tan correcte, des del nostre punt de vista, com el que hi ha aquí.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 58, del Grup Socialista, amb la petita correcció que ha indicat en defensar-la el senyor Terradellas —correcció sobre el text imprès.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és i tenint en compte que falten encara massa esmenes perquè poguéssim acabar l'articulat a una hora raonable, suspendrem la sessió fins demà al matí a les deu.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de deu i tres minuts del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

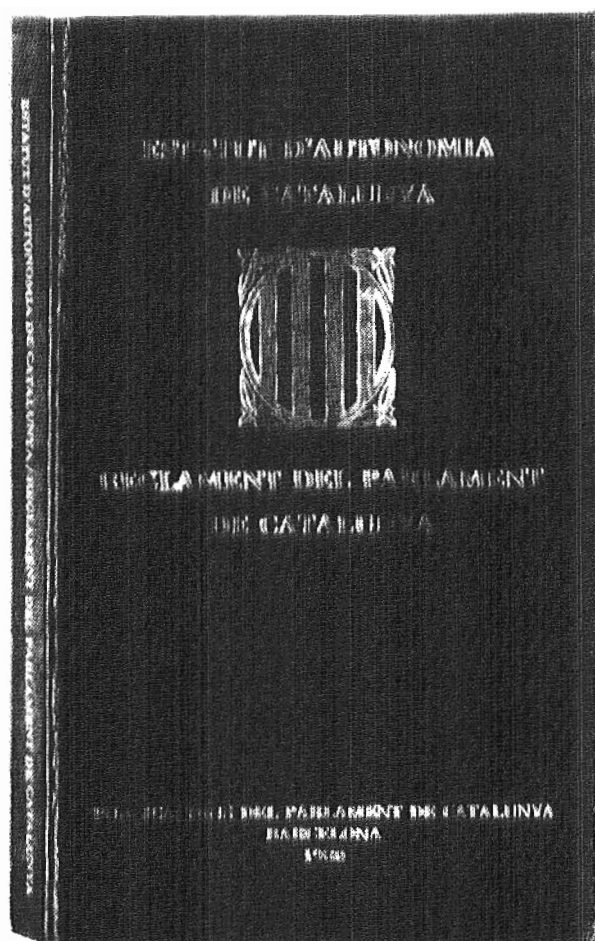
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.